

СВИРЕПИЯ

ЖЕСТОКИ МЕРКИ

13

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

АТИКА

По-гързък и по-лош от всякога, с изцяло подновен екип, Свирепия е изправен пред най-страшното предизвикателство. По-трудна задача не е имал досега...
Amazon.com

РИЧАРД МАРЧИНКО

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ГРЕГ
УОЛКЪР
ЖЕСТОКИ МЕРКИ**

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

По-дързък и по-лош от всякога, с изцяло подновен екип, Свирепия е изправен пред най-страшното предизвикателство. По-трудна задача не е имал досега...

Amazon.com

Врагът не винаги идва отвън. Този път той е в самото сърце на Америка...

Неизвестен суперекип избива армейски конвой и открадва тактическа ядрена бомба в куфар. Посланието е кошмарно: Портланд ще бъде изпепелен. Само един човек може да спре тази лудост. Заповедта идва лично от президента и е повече от ясна:

„Избий ги до крак!“

Свирепия с новия си екип излиза на лов. Мисията е най-близкото до еднопосочен билет към ада, защото този път си е намерил майстора. Врагът е „свой“ — почти огледален образ и подобие на Марчинко и неговите стрелци. И следователно за Свирепия нещата са отблизо и на смъртоносно лична основа.

На героите от 11 септември

Тази книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на автора или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

- Аз съм гневният Бог на войната и бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.

- Ще се отнасям с теб както с всички останали — като с боклуци.

- Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.

- Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.

- И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.

- Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.

- Прави нещата просто, глупако.

- Никога не си въобразявай.

- И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.

- Винаги носи във воинската си мисъл и душа, последната ми и основна заповед: няма правила — побеждавай на всяка цена.

ГЛАВА 1

Има случаи, в които смело проведени дръзки и рисковани операции се отплащат много добре.

Генерал Матю Б. Риджуей,
„Войник“, 1956 г.

Непознатият се излежаваше удобно в шофьорската седалка на взетата под наем черна кола „Лексус“ и придържаше един нов Ди Ви Ди плейър „Панасоник“ на коленете си. Отвън над пустата улица с дървета по тротоарите се беше спуснала хладна мъгла. Слабите жълти пламъчета на уличните пропанбутанови лампи трепкаха в мрака. Макар и изключително скъпи, те бяха избрани заради грациозните си линии, а не заради полезността от тях. В търпеливо очакване мъжът се радваше на лошото време като на стар приятел, появил се неочаквано на вратата му. В неговия занаят лошото време беше съюзник.

Впери очи в миниатюрния екран, на който се появи образът на Самюъл Бекстейн в откъс от вечерните новини. Бекстейн слизаше с енергичните стъпки на победител по масивните стълби пред мраморните колони на съдебната палата и спря срещу тълпата журналисти, които го очакваха като чакали. Камерата фокусира върху лицето на застъпника за човешки права, който се впусна в красиви словоизлияния за най-новата си победа в съда. Определено Бекстейн не беше красив мъж. Умореното му лице беше набраздено от бръчките на старостта и бледите петна по кожата му говореха за прекалено много време, прекарано на слънце. От продълговатия му череп стърчеше кичур дълга, зле сресана металносива коса. За момент очите му в подобните на пещери очни кухни се взряха сякаш точно в мъжа в колата.

— Уморен си, шибан дъртак такъв, а? — прошепна мъжът. Апаратът показва още няколко подобни откъса и записът спря.

Мъжът погледна часовника си, обикновен швейцарски офицерски модел с ланец от неръждаема стомана. Време беше да тръгва. Носеше подходящо облекло за вечерта — лек костюм от черен вълнен плат, черно поло и ръчно шити черни обувки с гумени подметки. Силните му длани се криеха в чифт ръкавици за стрелба от тънка черна кожа. Всичко това наемкваше за съвременния вариант на мрачния скелет с косата и наметалото. Съвсем уместно.

В десния джоб на сакото му се намираше плътно прилягаща щурмова маска тип балаклава от черен материал „Номекс“. Маската щеше да скрие най-очевидната му черта, един неприятен белег точно посред челото — резултат от среща с руска граната по време на нападението в Панама.

Мъжът изключи плейъра, постави го на седалката зад себе си, след което измъкна револвер „Магnum — Смит енд Уесън“ модел 13 от твърдия кожен кобур под лявата си мишница. Ръчно ушитият му костюм отлично криеше оръжието. Синкавият барабан на револвера беше зареден с шест патрона калибър 5 мм, всеки от меко олово, с кух връх и поставен плътно в блестяща месингова гилза. При контакт с мека тъкан или кост куршумът щеше да се сплеска и да стане почти колкото калибър 20 мм. След като се увери, че револверът е готов, мъжът го върна в кобура.

На улицата нямаше никой, когато мъжът излезе внимателно от топлатата кола. Той тихо затвори, заключи вратата зад себе си и пое през влажния вечерен въздух към къщата на Бекстейн по средата преди следващата пряка. Докато крачеше спокойно по мокрия тротоар, набра на клетъчния си телефон предварително програмиралия номер на адвокатата. След няколко позвънявания Бекстейн отговори:

— Да?

— Самюъл? Ед Къри е на телефона. Поканата още ли важи?

— Ед! — възкликна Бекстейн. Адвокатът продължи с известния си в цялата страна провлечен тон: — Чудесно е, че се обаждаш. Да, да, разбира се. Близо ли си?

По-близо, отколкото си мислиш, шибан минетчия — помисли си мъжът с пистолета.

— Да, Самюъл. Зад ъгъла. Сам ли си?

— Сам съм — отговори Бекстейн. — Бодигардът ми почива тази вечер. Чука някакво курве, дето едва е стигнало законната възраст, или

поне така чух.

Мъжът в черно се усмихна.

— На някои им върви. До скоро.

— Ще изключи алармата на портала — каза Бекстейн. — Ела направо до входната врата и ще ти отворя.

— До една минута съм при теб.

Вместо да изчака отговор, мъжът натисна бутона за край на разговора и пхна телефона обратно в джоба на сакото си.

Когато приближи ъгъла на къщата, мъжът извади злокобната черна шапка и с едно опитно движение я нахлузи на главата си. С едно-две леки намествания я нагласи безупречно. Бутна портата от ковано желязо колкото да влезе. Спря, за да се послуша и огледа за изненади. Дъждът валеше по-силно. Големи, тлъсти капки леденостудена вода барабаняха по качулката на ексекютора и попиваха в мощните му рамене. След като не откри нищо необичайно, той изтича нагоре по стълбището, което водеше към масивната входна врата от лъскаво тъмно дърво. Както беше установил от проверката си, възстановената фасада на сградата в стил XVIII век не беше загрозна от никакви практични предмети, като например охранителна камера, а на вратата нямаше дори и една проста шпионка. Мъжът се запита защо ли този задник си прави труда да наема охрана, след като не взема най-основните предпазни мерки. Падаше му се това, което щеше да му се случи.

Мъжът изтегли големия „Магnum“ от кобура и почука с тежката му цев по вратата. След малко чу преместването на резето от другата страна. Всеки мускул в тялото му се напрегна, готов за удар.

В мига, когато усети отварянето на вратата, мъжът се хвърли силно напред. С лявата си ръка тласна вратата встрани и се метна в антрето. Изпуснал дръжката на вратата, Бекстейн отстъпи тромаво назад, стреснат от маскирания нападател в дома си.

Мъжът удари Бекстейн с дръжката на револвера в лицето, като строши носа му, от който се разхвърчаха парченца хрущял и гъста червена кръв. В момента, когато адвокатът инстинктивно вдигна ръце, за да защити носа си, мъжът опря пистолета в блестящото чело на Бекстейн и натисна специално обработения спусък. Без обяснение и без колебание. Лицето на Бекстейн се сви навътре от удара на куршума в челото. Меката предна част на куршума се сплеска от удара и

достигна впечатлителните два сантиметра в диаметър в момента, в който разкъсваше мозъка на адвоката. След което откърти голямо парче от тила му. Като излизаше от черепа, куршумът изтегли мокри розовочервеникави парчета мозък, които опръскаха пода и стените на антрето с удовлетворително шляпане.

Бекстейн така и не разбра какво — или кой — го сполетя.

С насочен към целта си револвер убиецът изчака тялото да се свлече на пода. След което застана разкрачен над него и изстреля втори куршум право в кървавата маса, която представляваше лицето на Бекстейн.

— В живота може и да беше грозен — прошепна мъжът, — но в смъртта си красив, шибаняко!

Падна на коляно, което смачка гърдния кош на Бекстейн. Пръсналата се гърдна кост изкара пенести червени мехурчета от неподвижните устни на трупа. Убиецът прибра револвера в кобура и извади от джоба на панталона си една микрокасета, която постави до разбития череп на мъртвеца.

Когато се изправи, един античен часовник на стената започна глухо да отброява дванадесет в полунощ. Убиецът прекрачи мъртвия адвокат, сякаш внимаваше да не стъпи в мърша, и тихо премина от антрето в голяма и пищно обзаведена приемна стая. Премина бързо по лъскавия паркет и достойните за музейна колекция килими към една странична врата, която водеше направо към градината в задния двор. Промъкна се край мебелите на верандата и забеляза задната порта точно където му бяха казали, че е, скрита зад гъст водопад от хлъзгав зелен бръшлян. Премина през вратата и се озова на дълга тясна уличка, по която обслужващият персонал можеше дискретно да стигне до величествените къщи в тази част на квартала. Прокрадна се по слабо осветената уличка, като се стараеше да е в сянка и да избягва кофите за боклук, подредени прилежно зад всяка къща. Движеше се предпазливо, но с постоянно темпо. Отдалечаваше се от тазвечерното си ловно поле, като не забравяше да проверява дали някой без достатъчно ум или късмет не го следи, но беше сам.

Накрая на дългата уличка намери бледобежовата „Мазда“, оставена за него там по-рано през деня. Преди да отвори вратата и да седне зад волана, провери задната седалка. Немалко жалки задници получаваха изненади от неочаквани гости с гарота и остър нож. Увери

се, че е сам, и седна в колата, сложи си колана и запали двигателя. Извади клетъчния си телефон от джоба и набра един номер от паметта. След три позвънявания му отговори човек с насечен акцент от Нова Англия.

— Да?

— Моля, информирайте мистър Блек, че се движа по график.

— Разбира се — отвърна гласът. — Той ще е доволен.

Линията прекъсна.

Тридесет минути по-късно мъжът в черно се прибра в хотела си в центъра на града. Отиде направо в луксозния апартамент, който беше наел предишния ден под фалшиво име, и си поръча от ресторанта салата „Цезар“ и полусуров бифтек. Отпи от чашата с отлично каберне и излезе на балкона, за да се наслади на спирация дъха изглед към паметниците на града пред него. Едно време тези блестящи сгради му вдъхваха ужас, но сега гледаше на тях само като на паметници на ужасна суета. *„Суета на суетите, всичко е суета.“* Вдигна чашата си в мълчалив поздрав към мъжете, които му помогнаха да успее тази вечер. Справили се бяха добре. Както винаги, действаха в екип. Убийството на Самюъл Бекстейн щеше да е техният начин да изпратят посланието си до президента на Съединените щати и след това до всички.

Часовникът отброяваше минутите до края на света.

ГЛАВА 2

Ако изглеждам готов винаги да отговарям на всеки въпрос, то е, защото преди всяко начинание мисля дълго — предвиждам какво може да се случи. И не някой дух ми разкрива внезапно какво да кажа или как да постъпя в обстоятелства, неочаквани за другите, всичко е разсъждения, размисъл.

Наполеон (1796–1821)

Двадесет и три... двадесет и четири... двадесет и пет. Мамка му! В очите ми влизаше пот, а ръцете ми трепереха от умора, която сам си докарах, но по-скоро с усилие на волята, а не на ръката, вдигнах дебелия сто и петдесет килограмова щанга „Олимпик“ и я поставих на опорите на гладиатора. Едва си поемах дъх, но се извъртях и се изправих. Мамицата му минетчийска! С крайчеца на окото си забелязах, че съм прекарал малко над два часа в новообзаведената спортна зала на вила „Марчинко“. През тялото ми премина болка като удар от ток. Обичам болката. Напомня ми, че съм жив. Ако не можеш да овладееш болката в учението, ще умреш от нея в боя. Знаем го. Виждал съм го.

Преди да вляза в залата, с Трейс Далгрен и Пол Косенс бяхме друсали задници цели три мили около моя имот. Когато пробягахме последните 200 метра, имах чувството, че ще си изповръщам шибаните черва. Джогингът е за лигави мамини педалчета. С джогинг нищо няма да постигнеш. Аз когато тичам, ТИЧАМ! Приведен напред и задавен от умора, опитах да фокусирам върху часовника си. Двадесет и четири шибани бързо изтекли минути през насечен терен! Адски добре за един по-стар, но не по-малко Свиреп воин и двамата души от новия му екип.

Да, уважаеми читателю, добре чу. Двамата души от новия ми екип. Вижете, аз бях направил онова, което Свирепия умее най-добре, и

бях отгледал ново поколение плячкаджии и стрелци по свой образ и подобие. Но лайнарщини винаги се случват и оцелява онзи, който е най-гъвкав.

Малко история.

Едно време, много отдавна, искрено вашият аз създадох от нищо най-чистата, най-гъзоритащата антитерористична група в света — „Тюлен — група 6“. Имах възможността да си избира сам най-добрите от най-добрите и да ги подложа на най-напрегнатото и постоянно обучение, което успях да им уредя с просия, кандърми и кражба. Когато започнах да наемам хора за „Тюлен — група 6“, знаех точно какво търся. Хич не ми пукаше какво е постигнал някой си в кариерата си като тюлен, преди да дойде при мен. Вчерашните успехи са шибани мили спомени. Започнеш ли да почиваш на лаврите си, започваш да сечеш завоите и да търсиш леки пътища. Надебеляваш. Ставаш мързелив. Не ти се иска да рискуваш. В моя занаят — занаята да убиваш хора — онези, които си пестят кислорода, секат завои, минават по лекия път и експертите по безопасността са хората, по чиято вина ще загинеш. Ако си мъртъв, не можеш да изпълниш мисията си. А ако мисията ти не е изпълнена, значи си се провалил, мамицата му!

За „Шестицата“ избрах хора, които не се задоволяваха от вчерашните си постижения. Хора, които не се бояха да рискуват всичко за по-висши цели. Тюлени, които не се бояха да опитат, да не успеят, да опитат пак, да не успеят, да опитат отново и отново, докато се справят. Стрелци, които желяеха да загинат, ако е необходимо, но да не пристигнат втори на финала.

Трябваша ми лоялни мъже. Не лоялни към някоя абстрактна теория или философия или към някоя безлична и бездушна институция. Трябваша ми мъже, готови да скачат от самолет седем километра над земята, макар и уплашени до смърт, но по-уплашени, ако не скочат. Готови да се гмуркат до дълбочини, които според таблиците на Военноморските сили са *verbotten*^[1]. Готови да влязат с ритник през вратата или да се покатерят на кораб със съзнанието, че следващата им стъпка вероятно ще ги отведе под градушка от куршуми. Мъже като тези не следват теории, философии или натруфени командири. Те следват предводители. Аз съм предводител, Гневния Бог на Войната и Боя. Моите мъже знаеха, че никога няма да ме намерят зад себе си. Знаеха, че задачата им е да не изостават от мен.

А да не изоставаш от някого е възможно само ако той е там, отпред, посред стрелбата, където рита задници и събира скалпове.

След като с много болки родих „Шестицата“, се захванах да изграждам и предвождам друга група, която се наричаше „Червената клетка“. Мисията ми в нея беше да проверявам сигурността на Военноморските сили по света и да откривам слабите места, които терористите биха използвали. За тази цел събрах възможно най-добрите и находчиви прескачачи на огради, отварачи на ключалки, вълшебници по електроника и стрелци. „Червената клетка“ откриваше проблемите в сигурността на Военноморските сили с такъв успех, че ВМС я убиха, след това вдигнаха мерника към мен. Изхарчиха 60 милиона от вашите данъчни долари, за да ме вкарат във федерална кошара за една година размисли, цветна телевизия и вдигане на тежести. Ако мислех, че помпането на желязо в пандиза ще ме пречупи и ще ме превърне в мекушав, ревлив бивш офицер-тюлен от ВМС, който спазва линията, бяха прави като на прасето опашката.

Кое то ни води до настоящия момент.

Аз продължавам да водя отпред. Времената (и екипите) се менят. Поемал съм удари и загуби. Да, имаше болка, но именно болката е моята движеща сила. Враговете ми — зад граница и тук — не се махнаха. Затова не се отказах и аз. Заплахата за вашата и моята страна е по-голяма и лукава от всякога. Няма време и не е мястото сега за лъскави парадни униформи и дебели борсови портфейли, нито за дърти ветерани, чиито военни учения са нагласени така, че предварително определените победители да носят белите шапки. Не, това е ерата на Свирепия воин. Време е момчетата и момичетата, които обичат да ритат задници, да запретнат ръкави. Аз и новият ми екип не идваме с букет рози. Идваме с черни торби за трупове. Универсален размер.

Кой е решението? Аз! Аз и хората, които формирах като свой огледален образ, сме лекарството срещу болестите на този воюващ свят. Докато бъдещето обещава природни бедствия, политически срывове, социални трусове и насилие без край, значи не ме е страх от шибаната безработица. Внимателно обмисляне, грижливо планиране, подготовка и точна стрелба — ето кое ще направи вашия и моя свят по-безопасно, по-нормално място за живот и отглеждане на деца.

Не мога да се проваля. Няма да се проваля. Няма да ме победят. Трябва да ме убият, за да ме спрат. Така казва оригиналният 24-каратов Свиреп воин. Но това вече го знаеш, добри и верни читателю. Така че, кои са тия Трейс Далгрен и Пол Косенс, мамицата им? Ами глей сега...

Трейс постъпва в армията след колежа в Ню Мексико. За първи път е убила човек на тринадесетгодишна възраст, когато открила един свой пиян чичо да изнасилва седемгодишната ѝ сестра. Не е съдена. Разбира се, полицията в резервата погребала изнасилвача и сестра ѝ тихомълком и много дълбоко, за да избегне общественото и правителственото внимание. Госпожа Далгрен е наследила коравия си дух от майка си, чистокръвна индианка от апахите чихуахуа. На петнадесетгодишна възраст Трейс убедила един от „старейшините“ в племето да я научи на нещата, които знае воинът апах. Научила се да се бие с нож, копие, револвер, пушка, въже и камъни. На края на обучението си минала по древните пътеки заедно със старейшината, за да научи мистичните тайни на апахите.

С два брака и два развода, веднъж в колежа и следващия път веднага след постъпването в армията, Далгрен станала аналитик на разузнавателни данни към „Делта“. През 1993 г., когато „Делта“ започна да обучава жени за стрелци, тя доброволно се записала в тяхната програма, където се захванала с вдигане на тежести, бягане и известното бойно изкуство на Брус Ли, джиткундо. Със своите метър и осемдесет и шестдесет и пет килограма чист мускул Трейс е и адски хубава жена. Красивото ѝ тяло с дълга до раменете златисточервена коса и сиво-зелените ѝ очи карат мъжете да извързват глави. Но не ѝ казвайте тези работи.

В моя екип дойде, след като чула по агенция „партенка“, че търся жена за групата си. Макар да е освободена от армията, си получава една сладка заплата от тях заедно с пенсионното осигуряване и така нататък.

Пол Косенс е американец от германски произход и това си му личи по атлетичното тяло и гъстата руса коса. Баща му е бил към военноморското разузнаване в Испания през Втората световна война. На края на войната дошъл в Щатите с немския майстор на шпионажа Райнхард Гелен, за да помага за изграждането на новата шпионска мрежа за Източна Европа на Централното разузнавателно управление. Срещнал майката на Пол, когато тя била на работа във Вашингтон като

адютант на Бил Донован^[2]. Пол се появил късно в живота на родителите си и е отгледан с мъдростта и зрелостта на по-възрастните хора. От баща си е наследил обичта към потайните неща и специалните операции. От майка си е получил страстната воля да служи на кауза, по-висока от самия него, и затова постъпил във Военноморските сили — силите, в които е служил неговият *vater*^[3] по време на войната. Отначало Пол е бил моряк, а после тюлен. Служил в „Тюлен — група 1“ на Западния бряг и постепенно станал специалист по охраната на важни лица и имущество. Поради таланта и хладнокръвието си под обстрел бил избран да участва в екипа, който трябваше да издири и плени скапания дребен диктатор с лице като кокосов орех генерал „Мани“ Нориега от Панама. Пол е участвал в многобройни специални операции из Централна и Южна Америка, включително петдесет и четири часовата операция по минирането на пристанището в Коринто, Никарагуа, с любезното съдействие на ЦРУ.

Също като Трейс, Косенс дойде при мен, след като научил, че търся няколко добри тюлени, чиито интереси не спират до военните игри на взводния компютър. Как да откажеш на такъв наперен техник от отдел 8492 за специални операции, който има бакалавърска степен от университета в Сан Диего и владее три езика (руски като полезно допълнение към немския).

Тримата леехме пот в гимнастическия салон, където двама млади жребци от „Тюлен — група 6“ ми нагласиха програма за упражнения преди осем месеца. Упражненията бяха уморителни, направо да му се пръснат топките на човек, но не ми пукаше. Както казах, животът никак не е лесен, мамицата му, и не е лесно да си поддържаш формата като за тюлен. Оставих си коремните преси за последно, защото знаех, че това е най-гадната част от програмата. Двадесет и пет преси с безмилостно 150-килограмово парче стомана, от които ставите пукат и мускулите се напрягат до скъсване — обичам такова предизвикателство! Истинска болка с тънка обвивка от животинска воля. Обичам невъзможните задачи по всяко време на деня. Докато аз правех упражненията, Трейс и Пол изпълняваха своята програма. Не си пречехме един на друг освен с по някоя закачка от време на време, за да се предизвикваме за още една лицева опора или за още десет килограма тежест на гладиатора.

Като свърших упражнението, грабнах една хавлия от черния сак на пода и спрях реките от пот по лицето и врата си. След това взех една баскетболна топка и вкарах прекрасен кош от средата на игрището. Да, Свирепия беше в адски добра физическа форма тези дни и да ви го начукам много.

Така и трябваше да бъда.

Аз съм 108 килограма мускули в рамка от неръждаема стомана. Пробягвам километър и половина за осем минути и през ден плувам 2000 метра в един басейн наблизо. Освен че ми помогнаха да си подредя новата гимнастическа зала с най-доброто оборудване и да си разработя фитнесупражнения като за XXI век, стрелците — МОИТЕ стрелци — от „Шестицата“ прекараха един уикенд във „Вилата“ и се постараха да обяснят на мен — и на хлапетата — всичко за храненето и шибаните зли страни на алкохола (сякаш аз не бих могъл да им кажа достатъчно по тази тема!). Когато се разделихме онзи понеделник и момчетата от „Шестицата“ си тръгнаха към Вирджиния, трябваше да призная едно: новите момчета, които сега се надбягваха с дявола в „Тюлен — група 6“, са окей.

Чакай малко, ще кажете. Как така Свирепия, бичът на Военноморските сили на САЩ и тормоз за елитния екип тюлени, е бил прекаран през две показни съдебни дела за сметка на американския данъкоплатец и въпреки това необезпокояван дружи с най-добрата антитерористична група, „Тюлен шест“?

Уместен въпрос, малкият. Седни и слушай обяснението на един стар и мъдър Свиреп воин. Може би си спомняш, че последния път правителството потърси моите уникални услуги при издирването на двама ирландски терористи, Уилям и Джери Кели. Те отидоха в мокрия си гроб с любезното съдействие на искрено вашия аз, докато бях с „Група Браво“ в добрата стара Англия.

След като представих грижливо хигиенизирания си доклад за операцията, се озовах под жестока атака от всички посоки. Едностранното ми решение да си играя на „плувай или се удави“ за възрастни със синовете-убийци на мисис Кели не се прие много добре от шубетата в Държавния ни департамент. Плачливите им стенания стигнаха до ушите на някои от все още влиятелните ми врагове в Пентагона и ВМС, които подеха кампания за побиване на главата ми на кол. Изглежда, има правила за грижите и изхранването на онези,

които убиват невинните, но удавянето им не е включено в официалния наръчник на Държавния департамент. Аз бях играл по моите правила и двете ирландски копелета отплаваха към дъното — без плувка, въдица или дори шибана тежест. Не липсват на света, определено не липсват и на *moi*^[4]. Изпратиш ли ме да убивам танга, това и правя, мамицата му. Най-добре е да знаеш, че шибаните майкоизнасилвачи ще умрат, и то много болезнено, където ги намеря. Аз — чети много внимателно — не връщам живи терористи. Моята версия на афишите от стария Див запад с надпис „Търси се жив или мъртъв“ е следната: „Търси се мъртъв или още по-мъртъв, неговата мамица!“

Отбележи си тази шибана мисъл.

Ще я намериш в новия актуализиран и съкратен правилник на Свирепия воин за трепане на танга. Свирепия казва, че давенето на терористи е напълно нормално и добро. Изкормването и използването на вътрешностите им за храна на рибите също е окей. Макар че не ми е приятно да наказвам добрите акули с боклучава храна като братчетата Кели. Имам афинитет към акулите.

Не мина и седмица, откакто се върнах от Англия, и започнах да дочувам неприятни слухове за следствия в Конгреса и обвинения към мишена, в чийто център се намирах аз. През годините научих едно — знам кога да се боря срещу Глупостта с Огън. Благодарение на сладките пари, които направих от своите бестселъри, вече не се налага да разчитам на съдебно назначени адвокати от ВМС с увехнали пишки, дето кариерата им зависи от съдиите, които гледат делото. Обадох се на скандално скъпия си цивилен адвокат, който е мръсен като уличен помияр и е бивш приятел от тюлените, решил, че е по-приятно да изкарва големи пари и да се ебава с хората чрез закона, вместо да ги убива, и му обясних положението. След няколко дни ято крайно неприятни писма заминаха до всички заинтересовани. В тях се казваше в общи линии, че няма да говоря с никого и никой няма да говори с мен без адвоката ми. С други думи, да ми го духат!

После се обадох не съвсем дискретно до няколко места във Вашингтон, което в превод значи ВАШИЯ Нещастен Гъз Трескам ОтНово. Едно време като млад офицер с нюх към разузнавателната дейност бях открил, че да знаеш мръсотии — готини мръсотии — за разни хора, места и неща е задължително, ако искаш да водиш свирепа война със света. Някои от гласовете, които най-силно викаха за

обезглавяването ми, бяха и предмет на притежаваните от дълго време и доста информативни записки в личната ми база-данни. След като с трясък проникнах през различните защитни стени, които мъчителите ми си бяха изградили в службата и у дома, се насладих на няколко кратки, но характеризиращи се с огромна продуктивност разговори с тях. Разговори с хора, чието съмнително поведение и особени навици бях отбелязал грижливо по пътя си през кариерата. Ето какво казах по телефона на всеки от тези внезапно започнали да се гънат и извиняват червеи: „Ебаваш ли се с мен, аз ще се наебавам с теб с по-голям, по-кофти и по-бързо!“ Един по един схванаха мисълта ми и — няма да повярваш! — тупането по гърдите горе на Капитолийския хълм и долу в Пентагона отслабна.

Шантаж, казваш. Не, просто силова политика по вашингтонски в най-изчистена форма.

След като приключих с този първоначален рунд приятелски разговори, започнах срещи лице в лице с някои стари и недотам любими приятели, които бяха надушили кръвта ми и искаха да се присъединят към кампанията „Да прецакаме Дики“. Един от тези фенове, бивш тюлен, когото наричах Малкия мичман, допусна тактическа грешка и прие поканата ми за обяд в лъскавия офицерски клуб във Форт Майърс до националното гробище в Арлингтън.

Не бяхме се сприятелили още от най-ранните си дни в групите и взаимната ни неприязън нарастваше с израстването в кариерите ни. Личната ми разузнавателна мрежа ме информира, че старият отмъстител отново трака мъничката си сабя. Старите съперничества не умират. През годините си спечелих доста врагове и те не се уморяват да опитват по някой и друг изстрел, когато се удаде възможност. Аз бях предложил на един такъв „офицер и джентълмен“ възможността да се бие с мен честно и справедливо, мъж срещу мъж, мамицата му, на един плаж по време на среща на тюлените в Литъл Крик, Вирджиния. Той отказа. След това се оплака на всеки, който желаше да го слуша, че съм откачен, дето го предизвиквам. Шибаният му пътньо беше мокър и шубелив като онова, дето излиза от гуцера ми след половин каса хубава немска бира. В страната на Свирепия има стрелци, които стрелят отпред, и стрелци, които стрелят в гърба. Забелязал съм, че повечето ми врагове предпочитат последната роля.

Както и да е, Малкия мичман дойде за безплатния обяд с ужасно самодоволно изражение: несъмнено мислеше, че съм изпаднал в затруднение и ще искам някаква услуга. Бавният му южняшки говор се беше засилил през годините и големият пръстен от военноморската академия „Цитадела“^[5] на ръката му бляскаше при всяко движение. По време на обяда си говорихме глупости, като всеки от нас търсеше у другия възможност да забие шибания нож и да прободне нещо жизненоважно. За първи път учих изкуството на дипломацията като съветник по военноморските въпроси в посолството в Камбоджа по време на малката и неприятна война с Виетнам. Като се върнах във Вашингтон, по-висшите нива на боравенето с фурнаджийска лопата и компетентно държавничество научих от най-добрите в занаята. Мога да кажа, че с годините станах по-добър. И шибаното копеле с очи на плъх срещу мен щеше да установи това по неприятния начин.

След като приключихме с вечерята и сложих новеничката стодоларова банкнота от портфейла си върху любезно представената сметка, дойде време да сваля предпазителя от оръжието. Споменах на Малкия мичман, че напоследък чувам някои обезпокоителни новини. И че те носеха неговото име. И че засягат мен.

— А, не знам за какво говориш, Дик! — провлече той с вдигнати нагоре длани и с мазна маска на невинност върху грозната си като на булдог мутра.

— Говоря за онова, което чу да казвам бе, куродъх педал такъв! — отговорих. — Ти нямаше дупе, за да влезеш в „Шестицата“, и още ти е адски криво, че не те допуснах до нея.

От очите му разбрах, че съм ударил гвоздея точно по главата. Да, копелето помнеше разговора с мен, когато си мислеше, че ще ме шашне с произхода си и с останалите лайнарщини, дето натрупа през кариерата си, но накрая излезе смачкан от кабинета ми със странично наврян в задника си златен тризъбец. Така и не разбра, че за да влезеш в „Шестицата“, трябва да минеш през изпитанието — моето изпитание — и да излезеш от него окървавен, но все още на крака. „Шестицата“ беше под мое командване, моя отговорност, моя работа и моя шибан живот. Малкия мичман може и да беше добър тюлен другаде, но не ставаше за „Група 6“ и никога нямаше да става за нея.

— Да го духаш, Дик.

Той се облегна в стола, скръсти ръце на гърдите си, а коремчето му се изтърколи над сребърната катарама с надпис „Тюлен“.

— Не става — отговорих. — На тази маса ти си единственият духач. Оттук ще си тръгнеш лапнал моя и ще го извадиш само колкото да се обадиш на хората си и да им кажеш колко добре прекарваш със стария си приятел Марчинко. Ще им кажеш колко умно си постъпил да се сближиш с мен след толкова много години. Ще им кажеш как съм ти доверил, че мисля да заведа дело срещу някои силни и влиятелни лица — все още неизвестно кои. Обвиненията ще включват уронване на авторитета, клевета и дори опетняване, след като доказателствата, с които разполагам, попаднат в лакомите челюсти на адвоката ми. След това ще постъпиш по обичайния си начин, когато целуваше задници. Ще тупаш опашка по пода и ще лаеш силно за това колко важна е тази информация и как ще култивираш новите ни отношения. Ще кажеш, че ти и твоите приятели ще можете наистина да ме изтаковате, защото ще им предаваш малките и гадни стари тайни, за които ще ти говоря. Но на практика, гъз такъв, ти ще ме информираш какво ми готвят. Така постъпват добрите доносници. Доносничат срещу всеки, който има глупостта да им се довери.

Спрях и изчаках, за да му дам време да попие и осъзнае какво става.

— Да ти го начукам, Марчинко!

Юмруците му се свиха и за момент си помислих, че дребният лапач на пишки ще замахне да ме удари. Хвърлил беше заровете и му се падна единица. Време беше да хвърля бомба.

През годините научих, че ключът към ефективната дипломация е да пуснеш театралните и емоционални изпълнения на опонента край ушите си без коментар. Реагираш само на действията му с факти. Затова оставих обедния си гост да излива гнева си, без да отвърщам със същото.

— Ценя мнението ти — отвърнах учтиво. — Но нека сме искрени. Знам за оня федерален съдия, дето го караше да ме погне преди години, и за напълно незаконното наблюдение на къщата ми.

Лицето му пребледня. Отбелязах със задоволство, че ръцете му затрепериха леко. Хванал го бях за косматите топки и възнамерявах да ги стисна много, много силно. А силно стиснатите *cojones*^[6] са много болезнени. Знам го, защото собствените ми орехчета са били стискани

силно няколко пъти... и то не от някое сексапилно маце в увертюра към главното полово меню.

— Знам също, че си постъпил малко неправилно при освобождаването от армията. — Това откровение го удари като деветмилиметров куршум, излетял от неприятния край на любимия ми „Глок“. — Тези антиправителствени дивотии няма да се приемат добре от приятелчетата ти от републиканската партия, нито пък от чистниците от демократичната. Те мразят всичко, свързано с твоя тип патриотичен — или може би расистки — плам. Малко са нещата, които не знам за теб и малките ти игри — завърших с най-небрежния тон, на който бях способен. — Но нека не си губим времето с тази тема.

Облегнах се на стола и сложих длани на масата, като смених гримасата си на дипломат с воинската, която носех като убиец от кариерата във ВМС на САЩ.

— Дик — промълви той така тихо, че се наложи да се наведе през масата, за да го чуя, — това приключи. Сега съм добре. Добра работа, добри връзки. Знаеш как е...

Знам, разбира се. Държах го в ръцете си.

— Ти се опита да ме прецакаш, синко — изръмжах. — Дойде тук, като мислеше, че ще ми пръснеш задника, и то докато аз плащам. Не позна.

Погледна ме право в очите, но виждах, че разбира колко лоша карта му се падна. Можеше само да се надява, че няма да си тръгне оттук съвсем смачкан. Не бива да съсипваш човека, ако ти е необходим. Време беше да приключи сделката и да изпратя Малкия мичман, стиснал моряшкото си кепе скромно в ръка.

— Какво трябва да правя? — промърмори той.

— Ще ми докладваш за всичко, което е насочено към мен. В същото време ще спреш всичко, което си започнал сам. Ако някой от другите ни колеги от лошото старо време в групите ти позвъни и иска да играете на наеби Марчинко, ще го коткаш и след това ще ми докладваш незабавно. Ако това не стане, ще поставя мина под кораба ти и ще те потопя на място. Въпроси? Добре, свободен си.

Гледах го как излиза от ресторанта и си напомних, че ми предстоят още няколко такива срещи с други като него. Срещи за погасяване на огъня, който близки хора раздухваха срещу мен. Не

очаквах много от Малкия мичман. Не го биваше за информатор. Предполагах, че копелдакът просто ще се разкара от политическата игра, което за мен беше достатъчно. Един враг по-малко по фланговете означаваше, че мога да се съсредоточа върху фронта, където се води истинската битка.

Лице в лице и на лична основа.

Вземи си шибана бележка. Най-добрата отбрана е яко нападение. Аз никога не се бия честно. Аз отвърщам на боя. И когато ида на война, се бия вабанк. Във войната или в бизнеса често пъти побеждаваш просто защото си по-решен да победиш. Аз никога не съм се съмнявал в решението си за нищо. Враговете ми го разбират по неприятния начин. Приятелите ми — съвсем малко на брой — няма за какво да се притесняват, ако аз съм зад тях. С годините станах помъдър и много, много по-гаден. Аз съм една посивяла мечка гризли, с която не бива да се таковаш, освен ако искаш ритници в гъза и да лижеш прах. Правилото на Свирепия за вземането на пленници е „Не го прави!“. Истината е, че не е необходимо да те мразя, за да те убия.

След като запечатах херметичната врата зад себе си и оставих съобщение за адвоката си, че не искам да ме притеснява никой, тръгнах на път. С малко пари от банковата сметка с хонорарите от книгите за Свирепия си бях купил пикап „Додж“ и каравана и боядисах и двете в златно и синьо, както са цветовете на тюленските екипи. Обзаведох Звяра, както нарекох новия си всъдеходен боен автомобил, с удобствата на дома и потеглих с карта в скута и пълна бутилка джин „Бомбай“ до себе си (без лед, разбира се!). Заедно с любимия си пистолет „Глок 26“ и половин дузина резервни пълнители с патрони калибър 9 мм, както и нова пушка „Стонер“ с прикачен към нея оптичен мерник марка „Леополд“ с четворно увеличение. От известно време Америка вече не е безопасно място за мъжа или жената на път. Да бъдеш подходящо въоръжен и да желаеш да си опасен е стара американска традиция, а като стане въпрос да опазя водолазкия си задник, аз се застъпвам за традициите.

Имаше и друга причина да заключа „Вила Свирепия“ и да се чупя от Додж сити^[7]. Прекарах най-хубавите години от младостта си и повечето от живота си на зрял мъж в бой да спечеля войните на моята страна без въпроси и оплаквания. В резултат тялото ми, както и съзнанието, бяха очукани, изчукани, оплескани и изобщо изтормозени

до степен, в която всичко наболява, пробужда или притеснява всяка сутрин, щом се събудя. Екипите идваха и си отиваха. Приятели няха много. Любовния ми живот го издуха вятърът — а и инструментът ми не беше духан от месеци. Юридическите схватки, първо с Военноморските сили, а после с паразитите в цивилния свят, бяха намалили до опасни нива финансовата независимост, която бях успял да изградя, след като се изпразних от Федералния пандиз с отлична диплома. Освен всичко това стотиците мисии, в които ме млатеха до посиране, докато издирвах враговете на родината си, за да им отрежа шибаните глави, също си казваха своето.

Мамка му. Вие също бихте си купили пикап, за да се чупите, нали?

Знаех, че трябва да ида някъде, да се прегрупирам и възстановя, преди да събера нов екип. След това щях да се върна в боя още по-голям, по-лош и по-опасен от всеки път. Не възнамерявах да седя и да търся себе си като някоя добродетелна дрисла с чаша чай в ръката. Не, господине, аз бях едно старо, пребито до посиране бойно псе, тръгнало на път, за да си лекува раните и да научи колкото може повече нови номера.

Цяла седмица карах по осемнадесет часа на ден на запад. Спирах само за бензин и бързо ястие в някой кенеф по шосето или за да поплувам бързо в някоя река, ако намерех такава на картата. Ако някой ме познаеше от книгите или от появите ми по телевизията, кимвах мълчаливо, след което палех пикапа и се връщах на пътя. Животът беше прост. Ядене, каране, пиене и спане където и когато ми хареса.

Когато стигнах Юта, свих от главния път и се отправих нагоре в планината. След два дни по начупените канари и върхове над равната пустиня, която мормоните считат за рай на своя пророк, открих каквото търсех. Една седмица лежах неподвижен като труп върху припичан от слънцето скален праг с пушка в ръка. Взрян през оптичния мерник, определих мислена зона за убиване, дълбока 700 и широка 500 метра. През първите два дни наблюдавах и си записвах всяко живо същество, което се приближаваше към дома си през моето стрелбище. По-големите животни оставях на спокойствие. По-малките обаче смятах за добри пособия за обучение и следователно дивеч.

На Третия ден започнах да убивам от разстояние. Острият лаещ звук от пушката отскачаше по деретата и скалите всеки път, когато забележех някой галопиращ заек или любопитна катерица. Койотите станаха любимата ми и най-трудна цел. Предпазливи и усещаци, че в района има нов хищник, тези диви кучета полагаха всички усилия да ме надхитрят. Бавно лазеха по корем през пелина и пясъка, за да се доберат до гниеците трупове на жертвите ми от по-рано. Естествено маскирани и удивително лукави, те правеха играта много по-интересна.

На Четвъртия ден започнах да убивам крилатите същества, които идваха да ядат мъртвите. Особена радост ми доставяше да им таковам майката с пушката. Винаги съм мразел лешоядите, в човешка или друга форма. Оставях всеки от тях да се наплюска, преди да изпратя скоростен куршум в тялото му. Желанието за бърза разплата невинаги дава резултат. А да контролираш пушката значи да улучиш целта.

Прекарах Петия ден в чистене на пушката и оптичния ѝ мерник от носа до кърмата. Ако някой беше чул гърмежите, не дойде да види какво става. Пушката и мерникът бяха нагласени отлично и не ми създаваха проблеми. И което е още по-хубаво, естествените ми умения да стрелям с дългоцевна пушка отново се възстановиха до моя стандарт. Можех да улуча всичко, което се движи, с размерите на който или по-малко. Калил се бях, за да посрещна трудностите на снайперския занаят и устоях на горещите до бяло дни и адски студените нощи на пустинята в Юта. Когато отново натоварих пикапа и тръгнах назад по шосето, се чувствах много, много по-добре. Стрелбата по живи същества винаги ми се отразяваше по този начин. А пък и никак не обичам космати животинки.

Свих към Северна Дакота, за да ида на едно ежегодно събиране на тюлени в град Мино. В продължение на три дни шестдесет тюлени ядохме, пихме и си разменяхме военни истории. Запознах се със съпругите и децата на хора от екипите, или поне с тези, които все още имаха щастието да са женени (макар и не непременно за същата жена, с която бяха започнали). Първата вечер в града се запознах с една сервитьорка на име Роксан и през останалата част на уикенда се чукахме до оглупяване. Тя беше дългокрака бивша стюардеса, на която

й омръзнало да лети в небето и да отбива атаките на летци на средна възраст, чиито жени ги смятаха за пилоти-командоси след 11 септември 2001 г. Роксан беше дошла в Мино на гости на роднини преди години и останала просто ей така. Лесно се виждаше, че е отегчена до смърт от местните ухажори. Всяка вечер й позволявах да се бори в свободен стил с едроразмерния двадесет и пет сантиметров свиреп Дик и да реализира и най-бурните си мечти. Всеки ден се наслаждавахме на компанията на добри приятели и добра пиячка.

Когато си тръгнах от Мино, Роксан псуваше като тюлен и знаеше как да чука, духа и да пие с почти всеки жребец в града. Аз ли? Аз отново се чувствах фокусиран, след като прекарах време със свои хора, а и което е по-добре, не се налагаше да лъскам бастуна всеки път, когато видя видеоклип на Бритни Спийърс по бордния телевизор на пикапа!

Четири дни по-късно бях в Такома, Вашингтон. От тюлени бях слушал за един майкотакован уличен побойник на име Кели Уордън. Казаха ми, че той може да ти причини болка само като ти се усмихне. След като се загубих с колата в шибания град, накрая спрях един полицаи и питах дали знае къде, мамицата му, мога да намеря Уордън. Оказа се, че знае. От мен се искаше само да му дам автограф. Свързах се с мистър Уордън и следващите два месеца живях в пикапа на един малък плаж от другата страна на моста „Нероуз“. През тези два месеца тренирах с Уордън в дома му пет дни, пет часа дневно. Срещу петстотин долара седмично научих ръкопашния боен стил на Уордън, който той наричаше „естествен дух“. Но слуховете за него се оказаха истина — той гад наистина можеше да ти причини болка само с поглед. А след това, като те докоснеш, болката ставаше много лоша. Отначало се опитвах да се бия с всичко, което знаех от улицата като млад побойник, пердашил се с всеки срещнат. След това опитах мръснишките лайнарщини, които научих като тюлен и които бях внедрил в „Шестицата“ и в „Червената клетка“.

Копелето само се смееше и ме биеше до посиране с юмруци, крака, с шибаната си глава и с всичко, което се случеше наблизко.

Помниш ли какво ти казвах за болката? Тези два месеца живях в постоянно състояние на болка. Имах белези върху пресни белези. Ставите ми сякаш бяха трошени с пневматичен чук. Мускулите ми

бяха бити, мачкани и направени на каша. Но с времето научих нов начин да се бия. И ми харесваше. Болката също ме поучаваше.

Знаех как да се бия и убивам правилно с нож. Ножът марка „Емерсън“ за близък бой, който си бях купил от едно изложение, допълваше новото ми умение. Освен че можех да накълцам човек на филийки и да го надробя на парченца със студена стомана, можех да го бия до смърт с навито на руло списание „Нюзуик“; да го удуша с тройно усилен конец за почистване на зъби и да счупя почти всяка кост в тялото му с лекотата, с която си бърша задника. Скоростта и силата на удара ми се увеличиха десетократно. Усъвършенствах изкуството на заблудата и можех да нападам като кобра, без да издавам намерението си с неволен поглед или потрепване. В началото на втория месец вече бях спаринг-партньор на Уордън. Той имаше договор да преподава уникалните си умения на побойник на зелените барети от Първа група на специалните сили във Форт Люис и аз бях достатъчно добър, за да му помагам в инструктажа.

Освен бойното изкуство научих и допълнителното изкуство на лечител. Уордън ме представи на двама истински майстори, дошли от Китай и Филипините, за да се заселят в северозападните щати. Те ме научиха да използвам билки и силите на тялото си да лекува рани и болести. Уордън, който също беше майстор лечител, се грижеше за разбитото ми тяло, като използваше вътрешните си сили. Старите болки се загубиха, а новите изчезваха бързо. Скоро можех да се лекувам. Сега не само бях майстор разрушител, но и способен лечител. Това ми допадна повече, отколкото предполагагах.

Когато си тръгнах от школата за съвременни воители на мистър Уордън, се чувствах физически, духовно и емоционално във форма. Освен това уменията ми да водя ръкопашен бой сега бяха на ниво, далече над ужасяващото. Вече не бях побойник с дебел череп и бързи юмруци. Овладей бях майсторската способност да съсипвам враговете си с отличен ритъм и ефективни методи.

През следващите няколко месеца скитах където ме водеше пътят или мисълта ми. До Сан Диего на гости и за да уча разни неща от братята си от „Тюлен — група 1“ и „Тюлен — група 5“ в Коронадо. До Мексико, където в продължение на един месец обучавах мексикански военноморски командоси как да превземат кораби, за да спрат контрабандистите на дрога по тихоокеанския бряг между Мексико и

Щатите. От Мексико се върнах в Щатите, където обиколих най-добрите школи по стрелба, като започнах от „Клинт Смит“ в Тексас. По пътя се срещнах със стария си приятел и колега в лова на танга Дани О'Колсън, основателя и първи командир на известния Екип на ФБР за спасяване на заложници. Колсън ми разказа как стоят нещата в момента със задграничния и домашния тероризъм. Дани е единственият копелдак, заради когото мога да си сложа каубойска шапка в бар и да ми е приятно.

Да ти го начукам много, Дани!

Точно по средата на тези занимания, когато вършех една дребна работа в Ел Салвадор, се натъкнах на двама огнедишаци и гъвкави като бич военни боклуци на име Трейс Далгрен и Пол Косенс. След нещата, които ни се случиха там, установих, че те са основата на новата ми група и че са достатъчно откачени да се присъединят към мен.

Няколко обаждания до адвокатата ми разкриха, че жегата във Вашингтон е отслабнала. Сега добрият терорист беше мъртвият терорист. И нямаше значение как са станали мъртви. Хората по петите ми бяха обуздани с намордници и отсъствието ми бе помогнало да отслаби егоистичното им желание да ме видят в глуха линия. Аз бях във форма, прекарал доста време в чукане и готов за нова война. От пепелта на стария Свиреп воин се роди нов и още по-смъртоносен вариант на самия мен. Време беше да се върна и да премина в оперативен режим. В смисъл? Нов Дик Разрушителя, нов екип и ново кофти отношение към всеки, който е достатъчно глупав да се изпречи на пътя ми.

Синият ми клетъчен телефон се раззвъня до пръсване на задника, когато подсушавах косата си. Чувствах се освежен след уморителната гимнастика.

— Марчинко е на телефона — изляях.

Пет минути по-късно прекъснах разговора, като мозъкът ми работеше на пета скорост. Обаждането не беше от благотворителна дамска организация.

Искаха присъствието ни във Вашингтон. Разбирай *настояваха*. Карен Феърфийлд в Службата за вътрешна сигурност, или СВС, се

потеше в хубавите си гащички над доклади от Вашингтонската полиция за един убит адвокат, терористична заплаха и — а, да — липсващо ядрено оръжие. В Овалния кабинет ставаше горещо и Карен искаше да сме на път към нея още вчера.

Забравих ли да спомена? След като се върнах във „Вила Свирепия“, получих покана — покана, я — да присъствам на среща в самия Държавен департамент. Изглежда, отново имаше нужда от Свирепия воин и неговия специален стил на антитероризъм. Като консултанти по сигурността си осигурихме доста добра сделка с правителството по един нарочно неясен договор. Издадоха ни документи и значки (да бе, значки) от Бюрото за дипломатическа охрана към Държавния департамент от самия негов ръководител в Центъра за координация и специални проекти/Служба за задгранични операции, или ЦКСП/СЗО. След това ни назначиха към нов екип на име СВС, който е на пряко подчинение на президента на Съединените щати.

Аз отново имам разрешение да убивам враговете си където ги намеря.

Инструктирах Пол и Трейс и почнах да си опаковам сака. Новината за липсващата бомба ме караше да настръхвам. Ако някое танго или танга са сложили гадните си лапи върху нещо такова, то в Щатите не съществуваше град или гражданин, който да е в безопасност. СВС изпрати хеликоптер за нас, за да може новият Свиреп воин и екипът му да заминат спешно за сцената на убийството, където намериха касета.

Ставаше дума за нещо голямо. Тактическо ядрено оръжие. Кой, мамицата му, знаеше как да сложи ръце на подобно горещо лайно освен мен и още шепа оператори от „Червената клетка“? Предполагах, че точно по тази причина викат нас. Мръсна работа, но мръсните работи, изпълнени по мръсен начин, са моя специалност открай време. Затворих ципа на сака и напъхах един пълнител в дръжката на пистолета си. Трейс беше долу и крещеше, че е време да местим задници. Хеликоптерът идваше.

---

[1] Забранени (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Първият директор на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[3] Баща (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Мен (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Престижна военноморска академия в Южна Каролина. —
Б.пр. ↑

[6] Топки (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Американски град от уестърните, сцена на стрелби и
побоища. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Може да ме обвиняват в прибързаност, но не и в ленивост.

Наполеон, 6 май, 1796 г.,
Кореспонденция, том 1, № 337
(1858–1870)

На сто мили извън Лос Аламос, щат Ню Мексико, блясъкът на пустинното слънце вече беше достатъчно силен и пътят, по който рядко минаваха коли, изглеждаше като трептяща в черно и сребърносиво река. Облечената в черно фигура по средата на шосето довърши работата си бързо и даде сигнал с вдигнат нагоре палец на снайпериста, когото не виждаше, но знаеше, че е там и че пази гърба му. Бързо се отдалечи от лентата с шипове, която беше поставил през двете платна на асфалтираното шосе, и зае позицията си, където го чакаха гранатомет и маслиненозелена торба със силно избухливи реактивни гранати. Погледна към близкото възвишение на пътя и пъкна една граната в тръбата. След няколко мига чу онова, което очакваше — ръмженето на двигателите на приближаващ конвой. Сниши се в едрия пясък на своята стрелкова позиция и освободи предпазителя на гранатомета, но задържа показалеца си далеч от спусъка. Случайните изстрели не фигурираха в днешния план.

Триста метра на юг и на петдесетина метра над него, на едно възвишение, специалистът по откриване на цели от неговата група също чуваше издайническото ръмжене на приближаващата цел. На дясното му рамо лежеше удобно прикладът на пушка „Барет М82А1“ калибър 50. Оптичният мерник „Леополд“ с десеткратно увеличение му позволяваше да следи движението на двата фургона на правителството на САЩ, които се движеха с постоянни седемдесет километра в час през обширната пустиня в Ню Мексико. Водещият фургон преодоля лекото възвишение и ускори към почти невидимата

лента с шипове, но тази сутрин снайперистът се интересуваше от шофьора на втория фургон. Предвид всички фактори на средата и метеорологичните условия във връзка с изстрела, той бе избрал позицията си за стрелба много внимателно. Мястото на стрелбата и положението на тялото бяха извънредно важни за успешна стрелба срещу вражески личен състав или автомобили с тежко оръжие като пушката „Барет“. Добре скритият снайперист, използвал многократно това оръжие по време на тайни операции в Афганистан и дълбоко в Ирак през първите дни на така наречената война срещу тероризма, се чувстваше сигурен, че ще може да елиминира целта си — и всеки в нея — бързо и с минимален брой изразходвани гранати. За да унищожи втория фургон, бе избрал саботажна граната марка „Рауфос 50 ВМГ М903“ със стабилизирани срещу превъртане куршум „Пенетрейтър“. Този куршум можеше с лекота да пробие армираното стъкло на автомобила и да убие шофьора.

Вторичната мисия на снайпериста беше да осигури информация в реално време за придвижването на водещия фургон, чиито гуми щяха да пострадат сериозно, като преминават през лентата с шипове със седемдесет километра в час. Специално проектираните шипове щяха без проблем да разкъсат подсилените с „Кевлар“ гуми. Симулативните упражнения показваха, че автомобилът ще загуби поне две от гумите си, а вероятно и всичките, след като минат върху остриите като бръсначи шипове на лентата. Вероятно шофьорът му би могъл да продължи миля и половина така, но скоростта му ще намалее значително и двата автомобила, които го причакваха на една миля надолу по пътя, щяха да го спрат.

Мъжът с гранатомета наблюдаваше с нарастващо вълнение как първият автомобил прехвърли възвишението и ускори надолу. Той се нагласи и вдигна тръбата на рамо с едно леко движение.

Независимо от скъпите и направени по поръчка слънчеви очила ослепителното слънце не позволи на шофьора на първия автомобил да види тънката лента с шипове през шосето почти докато гумите не стъпиха върху нея. Той изруга шумно, но не успя дори да натисне спирачката, когато почувства как двете предни гуми гръмнаха. Натисна докрай газта и направи гримаса при звука от задните гуми. Стиснал волана, за да не се пребие, той опита да запази възможно най-висока скорост, докато автомобилът се движеше тромаво надолу по пътя. С

всички сили се стараяше да овладее колата, защото спуканите гуми направиха волана тежък.

На три дължини зад него шофьорът на втория автомобил имаше половин секунда време повече, за да реагира. Като изкрещя предупредително на тежко въоръжените хора зад себе си, той натисна спирачката, за да избегне остриите като бърсначи шипове на пътя. Благодарение на опита си успя да спре колата, макар и не преди предните гуми да минат през лентата. Въоръженият водач на групата за бързо реагиране в колата незабавно протегна ръка към вратата, за да види каква е повредата. Шофьорът въздъхна тихо, доволен, че не се блъсна в първия автомобил.

Това чувство продължи малко време, защото един куршум избухна през предното стъкло и проби широка дупка в меката бронезилетка и в гърдите му. Вече беше мъртъв, когато втори куршум го улучи два сантиметра под първия. Точната стрелба на снайпериста се улесни от факта, че шофьорът остана на мястото си благодарение на специално проектираните колани, подобни на онези, които използват в състезателните коли.

Почти веднага още две дупки зейнаха в другата страна на стъклото и водачът на групата, който седеше на пасажерското кресло тази сутрин на път за Калифорния, бе сполетян от същата съдба. Зад него шестима униформени мъже правеха отчаяни опити да се освободят от своите обезопасителни колани, да вземат оръжието си и да се измъкнат от попадналия в засада автомобил.

Снайперистът си свърши работата перфектно, сега трябваше да действа колегата му, мъжът с гранатомета. Той чуваше виковете на хората в задната част на автомобила, когато коленичи, за да заеме добра стрелкова позиция, здраво стиснал оръжието, чиято черна метална тръба лежеше на дясното му рамо. Реактивната бронебойна граната щеше да се зареди сама по време на полета. Мъжът беше се постарал да изчисли разстоянието, където според него фургонът щеше да спре, но знаеше, че изстрелът е труден предвид физическите ограничения на мястото на засадата. Но пък го смятаха за най-добрия с реактивни гранати в екипа и той възнамеряваше да запази тази своя трудно спечелена репутация.

Натисна дебелия спусък и почувства как тялото му мръдна рязко назад в мига, когато гранатата се понесе със свистене към отворената

врата на автомобила. От задния край на тръбата избухна огромен облак дим и пламък. Без да чака, за да види ефекта от стрелбата си, мъжът с гранатомета грабна втора граната и ловко я пхна в празната паст на тръбата. Почувства вълна парещ въздух върху маската си една милисекунда преди гърмът от гранатата, която избухна в автомобила, да удари тъпанчетата му. Вдигна поглед и видя как един от хората в автомобила падна на пътя и се затъркаля обхванат от пламъци. Докато човекът опитваше да се бори с пламъците, които обхващаха главата и раменете му, над пустинята се разнесе тъп трясък от пушка „Барет“. С мрачно удовлетворение мъжът с гранатомета видя как куршумът донесе незабавен и доста кървав край на агонията на горящия човек.

Като вдигна гранатомета втори път, той отдели един миг, за да се прицели във вътрешността на изкормения автомобил. Всеки, който би успял да побегне през прозорците в задния край, през задната врата или през вратата на шофьора, щеше да загине от пушката. Автомобилът срещу него пламна още по-силно и въздухът се изпълни с неприятно сладникав мирис на горяща плът. След като се прицели добре, мъжът изстреля втората граната. Тя удари вратата на фургона от страната на пасажера, откърти цялата предна част на автомобила и разхвърли парчета от двата трупа.

Мъжът остави гранатомета и вдигна черната си пушка „Колт Д4“, окачена през гърдите му на тактическа презрамка от найлонова материя. Насочи леката цев на пушката към зоната в търсене на някой, достатъчно нещастен да оцелее след двете експлозии и високоскоростните големи куршуми на колегата му. Нищо не помръдваше. С леко махване с ръка той даде сигнал, че всичко е чисто.

Коленичи, откачи една манерка от колана си и пое дълга глътка студена вода. В далечината се чу стрелба от автоматично оръжие и разбра, че другите се захванаха с предния автомобил. Сега той и снайперистът имаха задачата да унищожат всеки автомобил, който дойде насам от север. Провери гранатомета, закачен под цевта на пушката си. В тръбата бе заредена една граната, чийто заоблен нос с цвят на мед можеше лесно да спре продуктите на „Додж“, „Хонда“ или „Джип“. Всеки цивилен, избрал неподходящ момент да дойде насам, щеше да бъде смятан за случайна жертва. Нещастна жертва на войната. Мъжът знаеше, че неговият бог няма да обърне внимание на подобни

тривиални въпроси. Малки жертви при подготовката за крайната жертва, която все още предстоеше.

В предния автомобил цареше хаос. Шофьорът правеше опити да запази скоростта и контрола над колата, хората от охранителния екип в задната част крещяха инструкции един на друг и подготвяха оръжието си. Остро тракане изпълни кабината, когато мъжете заредиха десетмилиметрови патрони в гладните затвори на немските си автомати „MP-5“. Радиооператорът, чиято задача беше да поддържа връзка с втория автомобил и командния център в Лос Аламос, се отказа да търси другия камион и поиска от центъра незабавно да изпрати хеликоптер с екип за бързо реагиране. Хвърли поглед през силно затъмнените задни стъкла и видя мръсносив дим да се издига под хълма. През главата му мина мисълта, че с онези нещастници е свършено. Кой ли е толкова откачен, че да напада точно тях?

Шофьорът забеляза два цивилни джипа, които летяха към тях един до друг по шосето, и с вик предупреди останалите. Гумите му бяха спаднали докрай, скоростта — жалки 40 километра в час и проклетият автомобил изобщо не можеше да се управлява. Безсилен да направи каквото и да е, освен да държи курс напред, той наблюдаваше как джиповете свиха рязко и препречиха шосето на около двеста метра пред него. Вратите им се отвориха и четирима мъже, до един в черни бойни униформи, изскочиха от тях.

От обучението си по борба с тероризма шофьорът знаеше какво следва. Удари с крак спирачката и успя да спре, след което изкрещя заповед за евакуация. Преди някой да успее да чуе командата, кръгли нетрасиращи куршуми с калибър 7,62 натовски тип от четири модифицирани леки картечници „M60“ разкъсаха автомобила. Стоманените сърцевини на стотици медни куршуми започнаха да дерат хората от охранителния екип и шофьора живи.

По команда от водача си нападателят екип тръгна напред в редица, като изпращаше непрекъснат и тежък дъжд от добре прицелени куршуми в камиона. Когато стигнаха до него, спряха стрелбата и се заслушаха внимателно за най-лекото движение или стон и за всякакъв намек за живот отвътре. Нищо.

Един от нападателите хвана смачканата дръжка на вратата на пасажера и рязко я дръпна. Когато вратата се отвори, едно подгизнало от кръв тяло с размахани ръце и крака почти се метна върху него.

— Мамка му! — изкрещя той и изпрати един куршум в нападателя си. Едва тогава осъзна, че това е труп, който, изглежда, е бил облегнат на вратата. Осакатеното тяло лежеше в краката му.

— Спокойно, момчета — промълви командирът им. — Няма смисъл да пилеем патрони за мъртъвци.

След това извика:

— Позиции!

Мъжете бързо се наредиха в тесен полукръг пред автомобила.

— Касоразбивач!

При тази команда един пети човек, който пазеше тила им при джиповете, се втурна към тях. В същото време един от стрелците се извъртя и изтича към него. Там разположи все още горещото си и току-що заредено оръжие върху предния капак на единия джип, като насочи димящата цев на юг. Сега, когато картечницата покриваше района, както и въздуха над него, срещу прелитащи обекти, зоната се оказа практически изолирана.

Касоразбивачът изтича до изтърбушения автомобил и грижливо охраняван от хората от екипа си, се покачи бързо в него. Прекрачи току-що убитите и кървящи тела до мястото на сейфа в дясната страна на товарната част. Там постави и активира експлозивния заряд, специално разработен за случая, и извика:

— Огън!

Тримата отвън клекнаха и извърнаха лица настрани, а разбивачът стисна взривателя на противопехотна мина тип „Клеймор“.

Леко закашлян от дима в колата, разбивачът отново извървя същия път до мястото, където сега се виждаше средно голям метален куфар. Протегна ръка в сейфа и хвана дръжката на петнадесеткилограмовия куфар, издърпа го на пода до себе си и извика:

— У мене е!

— Да тръгваме! — извика маскираният командир на групата. — Нямаме време!

Касоразбивачът излезе от автомобила с току-що придобития си трофей и всички в групата се обърнаха кръгом и изтичаха към

джиповете. След като се качиха в тях, минаха покрай разрушения камион и с висока скорост се отдалечиха към северния край на зоната за убиване. Когато приближиха, снайперистът тръгна надолу по шосето с пушка в ръка. Мъжът с гранатомета също стоеше край пътя, готов за ексфилтриране. След няколко минути екипът се отдалечаваше в посока на север със законните максимално допустими за автомагистрала сто и десет километра в час.

— Обади се на полковника и му кажи, че прибрахме стоката — заповяда командирът. — И събличайте тези костюми. Този филм на ужасите приключи.

По време на обаждането по осигурения срещу подслушване телефон, даден им от доверчивите наивници във Форт Браг, мъжете свалиха плътно прилягащите черни маски от главите си, както и черните костюми, и останаха по шорти и тениски. Ухилени, те се тупаха по раменете и когато прелетяха покрай първата срещната цивилна кола, вече изглеждаха като типична група военни в отпуск, тръгнали за няколко дни в Лас Вегас с мисъл за безобидни неща като малко хазарт, пиене и чукане. До не повече от два часа време щяха да стигнат до малка частна писта и да се качат на един частен самолет, който вече ги чакаше. Оттам щяха да занесат току-що придобитото си съкровище в новия му (макар и кратковременен) дом.

Наградата, заради която убиха толкова много хора, беше донякъде странна, защото истинската ѝ мощ можеше да бъде освободена единствено чрез собственото ѝ унищожение.

ГЛАВА 4

По-добре е да действаш бързо и да сгрешиш, отколкото да се колебаеш, докато времето за действие отмине.

Генерал-майор Карл фон
Клаузевиц,
„За войната“, 1832 г.

Полетът с хеликоптера протече бързо, бясно и без много приказки. Оказа се, че зоната за кацане е игрище за голф в един много луксозен клуб близо до дома на мъртвия юрист. Една полицейска кола стоеше наблизко, за да ни закара до местопрестъплението, и нашият шофьор, съвсем както пилота на хеликоптера, се оказа мълчаливо и сериозно копеле. Това ми харесваше. То означаваше, че не се чешат по онази работа и не пилеят ценното ми време.

Носех възможно най-небиещи на очи дрехи — чифт дънки, черно поло, леки боти и тъмносино спортно сако. Трейс и Пол също бяха в делнично облекло. Но железарията под дрехите ни не беше дотам обикновена. И тримата носехме любимите си пищови. Моят представляваше един „Глок 26“ — австрийски компактен пистолет калибър 9 мм, с прицел за нощно време. Той е малък, лек, изключително точен и почти непобедим от стихииите. Аз бях го доусъвършенствал с титанов ударник и подобрена откатна пружина, както и удължен пълнител. Тези прости модификации правеха и без това супернадеждния пистолет за близък бой още по-надежден. В джоба на сакото си имах резервен пълнител, а на колана отляво и отпред носех прясно издадената си значка от Бюрото за дипломатическа охрана. Предполагах, че щом като ще обикалям из района на престъплението, е по-добре да изглеждам като част от следствения екип, а не като някой от престъпниците.

Трейс предпочита автоматичен пистолет „Кимбър компакт“ калибър 45. Представа нямам къде крие подобно оръдие по тънката си снага... не искам и да знам. Косенс е склонен да използва доказани и верен пистолет „Хеклер и Кох“ калибър 45. Виждам съм го да стреля. От свирепото висока класа е с немския пищов и го носи в раменен кобур марка „Галко“ заедно с два резервни пълнителя. От временната площадка за кацане до мястото на мръсното деяние пътувахме десет минути. Макар и известен с дейността си в областта на човешките права, Бекстейн сигурно е струвал доста пари на някой задник, на когото не му се е влизало в затвора, ако се съди по района, през който се движехме. Разположен на северозапад от град Вашингтон, почти в Мериленд, този район, изглежда, се славеше със сериозно скъпи имоти. Когато стигнахме до къщата, с възхита установих, че човекът начело на операцията, който и да беше той, е успял да изолира целия район. Полицейски коли с включени буркани образуваха барикади в двата края на широката улица. Униформени полицаи, някои с черни карабини „AR-15“ на ремък, претърсваха и проверяваха документите на всеки, който опитваше да влезе или напусне района. За момента кварталът беше изолиран от останалата част на града. Когато ни пропуснаха през барикадата, забелязах двама полицаи, които чукаха по вратите на къщите. Минаваха от къща на къща с бележници в ръка и намръщени лица. Тъй като международната ми охранителна фирма „SOS TEMPS“ обучава полицаи, съм работил с много от тях през годините. Трябва да кажа, че тези двамата не изглеждаха никак весели. Обикалянето от къща на къща е шибана работа по всяко време на деня, но в този квартал трябва да е мъчение. Повечето хора във Вашингтон, които могат да си позволят подобни бърлози, не очакват на пръв поглед безсмислени въпроси от някакъв си полицай. Вместо да помагат с желание, за да бъде открит убиецът на съседа им, те вероятно си вдигаха кръвното от нерви, че убийството ще ги забави за шибания им тенис. Няколко криминалисти от екипа внимателно снимаха отвън и отвътре черен автомобил „Лексус“, паркиран до тротоара. Малко по-надолу по улицата нашият шофьор-полицай сви през отворена желязна порта и спря по средата на полукръглата отсечка до стълбището.

— Това е мястото, сър. Питайте за капитан Барет от отдел „Убийства“. Той ви очаква.

— Капитан Барет? Да не искаш да кажеш Дани Барет... едър, висок тип?

— Да, той е. Не може да не го видите. Голям е колкото къщата.

Патрулната кола се отдалечи от тротоара и ни остави пред внушителната и суперготина къща.

Както е сигурно, че лайната миришат, така е сигурно, че познавам капитан Дани Барет Къщата. За първи път се срещнахме преди много лунни във Виетнам, когато още млад капитан от морската пехота той служеше като съветник. И той като мен беше офицер-мустанг, израснал от редник и с глава, пълна с идеи и желание да избие възможно най-голям брой комунисти, преди войната да свърши. Работата му като съветник се оказа достатъчно впечатляваща за шпионите от ЦРУ. Те убедиха армията да им го изпрати като специалист по потушаването на безредици. Във Виетнам Дани Барет действаше твърдо и устремно. Виетконгците определиха огромна награда за главата му, която така и не успяха да получат. Барет приключи войната като опитен и многократно награждаван майор. По агенция „Партенка“ чух, че се е пенсионирал като подполковник след двадесет и пет години почетна служба. Чий ли го държеше тук, във Вашингтон, като следовател от отдел „Убийства“? Но присъствието на Дани Барет тук, в оперативната зона, означаваше, че няма да ме разиграва някой смотан путкогъз ченгел, дето разбира от ядрено оръжие толкова, колкото от онази работа на баба си.

С децата по петите си се отправих към входната врата на къщата.

— Я, шибанякът Ричард Марчинко!

Да, това беше Дани Барет, извисил се над мен точно както го помнех. Със своите два метра и сто и четиридесет килограма си оставаше най-едрият мъж, когото съм виждал. Пенсионираният офицер от морската пехота беше огромен и всеки грам от тялото му представляваше добре тренирани мускули и жили. Изтича надолу, като прескачаше по две стъпала с протегнатата напред едра лапа.

— Здравсти, Дан — отвърнах, като стиснахме длани. — Как си бе, да ти го начукам?

— Добре съм, Дик. Всъщност, много добре. Но адски нещастен от това тука. Искаш ли да се разходим?

Обърнах се към Трейс и Пол:

— Започнете да душите наоколо. Проверете задните дворове от тук до следващата пряка. Аз ще ви настигна.

Те кимнаха и заминаха.

Барет ме прегърна през раменете с голямата си ръка и ме поведе през мократа трева.

— Твои ли са тези?

— Да. Нов екип — отговорих. — Те бяха с мен, когато оправихме салвадореца преди няколко месеца. За първи път бяхме заедно. Печени са.

— Чух, че именно ти си спасил дъщерята на посланика. Аз отдавна не съм ходил в Ел Салвадор. Нещо ново там?

— Да — засмях се, когато стигнахме едно тихо местенце от другата страна на къщата. — Там сега има двадесет партизани по-малко.

Дани запали цигара, пое дълбоко дъх и издуха дълга струя дим край мене. После поклати глава напред-назад като хрътка, временно загубила дирята, и каза:

— Чух за шибаните ти проблеми след Ирландия. Чух също, че напоследък доста си понатиснал някои хора, за да се върнеш в играта. Не им цепиш басма на ония минетчии.

Изглежда ме внимателно. Забелязах, че все още държи цигарата ниско долу — животоспасяващ навик, който беше придобил от Виетнам.

— Майната им — отговорих. — Ами ти? Чух, че си се пенсионирал. Пенсията от морската пехота толкова малка ли е, че се налага да си търсиш друга работа?

Детективът отвърна с насечен, дълбок гърлен смях.

— Не, Дик, добра е. Но още не бях успял да изляза от портала, когато някакъв се обади от полицията и каза, че откриват място специално за мен като капитан в отдел „Убийства“. Когато попитах защо мислят, че се интересувам, оня спомена ЦРУ. Знаеш как работят. Предполагам, че предвид продължителните добри отношения през годините смятат, че не е зле да съм на разположение като полицай.

Кимнах. ЦРУ обича да държи служителите си подръка, независимо дали са пенсионирани.

— Дан, СВС изпрати цял хеликоптер на Агенцията за национална сигурност, за да ни довлече дотук. Споменаха нещо за

ядрено оръжие. Какво става бе, мамицата му?

Барет въздъхна, след това дръпна продължително от цигарата и отговори:

— Този адвокат, Бекстейн, снощи по някое време поел два куршума в лицето от ръка разстояние. Намерихме един от куршумите. Доработен. За убийство. Вратата не беше заключена, алармата не работеше. Убиецът просто е влязъл и гръмнал адвоката без проблеми. Това не е случайно убийство, нито пък обир с неочакван край. Нямаме свидетели, а пък телохранителят на Бекстейн има желязно алиби. Намирал се в другия край на града, където чукал до побъркване седемнадесетгодишната дъщеря на жертвата. Работата е напечена в политически план. Бекстейн имаше големи връзки в Капитолийския хълм. Шефът ми крещи и иска резултати от днес за вчера.

— Ами ядреното оръжие?

Барет вдигна вежди рязко и на лицето му се изписа студена гримаса.

— Ще стигна и дотам. Нека влезем вътре — изръмжа той.

Трупът на адвоката лежеше на пода, където бе паднал. Огледах го. Виждал съм много тела и в процентно отношение Бекстейн изглеждаше по-добре от повечето. Да, засмукал беше два куршума в тиквата си и половината череп липсваше, но иначе си бе цял и разпознаваем от роднините. По-добро отношение, отколкото за някои от моите тюлени.

— Капитан Барет?

Обърнах се и видях тънък мъж латиноамерикански тип, плешив като билиардна топка. Барет ни представи:

— Лео, това е Дик Марчинко. Той е с мен.

Лео протегна ръка и каза:

— Радвам се да се запознаем, господине.

Вниманието му мигновено се върна към Дан:

— Капитане, намерих частична следа от обувка на килима в хола, близо до вратата, която води към задния двор и не е заключена. От двора към улицата се излиза през неохранявана врата. Изглежда, престъпникът е влязъл през предната врата, застрелял е Бекстейн и след това е излязъл отзад.

— Нареди на лабораторията да се земе със стъпката. Друго?

— Да. Освен изстрелите в главата Бекстейн е получил доста силен удар в гърдите — гърдната му кост е натрошена. Предполагам, че късчета кост са се забили в сърцето му. Не знам кой е убиецът, но определено не си е губил времето.

— Благодаря, Лео. Продължавай.

Барет ме подкани с жест да го последвам нагоре към втория етаж по красиво гравираните стълби от тисово дърво. В горния им край сви надясно в красиво обзаведена, но много разхвърляна частна библиотека.

— Взemi стол, Дик. Трябва да си поговорим.

Потънах в луксозен кожен фотьойл. Всяка свободна повърхност в стаята бе отрупана с книги. Правни текстове, романи, исторически, биографични, философски, научни книги — страхотна бъркотия от теми и автори. Знаех, че не са тук за показност — позахабени изглеждаха и очевидно Бекстейн е запълвал доста от времето си с тях. Огледах кабинета му и останах силно впечатлен. По стената, която беше отделил за галене на самочувствието си, висяха негови снимки с някои от най-големите величия на САЩ. Определено Бекстейн не беше стоял с вързани ръце. Не се учудвах, че Дани е под голям натиск от високо. Но въпреки това големите му връзки не струваха колкото задника на плъх, когато е трябвало да запази мозъка в черепа си. Пред заредения пистолет всички са равни.

— Е, какво става, Дани, момчето ми?

— Намерихме една микрокасета до тялото. Посланието беше късо и не особено сладко.

— И какво иска онзи задник от нас?

— Изглежда, не е само един човек, а група, Дик — отговори Барет. — И не става въпрос какво те искат, а какво ще ни сторят, на страната ни, ако не ги намериш преди това.

— Предполагам, че именно тук ще стане дума за ядреното оръжие.

В главата ми се редяха неприятни картини. Убиецът на Бекстейн го използваше като начин за привличане на вниманието.

— Кога ще мога да чуя шибаната касета?

Барет ме изгледа с поглед, топъл колкото айсберг.

— Тя вече е при Карен от СВС. Ония гадове вероятно имат поне един куфар-бомба. От мой източник знам, че тази сутрин са ударили

група армейски камиони в Ню Мексико. Всички са мъртви. Няма и следа от куфара-бомба, който са носели.

Едрият полицај изтръска последната цигара от пакета и го смачка в юмука си. Мамицата му. Това беше най-неблагоприятният сценарий, за който се готвехме в „Червената клетка“. Доказали бяхме на Военноморските сили, че ядрената ни програма и нейните оръжия са уязвими от нападения на терористи. По дяволите, не само доказахме, че можем да проникнем в обектите, където се съхраняваха или преразпределяха тези оръжия, но и че можем да откраднем проклетите бомби. Очевидно някой имаше топки, големи колкото на моите момчета от „Червената клетка“. От тази мисъл ми се сгади в червата. Свирепите бойци са едно нещо, изменниците — съвсем друго.

Определено исках да чуя шибаната касетка.

— Щом я прослушах, и разбрах за какво става дума, се обадох на един от контактите си в ЦРУ. Те изпратиха куриер да я вземе и да я занесе на Карен. След това чух, че ти идваш насам.

— И сега накъде ще се насочим ние?

— Не ние, Дик. Ти.

Барет угаси полуизпушената си цигара.

— Аз трябва да те върна заедно с екипа ти в хеликоптера. Карен те иска изцяло на разположение, след като разгледаш мястото на засадата.

— Е, какво пък, мамичката му, да действаме. Но да знаеш, че ще искам повече пари за възстановяване на откраднати ядрени бомби!

— Все същият стар Марчинко — засмя се пенсионираният морски пехотинец. — Шибан пират си и такъв ще си останеш до деня, в който ще погребем рунтавия ти задник.

— Дори и тогава няма да се откажа, приятел!

С мисли за различни неприятни сценарии, които включваха гъбообразни облаци и убийствена радиация, слязох по стълбите и потърсих Трейс и Пол. Отправих се към задната врата и излязох на улицата, за която спомена Лео, като мислех, че вероятно хлапетата ще са там и ще душат. И наистина видях, или по-скоро чух ги, но не мога да кажа, че душеха. Пробягваха стометров спринт, мамичката му! И двамата се стрелнаха край мен надолу по уличката и едва тогава загреях, че гонят някого, който бягаше по улицата доста пред тях. Трейс изкрещя:

— Дик! Тичай! Бързо!

Тя се намираше на около половин крачка разстояние зад Косенс, който подпалваше асфалта с дългите си крака. Мамка му! Изглежда, са подплашили някой, с когото си струва да се поприказва. Забелязах, че далечната фигура, която преследвах, сви наляво и изчезна в нечия градина. Предположих, че се е отправил към по-добър маршрут за бягство, отколкото предлагаше тясната уличка.

Юрнах се обратно в къщата и грабнах Дани в антрето. Изглежда, съм имал особена гримаса, защото той не ме попита какво става, а просто изтича до паркираната си пред къщата кола — един джип „Краун Виктория“ без полицейска маркировка — и двамата се метнахме в нея.

— Дани, газ! — изкрещях и след секунди шибаните ни задници полетяха към барикадата в долния край на улицата. Забелязах как няколко пистолета напуснаха кобурите си, но изненаданите полицаи, изглежда, не знаеха какво точно да правят, когато беглецът и преследвачите му минаха бегом край тях. Наоколо имаше прекалено много хора, за да може да се стреля безразборно. Дори и най-страстният стрелец сред полицаите във Вашингтон го знае, нали така? Тъкмо минавахме барикадата, когато забелязах Трейс да изчезва зад ъгъла.

— Там! — изкрещях. — Наляво при ъгъла!

Когато Дани рязко сви с мощната кола, спряхме колкото да може Трейс да метне малкото си дупе на задната седалка.

— Заловете го! — изсъска тя, като се бореше да напълни изморените си дробове със свеж кислород. — Видяхме го... в шибаната уличка... след като ти... влезе в къщата. Стори ми се, че проверяваше някакво подслушвателно устройство.

— Ето го Пол, вдясно! Свий надясно, мамицата му! — изкрещях.

Стиснах дръжката на мекото табло, за да се задържа при резкия завой. Косенс се намираше на половин пряка от нас, а мъжът, когото гонеше — почти на следващия ъгъл, като разстоянието помежду им, изглежда, се увеличаваше. Движихме се към някакво натоварено кръстовище. Когато Барет стигна Пол, Трейс ритна дясната задна врата. Усетих сътресението от тялото на Пол върху задната седалка, когато той скочи в колата.

— Давай! — извика той.

Барет успя да ни прокара през кръстовището и мислех, че вече настигахме плячката си, когато изведнъж го загубих от погледа си. След миг спряхме рязко, защото шофьорът пред нас удари спирачката. Цялата улица веднага се изпълни с коли и оглушителен отвратителен рев на клаксони. Задръстване. Мамка му.

Един сребрист джип „Мерцедес“ на петнадесетина коли разстояние от нас, изглежда, създаваше проблема. Окей, мога да играя на полицаи. Изскочих от колата и се втурнах по асфалта, решен да махна шибаната кола от пътя независимо как. Вдигнал пистолета си в ръка с един тлъст малък патрон в затвора, се спуснах покрай колите пред нас, без да обръщам внимание на смразените и изплашени лица на шофьорите, които ме забелязаха. Приблжих спрялата кола, готов да чета конско на шофьора ѝ. Зад волана една красива чернокожа жена с прилепнал по тялото костюм за тенис седеше напълно неподвижно. И с основание. В центъра на челото ѝ имаше прясна дупка от куршум. Онзи, дето го преследвахме, не се спираше пред нищо.

Заех позиция под ъгъл 90 градуса спрямо мъртвата жена и се огледах за бягащия мъж, но така и не разбрах къде е отишъл нашият мистериозен маратонец. Внезапно районът се изпълни с униформени полицаи. Тъкмо навреме, момчета. Веднага прибрах пистолета в кобура и вдигнах значката си от Държавния департамент, за да я видят полицаите. Когато те са на сцената на убийство, едва ли искат да видят точно някакъв брадат едър, грозен и непознат майкотаковач с опашка и пистолет в ръката.

— Той е с мене! Полицай е! — изкрещя Дани, като тичаше към мястото, където аз стоях неподвижен като статуя, докато един полицай държеше стоманения си револвер насочен в главата ми. Барет показва значката си и посочи мъртвата жена в колата с палец.

— Помогни с жертвата!

Полицаят пред мен кимна, прибра оръжието и се обърна, без да каже нищо. Аз се върнах в колата.

Дани докладваше на полицаите, когато чух някой да съобщава за липсващия беглец по полицейското радио в джипа.

— Барет! — изревах към него. — Сгащили са го, копелето мръсно, може би със заложници! Хайде!

Метнах се на седалката, докато Дани се нагласи зад волана. Включи сирената и се измъкнахме от задръстването. Трейс и Пол

седяха пред нас в патрулна кола и пътуваха към мястото.

— По дяволите, Марчинко! — извика Барет, за да надвие пронизителния вой на сирената. — Ти продължаваш да привличаш неприятностите като лайно мухи!

Както казах, двамата с Дани се знаем отдавна.

Навлязохме в район на града, който изглеждаше на светлинни години от лукса в квартала на Бекстейн. Тук имаше предимно магазини, ресторанти за бърза храна и обрасли с плевели незастроени места. Дани спря зад няколко други полицейски коли до далечния тротоар срещу безлична едноетажна сграда с офиси, която, изглежда, не беше докосвана за ремонт от петдесетте години насам. От едната ѝ страна имаше почти празен ограден паркинг за служителите. Навсякъде гъмжеше от униформени полицаи. Когато излязох от колата, забелязах Пол и Трейс. Отидох при тях.

— Какво става, мамицата му? — запитах.

— Оня е вътре — обясни Пол. — Полицаяте казват, че вероятно е взел заложенци, обаче не са сигурни. Трябваше да го хванем още в уличката, но не можахме да го стигнем.

Трейс кимна в знак на съгласие. Виждах, че и двамата са ядосани на себе си.

— Първо реших, че е журналист, който се опитва да разбере нещо за убийството, но като видях как ни се измъкна, щом разбра, че сме го видели, загрях, че е прекалено мазен. Направо на гърба му пишеше „Професионалист“.

— Сигурен съм, че дамата с куршума в главата е съгласна — определено не гонехте репортер от „Уошингтън поуст“ — казах. — Не знам кой е този шибаняк, но е замесен в цялата тази история. Вие двамата се справихте добре. Хайде сега да си свършим работата и да идем да го приберем.

Погледнах към Барет. Той кимна. Искахме го онзи задник, и то преди другите. Имах едно усещане. И винаги вярвам на интуицията си, ако тя ми подсказва, че съм прав.

Барет за по-малко от минутка успя да разпореди на полицаите да блокират района.

— Идвам с теб — обяви той, като се върна при малката ни група. — Нека се представим на оня ебалник.

С Трейс начело се отправихме към северозападния ъгъл на ниската сграда. След като стигнахме там, се огледах, за да съм сигурен, че сме готови. В повечето ситуации като тази е добре да стоиш надалече и да чакаш специалния полицейски отряд. Или ако си достатъчно късметлия да участваш в „Шестицата“ или в „Червената клетка“, би имал необходимото време да си вземеш оборудването и да репетираш план за влизане. Тук нямаше да е така. Време беше да се спуснем по централната линия. Имахме нужда от онова псе, и то веднага. Ако е част от групата, която е убила Бекстейн, значи е част и от групата, която в момента притежаваше тактическо ядрено оръжие, произведено в САЩ. Не исках да успее да упражни никакви права, освен правото да говори с мен или да се посере от боя, който ще му друсна. След това полицаите и всички останали могат да опаковат в бинт каквото остане от него и да му осигурят най-добрата правна защита след тази на О Джей Симпсън.

— Трейс — просъсках, — мини под прозореца и застани отсреща! Пол, ти я следвай.

Трейс кимна. Извади пистолета си от кобура (а, вече знам къде го крие!), легна по корем и изпълзя по бетона. Косенс я последва и след секунди застанахме от двете страни на входа.

— Дани, още ли си силен като шибан вол? Виждаш ли оная кофа за боклук? Като ти кажа, хвърли я през шибания прозорец. Щом тя влезе, аз ще скоча след нея. Ти ни пази тила!

Барет кимна. Като прибра масивния си пистолет, се обърна и взе металната кофа за боклук, която му посочих. Пълна с всевъзможни лайна, сигурно тежеше към петдесет килограма. Едрият копелдак я вдигна за дръжките с лекота. Мина покрай мен и застана съвсем близо до прозореца, където не можеха да го видят отвътре. Далгрен и Косенс бяха на позиция, готови да скочат след мен.

Проверих пистолета си, за да съм сигурен, че е надеждно закрепен в кобура. Поех дълбоко дъх няколко пъти и се подготвих за бъдещето. Трябваше да последвам кофата през прозореца, да извадя пистолета, щом вляза, и да се надявам адски много, че задникът ми няма да стане на лентички от падащото стъкло. Трейс и Косенс щяха да ме последват по петите и заедно щяхме да претърсим сградата възможно най-бързо. Знаех, че никой от моя екип не е с бронезилетка, а и аз никога не нося такива неща. Защо ли? Защото, ако се озовеш във

вода, може да потънеш; пречат, когато разбиваш врати и прозорци; и най-вече създават фалшиво усещане за сигурност, което може да попречи на инстинкта и да намали времето ти за реакция. Личният ми девиз винаги е бил „стреляй първи и бързо“. Целта ни беше да хванем копелето живо и цяло, доколкото последното е възможно. Но знаех, че само да насочи пистолет към нас, някой ще го гръмне, за да защити другите.

Погледнах Дани и кимнах. Време е за представление!

Барет направи три къси крачки, замахна с голямата кофа и я пусна да лети. Наблюдавах как тя удари стъклото и мина през него със силен трясък, от който и глух човек би напълнил гащите. Хиляди късчета стъкло се разхвърчаха навътре, а аз ги последвах, като свих лице колкото можах повече към гърдите си. Минах над ниската стена и се изсипах в стаята, като се претърколих върху нещо, което се счупи от тежестта ми. Изправих се на крака с пистолет в ръката.

НАПАДАЙ! НАПАДАЙ! НАПАДАЙ! Тръгнах напред и чух Трейс и Пол да следват задника ми. Забелязах как една врата в далечния край на стаята се затръшва и инстинктивно се хвърлих към нея, като с все сила изкрещях на моите хора да ме последват. Вратата поддаде, щом моите 108 свирепи килограма се треснаха в нея, а после чух изненадан вик на болка от човека зад нея. Влетях в друга оскъдно обзаведена стая и видях дребния русокос лайнар, когото гонехме през половината град. Той понечи да вдигне хромиран пистолет към мене. Аз го изпреварих и със собствения си пистолет избих неговия от ръката му, а със свободната си ръка го фраснах в лицето.

Той отстъпи с грухтене. Разбил му бях носа и по лицето му шуртеше яркочервена кръв. Приблжих се към него и той замахна ниско с крак, като ме ритна силно по бедрената кост. Мамка му! Приведох се, когато замахна с юмрук към лицето ми, но разбрах, че друг юмрук иде бързо и силно отдолу. Той влезе в контакт с челюстта ми и в черепа ми избухна заря от звезди. Страхотно, кофти копеле, което всъщност може да се бие!

Усетих нов ритник и лявото ми коляно поддаде. След това той ме стисна за врата и усетих как едното му коляно се забива в гръдния ми кош. Наведох глава и опитах да остана прав. Държах лактите си свити, за да пазя ребрата си от сериозно нараняване. Трябваше да се измъкна от тая ситуация, защото тоя копелдак щеше да ме бие до посиране!

Усетих как опитва да ме извърти надясно и надолу и затова се отпуснах. Това е най-старият трик в учебника. Внезапното отсъствие на съпротивление го изненада и усетих, че се подхлъзна. Ударих го с двете си ръце и изкрещях с всички сили в тъпанчето му. Между нас се отвори пролука, която запълних със серия удари в лицето и тялото му. Опрях го на далечната стена и тъкмо когато нещата изглеждаха добре за искрено вашия мен, получих ритник право в топките.

Прости ми, прав си — това е най-старият трик в учебника.

За момент ми се стори, че ще припадна. Опитах се да остана в съзнание и някак си успях да го прасна с лявата си ръка отстрани по черепа. Стиснах си топките и полетях настрани, а той се препъна и силно се удари в ъгъла на едно евтино бюро. Усетих стена зад гърба си и коленете ми се подгънаха. Не можех да дишам. Усетих, че ми се гади. Спуснах се към пода и повърнах малко. Мамицата му! Не така бях планирал нещата.

Успях да отворя очи достатъчно дълго, за да видя как Трейс замахна с пистолета в ръката си към главата на русокосия. С глух звук пистолетът го прасна отстрани и той падна като мъртвец. Втори залп излетя от червата ми и плисна по светлозеления мокет, на който лежах. Топките на Дики горяха. Не бяха стискани толкова силно от времето, когато получих документите за развода от хищника, когото жена ми беше наела за адвокат.

— Скипере? Хей, скипере? Добре ли си?

Като спрях да повръщам, вдигнах очи към клекналата пред мен Трейс. Кимнах слабо. По бузите ми течаха сълзи и надушвах повръщано в брадата си. Да, много добре си бях, мамичката му. Никога не съм се чувствал по-добре, благодаря и майната ти.

Пол ми помогна да стана от пода и двамата с Трейс ме сложиха да седна на един стол. Дани бързо претърси задника, който вероятно беше ми съсипал половия живот за шест месеца напред. Едрият полицаи му сложи белезници и го изправи на крака. Ухилих се, като видях как очите на Русокоско се мърдат безсъзнателно. Трейс добре му бе разтърсила мозъка.

— Аз ще го сложа в колата. Вие двамата изведете Дик и намерете пистолета на тоя.

С усмивка Барет кимна към мен.

— Добър план — каза. — Особено ми хареса онази част, дето те ритат по топките. Трябва да я запомня.

— Да ти го начукам — отвърнах. — Къде ще го водим?

— СВС — отвърна той. — Ако се окаже, че е свързан със задниците, които търсим, той е извън моите пълномощия и право в твоите. Каквото правиш оттам нататък, си е твоя работа.

Кимнах. Трейс ми подаде пистолета и аз го мушнах в джоба на сакото си. Изправих се сам и кимнах с глава към вратата.

— Да се махаме, мамицата му — изръмжах.

— Добре ли си? — запита Трейс.

Кимнах утвърдително. Но не се отдръпнах, когато тя леко ме хвана за ръка. В такива моменти на един мъж му трябва помощ.

— Как е торбата с орехите, скипере? — запита тя с лека насмешка, от което и аз щях да се засмея.

— Дълбоко в задника ми, Далгрен. Искаш ли да видиш?

— Може би по-късно. Междувременно, дръж ги да не паднат.

— Ти също, Далгрен.

И двамата се засмяхме, когато тя ме изведе от сградата и ме насочи към колата на Дани.

Хора от екипа. Не може да не ги обича човек.

ГЛАВА 5

Древните са имали голямо предимство пред нас, защото армиите им не са били преследвани от втори армии от бюрократи.

Наполеон,
„Мисли на Наполеон“, изд. 1955

г.

Хеликоптерът на Агенцията за национална сигурност ни остави заедно с много мълчаливия ни нов приятел на една изолирана бетонна площадка, която познах още от пръв поглед. Използвах я често, когато за последен път бях базиран близо до летище „Дълес“. По това време имах заповед от вицеадмирал Джеймс „Ейс“ Лайънс, тогавашен заместник-главнокомандващ военноморските операции в отдел „Планове и политика“, да създам „Червената клетка“ с изричната и привидна задача да оценява уязвимостта от терористични нападения на военноморските бази на САЩ по света. Истинската ни задача беше да провеждаме изпреварващи удари срещу терористи и организациите им, преди те да могат да проведат операции срещу неподозиращите, неподготвените и невинните. Това означаваше, че моите хора трябва да ги намират, да ги оправят, а после да ги убиват без предупреждение и милост.

Ейс Лайънс знаеше, че съюзниците ни от Израел и Великобритания отдавна използват тази форма на тайна война. Според международните закони терористите са равнопоставени с престъпниците и следователно срещу тях не се прилагат същите правила на нападение, които са дадени на униформените армии по света, а дори и на някои партизански военни организации. По средата на осемдесетте години Америка тъкмо навлизаше в бизнеса по елиминирането на танга, преди тангата да елиминират нашите бази. „Червената клетка“ трябваше да специализира в областта на

инфилтрирането, проникването и елиминирането на предварително идентифицирани терористични групи зад граница. Избрах четиринадесет готови на всичко бойци с големи топки за „Червената клетка“ — трима офицери и единадесет старшини и сержанти. Тринадесет от тях дойдоха от „Тюлен — група 6“ — групата гадни майкотаковачи, която бях създам по свой убийствен образ и подобие. Четиринадесетият пристигна от ултраелитните разузнавателни екипи на морската пехота.

Хаотичният, объркан район около летище „Дълес“ представляваше идеалното място за разполагане на щаба на „Червената клетка“. В разстания нашироко лабиринт от терминали, складове и писти човек можеше да скрие половината от редовната армия. И от „Дълес“ можехме да летим навсякъде по света и по всяко време със специално изготвени фалшиви паспорти. Оборудването ни заедно с оръжието и експлозивите вкарвахме в товарното помещение на самолета, като моите оператори се представяха за усърдни, ниско заплатени и тъпи като задници товарачи. Освен това се намирахме съвсем близо до столицата и до всичко, което тази помийна яма, пълна с лайнарщини и егоистични и гладни за власт бърсалки за задници, е в състояние да предложи. (Да, обичам град Вашингтон също толкова, колкото и той мен.) „Червената клетка“ скоро се превърна в съставна част от арсенала за преки действия срещу тероризма. Ние бяхме много лоши майкотаковачи.

Мое лично мнение е, че ако Военноморските сили бяха оставили „Червената клетка“ и мен на мира, съвсем вероятно нямаше да има един жив Бен Ладен, който да планира нападението на 11 септември 2001 г. Щяхме да сме посетили него и хората му отрано, след което щяхме да намерим клетките на организацията му тук, в Щатите. Но това е съвсем друга шибана история.

Един черен джип „Форд Експедишън“ ни чакаше пред площадката за кацане. Не след дълго се намирахме в недрата на града, като шофьорът ни си проправяше път през напълно осраните кръгови движения и кръстовища в посока към модния бизнесрайон на около двадесет минути разстояние от Белия дом. Фордът спря пред строг на вид шестетажен тухлен блок. Бивше семейно жилище, превърнато покъсно в прекалено скъпи апартаменти за юпитата, сградата представляваше дискретният щаб на наскоро сформирания СВС.

Навсякъде из сградата имаше ултрасигурни зали, изградени като осигурените срещу подслушване помещения, в които едно време си получавах инструкциите, и те наистина трябваше да са секретни.

На мястото, където нечия баба си е правела следобедните партита с чай, сега се намираха специално построени стаички за разговори с онези, които не желаеха да работят в дух на сътрудничество. Ние щяхме за момента да оставим Русокоско в една от тези студени стаички. Големи планове имах за него. Болката в топките ми намаля малко само от мисълта за това.

Когато слязохме от колата, шофьорът ни каза:

— Четвърти етаж, сър. Ще ви чакат при асансьора.

При тези думи се отдалечи от тротоара и ловко се включи в трафика.

Нямаше нужда да чукаме на вратата или да търсим звънец. Невидима наблюдателна система беше засякла присъствието ни на стълбите и бялата входна врата се отвори с нежно бръмчене. Влязохме в овално фоайе с мраморен под, от което тръгваше голямо извито стълбище към втория етаж. Всъщност знаех, че красивото стълбище е красив фалшификат, защото водеше към врата, зад която се намираше тухлената стена. От лявата ни страна имаше асансьор, чиито дъбови врати се съчетаваха отлично с античната ламперия на фоайето. И тук нямаше бутон — вратите просто се отвориха, когато приближихме. Отвътре асансьорът принадлежеше на друг свят, по-познат свят — този на правителствените служби за сигурност и на функционалността без излишни дрънкулки. Не се съмнявах, че асансьорът служи и за метален детектор и рентгенов апарат. Вероятно по време на бързото ни изкачване нагоре разглеждаха внимателно всяка гънка на телата ни. Е, дано гледката да им е харесала.

Бодрият звън на асансьора извести пристигането ни на четвъртия етаж. Вратите се отвориха със съскане и се озовахме пред дребна жена с лице на пор и издут костюм от туид. Тази сивокоса харпия кимна делово и ни подкани с ръка да я следваме. Забелязах редица камери, които бяха насочени към нас. И тук ни наблюдаваха разни маймуни от охраната. Показах един голям и свиреп среден пръст на една от тях и се усмигнах. Здравейте, Дик Марчинко пак е на гости. Харесвам ли ти бе, задник?

Нашата съпроводителка насочи костеливия си пръст към края на коридора. Очевидно очакваха ни в залата за срещи в далечния край. Без да промълви дори дума, жената се обърна и безшумно влезе в кабинета си, като затвори вратата зад себе си. Не можех да си представя откъде Карен си намира служителите. Сигурно ги внася директно от замъка Дракула в Трансилвания.

— Заведете Русокоско на последния етаж — казах на Пол и Трейс. — Ще говоря с шефката и ще дойда после.

— Аз имам права, мамицата му. Искам да се обадя на моя шибан адвокат.

Това го каза Русокоско. Пристъпих до него и го изгледах отвисоко. Топките още ме боляха от боя. Сега не бях Приятния мъж.

— Ти да не се казваш Миранда бе?^[1] Не? В такъв случай нямаш никакви права, гъз. Огледай се. Това да ти прилича на шибан полицейски участък?

Посочих с пръст нагоре и се завъртях на пети. След съвсем малко време щях да се срещна с Русокоско. Тази среща щеше да се проведе при най-неблагоприятните за него обстоятелства. Имахме нужда от информация, и то бързо. Ако чуех онова, което очаквах да чуя в следващите няколко минути, то Русокоско беше загазило много зле.

Отправих се към залата и вътре намерих Карен Феърфийлд, която ме очакваше.

— Здравейте, полковник. Радвам се да се видим отново — каза тя и стана.

Ръкувахме се учтиво. Тя беше изключително красива жена, което винаги ме изненадваше предвид поста ѝ на неподправено силен човек в администрацията. Несъмнено това са мои предубеждения, но някак си винаги очаквах жена на поста на Карен да прилича на старата вещица, която ни посрещна при асансьора.

— Аз също, госпожо Феърфийлд — отговорих. — Винаги е приятно да ви служа. По всеки възможен начин.

Опитах да не оближа устните си, докато изговарях това, последното. След като тя не отговори, реших да се върна на безопасна почва:

— Кафето мирише добре.

— Ще ви наля една чаша. Без мляко, нали?

— Добра памет.

Разгледах Карен, докато тя минаваше край мен. Носеше добре скроен черен костюм, който наемкваше за атлетична и хубава фигура. Според мен тя беше висока метър и осемдесет и тежеше около шестдесет килограма. Китайка с американски произход, тя носеше черната си коса дълга колкото моята. Имаше гладка, бледо бронзова кожа. Движенията ѝ издаваха лекотата и равновесието на балерина. Карен беше продукт на колежа „Брин Мор“ и Харвардската школа по международни отношения и кариерата ѝ в Държавния департамент се издигаше сякаш с помощта на ракетен двигател. Виждали се бяхме няколко пъти, когато ме препратиха в СВС, която Карен ръководеше от името на самия президент. Върна се с чаша кафе в ръка и се усмихна. Усмивката ѝ ми напомни колко много луни бяха минали от последното ми чукане до оглупяване. Дадох команда „долу“ на пишката си, защото тук се намирахме по работа.

— Дик, имало е друга престрелка...?

С благодарност поех чашата и отпих от ароматната гореща напитка.

— Да, невинна случайна жена — отговорих. — Убиецът е с нас горе. Определено е свързан с убийството на Бекстейн. Наблюдаваше къщата и не иска да каже нищо, нито да обясни кой е. Дани Барет урежда документите.

Карен кимна. Косата ѝ падна върху лицето и тя я отметна с опитен жест. Невероятно сексапилно маце.

— Моля, седни. Боя се, че нямаме време, а работата е доста. Ситуацията пред нас е точно от типа неблагоприятни сценарии, заради които президентът създаде Службата за вътрешна сигурност. Това ще бъде първият изпит на СВС. И следователно мой изпит. Ще говоря направо. Самюъл Бекстейн беше един от най-старшите правни съветници на президента и международно признат застъпник за човешките права. Убиецът му снощи е оставил касета до тялото със съобщение за президента и съответно до цялата страна и до света. На лентата този човек обявява намерението си да взриви тактическа ядрена бомба някъде в границите на страната. Преди ти да дойдеш тук, получихме потвърждение, че група от армията, която пренасяла подобно устройство от Лос Аламос за Южна Калифорния, е попаднала на засада. Няма оцелели. Бомбата липсва.

Отпих дълга глътка от кафето, а после сложих чашата на масата.

— Който може да очисти такъв екип и да прибере бомбата, е сериозно копеле.

Карен седеше точно срещу мен. Очите ни се срещнаха. Когато проговори, гласът ѝ беше нисък, с непогрешимо сериозен тон:

— След около пет минути тази зала ще се напълни с много важни хора, Дик. Те имат своите планове и ще правят всичко възможно да ги реализират дори пред изгледа от потенциална катастрофа като тази. Какво знаеш за този вид ядрени бомби, Дик?

— Надълго или накратко да говоря? — запитах.

— Кажете, каквото имаш да кажеш, полковник.

Станах и отидох до далечния край на масата. Ако си изиграеш картите правилно и Карен излезеше от шибаната среща без проблеми, може и да ми излезе късметът и да я чукам (и като премия да спася двеста и нещо хиляди невинни). Трябваше да се постарая.

— Най-напред този вид бомби — на технически език са специални ядрени разрушителни боеприпаси — не са нищо ново. Имахме ги към края на петдесетте години. По време на Студената война руснаците и ние използвахме хора с такива куфари като тактическо, а не стратегическо оръжие. Такава бомба може да бъде поставена на бойното поле или в тила на врага, за да поразии определена цел или цели. Големите ракети, дето приличат на хуй и дето всички мислят, че са ядрено оръжие, са много мощни и биха направили света на нищо. Никой не иска да отстоява земя, която свети в тъмното. Предвид огромното предимство на конвенционалните сили на руснаците спрямо НАТО по онова време тези бомби представляваха голяма част от бойния ни план. Ние, имам предвид добрите стари САЩ, изпращахме куфари-бомби с любезното съдействие на хора от специалните сили. Тези бомби се поставяха на специални места по оста на придвижване на руснаците, която нашите кретени от разузнаването смятаха, че е най-вероятна, ако решат да нападнат Западна Европа. Ние знаехме, че сме малко и слаби, за да ги спрем с конвенционални средства. Но знаехме, че можем да им блокираме силите временно, като гръмнем тактически ядрени бомби по фронта, което ще позволи на НАТО да се укрепи, прегрупира и подеме контраофанзива.

Карен кимна.

— Колко големи бяха тези устройства?

— Когато аз започнах да се обучавам с тях, ги правеха доста компактни. Всяко тежеше около 35 килограма. В диаметър бяха седемдесет и един сантиметра и седемдесет и пет сантиметра високи. Можеха да се слагат в ремъци за парашут, за да скачаме заедно с тях в района на целта, или пък в плавателен съд, за да се изстрелват от подводници. Или пък човек можеше направо да го занесе на крака и да го взриви.

— Колко мощни са?

Не отговорих веднага. Обикновено не говоря за преносими от човек ядрени оръжия, когато си пия кафето. Онези от нас, които се обучаваха за работа с тях, бяха много внимателно подбрани за целта. Животът ни се следеше от контраразузнавачи. Всеки, който можеше да скача, плува или мъкне на гърба си атомна бомба до избраната цел и избие 100 000 вражески притежатели на бели дробове само със завъртане на няколко копчета и включване на прекъсвач, е човек, когото е добре да следиш. Или поне аз бих го правил, ако зависеше от мен.

— Ако имаш тактическа ядрена бомба от първо поколение, може да очистиш по-голямата част от центъра на Ню Йорк, като я сложиш в един от тунелите на метрото. Така ще убиеш поне 100 000 души и може би два пъти повече, ако се има предвид колко хора се събират там. Дори не мога да си представя каква паника ще настане, ако се разбере, че такова бедствие е причинено от ядрена бомба. Трудно е да напишеш такова заглавие във вестника, без да паникьосаш почти всеки. Ще настъпи хаос. Няма да има надеждни комуникации. Нито ефективна спешна медицинска помощ. Или закон, или ред. Националната гвардия ще може единствено да кърши ръце. Едно такова устройство, взривено в центъра на който и да е голям град в страната, ще ни осере до степен, която никой не е предвидил и в най-лошия си кошмар. Тези неща са съвършеното оръжие за терористи. Те съществуват, вършат работа и могат да се набавят, както разбрахме току-що.

Налях си нова чаша кафе, докато Карен смели всичко това. Чаках следващия въпрос, като почти със сигурност знаех какъв е той. Оказах се прав.

— Когато си командвал „Червената клетка“, успявал ли си да откраднеш такава бомба?

— Да. Няколко пъти.

— По дяволите! — Очите ѝ блестяха. — Агенцията за национална сигурност току-що ми каза, че никога не са губили такова оръжие. А сега ми казваш, че не само може да бъде откраднато, но и че ти самият си го правил.

— Аз не го крадах, така да се каже — отговорих. — Връщах го... след известно време... след като истински се ядосат.

— Искам да ми кажеш как си го правил.

— Добре, но няма да ти хареса. Слагам двама от хората си да разузнават. Работата им е да събират информация за района непосредствено около склада. По кой път тръгват камионите с тези бомби, когато излязат от портала? Шофьорите спират ли някъде наблизо, за да заредят бензин, да си купят пакет цигари, да хапнат? След това слагам двама души около самия склад. Те трябва да разберат къде са поставени наблюдателните камери, дали на обекта има кучета, дали има сензори по земята, какво е ежедневието за личния състав, който работи там. Ако ни трябва допълнителна информация или пък документи, наемах чифт сексисладурани от улицата, които се обличат като боклуци и ходят по близките барове. Докато дамите отвличат вниманието на нашите благородни мъже в униформа със специалните си таланти, моите момчета им крадяха портфейлите или пък ровеха колите за документи, пропуски за базата, пропуски за паркинг и всичко, което можеше да се използва за влизане в базата. Всъщност съберяхме ли информацията, за влизане в базата ни трябваша само двама души, които да откраднат бомбата. И толкова.

Ужасеното ѝ изражение ми каза всичко.

— И толкова?

Тя бързо се съвзе.

— А какво ще кажеш за отнемането им по време на превоз? Това е станало днес.

— За такава работа ти трябва информация отвътре. Това се урежда трудно и изисква време. Освен това има голяма опасност от компромат поради контраразузнаването. Трябва да се справиш с охраната — специален отряд към Министерство на енергетиката. Те съпровождат бомбите по време на превоз. И отново ти казвам, че който е изпълнил тази операция, е адски добър.

— Колко бомби си успял да откраднеш с екипа си, Дик? Искам да кажа, колко си взел на заем?

Замълчах, преди да отговоря. Успехите ни при обирането на складове за ядрено оръжие не се бяха приели добре сред силните на деня, особено от моите шефове във ВМС, които се налагаше да опират пешкира след всеки наш успех. Щяха да подскачат от радост, ако сега всичко излезеше наяве. Но майната им.

— Откраднах десет, преди да ни закрият.

— Мамка му!

— И те казаха така — отвърнах с широка усмивка.

Карен погледна часовника си, а после отправи поглед към затворената врата. Всеки момент големците щяха да пристигнат. Аз имах жестока необходимост да се изпикая, а и исках да плисна малко студена вода на лицето си.

— Трябва да ида до кенефа преди срещата — казах.

— Бързай. Радвам се, че ти си човекът, който ще действа по задачата, Дик.

Сериозното ѝ лице се промени от тънка усмивка, а ръката ѝ леко ме погали по рамото, когато тръгнах към вратата.

Мамка му, може пък наистина да ми се отвори парашутът...

---

[1] Ернесто Миранда, когото не успяват да осъдят заради процедурни нарушения на полицията. След постановление на Върховния съд полицаите вече били задължени при арест да съобщят на заподозрения какви права има (да мълчи, да не свидетелства срещу себе си, да се посъветва с адвокат и т.н.). Обикновено се четат от паметка, която се нарича Карта Миранда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Ще ги разбия, така че Бог да ми е на помощ.

Генерал-майор Андрю Джексън,
1815 г.,
Битката за Ню Орлийнс

Десет минути по-късно седях от дясната страна на Карен, докато залата се изпълваше с лица, които познавах от предишни срещи и вечерните новини. Това бяха тузарите. Създателите на крале и разбивачи. Някои от тях ми кимваха с неутрално изражение — един даже ме изгледа с неподправен ужас. Предполагам, че той чете книгите ми.

Гадината, която позеленя като жаба, като ме видя на масата, вероятно беше доносник от някоя агенция, изпратен да работи в СВС, и, изглежда, не харесваше да е нечий подчинен. Постът на Карен Феърфийлд беше парадокс. Тя притежаваше изключителна мощ поради пряката си връзка с президента на Съединените щати. В същото време именно тази връзка я правеше изключително уязвима. Полът ѝ пречеше на нейния статус в йерархията във Вашингтон още повече. Питаш защо? Ами отбележи си, мамицата му. Независимо от глупостите, които либералите говорят в наши дни за равенство между половете и при наемането на работа, на жените тук се гледа преди всичко като украса за онова, под ципа на дюкяна. С азиатския си произход, зашеметяваща красота и изключителен интелект Карен Феърфийлд представляваше първостепенна заплаха за движената от секс политическа месомелачка, която живее, яде и чука в съседство с река Потомак. А пък днес до себе си бе сложила да седне най-лошият кошмар и легендарен майкотаковач на ВМС.

Знаех, че мозъкът на влечугото срещу мен щракаше и търсеше всевъзможни извинения да изтича от залата и да позвъни на шефа си,

за да докладва, че Дик Марчинко е жив, в добро здраве и отново във Вашингтон... да му го начукам.

— Благодаря на всички за присъствието — поде Карен. — Както вече знаете, Самюъл Бекстейн беше убит снощи в дома си. Полицията намери магнетофонна касета до тялото и я предостави на СВС. С президента прослушахме записа. Аз ще го пусна сега. Картината е много грозна. След записа чакам и приветствам коментари и констатации.

Карен натисна един бутон на касетофона до себе си и електронно изменен мъжки глас прозвуча в скритата разговорна система на залата. Химикалките, изправени за водене на записки, замръзнаха на място по време на съобщението. Не беше нужно да се записва каквото и да е. Определено аз нямах нужда от записки.

— *Господин президент — започна гласът. — В името на Всемогъщия Яхве екзекутирахме предателя на расата и евреина Самюъл Бекстейн. Вашият приятел, еврейският комунист Бекстейн, умря като пряко последствие от опитите ни да разрушим основите на обещания Бял Израел — Съединените американски щати. Ние се противопоставяме на проклетото многорасово и безбожно общество, което изсмуква жизнените сили на Америка. Ние сме патриоти. Патриоти, чиято омраза към предателите като Бекстейн доведе до смъртта му и скоро ще доведе до смъртта на всички други като него.*

— *Ние сме Мечът на бялата раса. Не зачитаме бездушните същества, които целят да погазят нацията ни с наивните си стремежи към така нареченото многообразие и лъжата за взаимното проникване на културите. Светата дума на Яхве и непроменената конституция на Съединените щати са двата стълба на нашата борба срещу упадъка, който обхваща страната ни като чума.*

— *Ние няма да преговаряме. Няма да посредничим. Няма да позволим компромис. Целта ни е проста — възстановяването на Америка единствено за бялата раса. Низшите раси не ни оставят избор в случая. Вие, господин президент, също не ни оставяте избор. Нашата кауза е праведна и справедлива.*

— *От този момент ние притежаваме специално произведено в САЩ ядрено оръжие. Ще го взривим в голям град в САЩ в избрано от*

нас време. Взривяването на нашата бомба ще бъде искрата в расовата война в тази страна, която трябва да се проведе, за да могат всички добри и свети бели мъже, техните жени и техните деца отново да придобият страната и правата си по рождение. Не се заблуждавайте, господин президент. Ние знаем кой е в основата на моралното разрушение на страната ни. Не можем повече да търпим злото им присъствие. С този акт се посвещаваме именно на тяхното унищожение.

Когато съобщението приключи, в залата настана такава тишина, че човек можеше да помисли всички тук вече за умрели. Огледах се и забелязах смаяни лица при новината, че някой голям американски град щеше да го получи в задника с произведено в Щатите ядрено оръжие. Но мисълта ми на военен ми даваше да разбере, че тази банда манияци доказаха, че знаят точно какво правят и че нямат намерение да ни будалкат просто за шибан кеф. Лицето ми остана безстрастно, но отвътре бях уплашен до посиране. Познавам ядреното оръжие. И дори само една бомба като описаната е прекалено много. Ние нямахме готовност да се справим с остатъците от един град, изгорен от тези типове, които и да са те, мамицата им. Осъзнах, че това е въпрос от ключово значение. Посланието определено беше предвидено да ни накара да мислим, че си имаме работа с вътрешни терористи от особено грозна порода. Но дали пък расистките лайнарщини, дето ги вееха пред носовете ни, не служеха просто за отклоняване на вниманието ни от истинските врагове? Ирак? Северна Корея? Някой аятолах-фундаменталист, на когото са му кипнали лайната, че не купуваме достатъчно от неговия петрол? Имаше такава вероятност. И това ми даваше допълнителни основания да се кача горе и да проведе сериозен разговор с Русокоско.

Но ако тези наистина бяха американци, решили да променят съдбата на страната ни, и ако успеят да пуснат на улицата дори шепа въоръжени до зъби и също толкова откачени копелета, които мислят само за свято отмъщение срещу всеки освен „светия бял мъж“... то съвсем лесно можеше да започне расова война, която да изпепели нацията ни. Дали американци биха постъпили така глупаво? Аз съм крал ядрено оръжие, но само за да събудя заспалите часови и самодоволните генерали с бърз ритник от моята цинтарка в дупките на задниците им. Възможно ли е някоя радикална отцепническа група

наистина да го стори? Някоя банда породисти застъпници за бялата раса, които нямат и представа какво вършат, защото не притежават опит като моя от живота във военната машина? Мислите ми бяха прекъснати от внезапен вик от отсрещната страна на масата:

— Глупости!

Тази дума излетя от брадатия трол^[1] с лошо скроения костюм от полиестер, който ме гледаше злобно още от началото.

— Обезпокоително — да. Но определено смехотворна заплаха от някой ненормален.

— Карл, моля те да споделиш защо смяташ, че Агенцията за национална сигурност не приема това, което чухме — каза Карен и ми хвърли кос поглед.

Карл тролът размърда издутия си дребен задник и отиде в края на масата, за да може да говори на всички.

— Напълно очевидно е, че който е убил господин Бекстейн, използва заплахата за унищожение на някой от нашите градове с мнимо откраднато ядрено оръжие просто за да отвлече вниманието на полицията от първостепенното престъпление, а именно убийството на могъщ юрист с бог знае колко врагове. За бога, в този град всеки ден някой бива убит в дома си. Полицията трябва да си свърши работата, без да се разсейва с апокалиптични безумия.

Приведох се напред, когато тролът се извъртя в стола си и изгледа Карен с дребните си сини очички.

Отбележи си следното.

Винаги съм мразил троловете. Техният живот минава под проклятието на онова, което психолозите наричат „синдром на дребния мъж“. Без да могат да преодолеят комплекса си за малоценност, породен от малките им размери, троловете се възползват от всяка възможност да нападнат, обиждат и принизяват останалите около себе си. Особено онези, които упражняват някаква степен на контрол върху личния или професионалния им живот. Не се съмнявах, че този служител на Агенцията за национална сигурност е умен. Проблемът беше там, че използваше тези си качества като бухалка, с която да млати всеки нещастник, дете не го е поставил на мястото му отначало.

— Карен — мазно каза тролът, — всички знаем, че информацията за преносимите ядрени оръжия е обществено достъпна. Всеки дванадесетгодишен боклук с персонален компютър може да

намери информация за тях по Интернет, да отпечата статията на принтер и да я раздаде в училище. Но Агенцията за национална сигурност смята, че никоя международна или вътрешна терористична група не притежава такова оръжие. Освен това никоя вътрешна терористична организация или култ има или може да се надява да придобие ядрено устройство от типа, за който гласът на този запис твърди, че притежава.

Наблюдавах как Карен сви устни в размисъл над говеждите лайна, с които тролът току-що ѝ напълни главата. Знаех, че тя знае, че нещата не са така.

— Да видим дали те разбирам правилно, Карл. Казваш, че не е възможно един куфар с ядрена бомба да бъде откраднат или по друг начин изваден от склада, или пък взет със сила при превоз.

Карен се приведе напред, с лакти на масата и стиснала длани пред лицето си като за молитва. Пръстите ѝ бяха силни и тънки, с грижливо направен маникюр, но без лак на ноктите.

Усещайки, че думите му са разбрани, тролът ѝ се усмихна.

— По време на петнадесетте ми години в Агенцията за национална сигурност не е имало нито един случай, уверявам всички присъстващи тук, на успешно проникване в някой от тактическите ни складове или транспортни съоръжения. Никога не сме имали изгубено, още по-малко откраднато ядрено устройство. За бога, та ние не сме Русия!

Направи пауза за смях, който не дойде. Някои от хората около масата драскаха тайнствени бележки по жълти тефтери. Тролът вдигна дебелите си крачета, от които пишката му сигурно постоянно беше ожулена, и ги скръсти удобно. Представих си как злорадо върти дребните си стъпалца под масата. Това беше идеалният слюзест гад от Агенцията за национална сигурност. Свиреп дребен лъжец с молив вместо пишка и мек задник за удоволствие на шефовете му, когато имат нужда някоя умна курва да им свърши мръсната работа.

— Господин Марчинко, съгласен ли сте с Карл? — запита Карен.

Преди да успее да отговоря, тя добави:

— О, простете. Някои от вас може да не познават полковник Марчинко. Той е нов в СВС, към оперативния ни отдел. Ричард е специалист по борбата с тероризма и антитерорист. Уволнен тюлен от ВМС, чиито постижения включват „Тюлен — група 6“ и

антитерористичната група, наречена „Червената клетка“. Господин Марчинко посети мястото на убийството на господин Бекстейн, откъдето бе взета касетата, която чухме преди малко. Пристигна тук достатъчно рано, за да ми изясни някои неща за устройствата, които Агенцията за национална сигурност ни уверява, че е невъзможно да бъдат в ръцете на хората, които твърдят, че ги имат. Е, Дик, можем ли — и тук включвам и президента — да бъдем така уверени както Агенцията за национална сигурност по въпроса?

Време за представление, копелета!

— Не само не, но не, мамицата му! — изръмжах.

Предполагам, че аудиторията беше привикнала към по-нежно слово, защото видях как очите се разтварят и челюстите им увисват, а дори ми се стори, че някой в края на масата пусна звучна пръдня. Продължих да се възползвам от предимството на изненадата.

— По моето мнение на професионалист дори само лайната, които току-що ни пуснаха, говорят, че си имаме работа с военни професионалисти. Всичко, което съм видял и чул до момента, затвърждава мнението ми. Освен това убеден съм, че колегата от Агенцията за националната сигурност знае достатъчно добре колко слаба е сигурността, когато става дума за преносимите ядрени бомби. Докато командвах „Червената клетка“, редовно прониквахме в Министерство на отбраната и във военни складове и неведнъж сме вземали преносими ядрени бомби, без да бъдем усетени. Ако това копеле е напипало с шибаните си ръчички дори една такава бомба, предлагам Агенцията за националната сигурност да спре с глупостите и да ни остави да помислим как да си я върнем невзривена.

Карл седеше мълчалив като смъртта и само малките му като на гущер очички се стрелкаха напред-назад, докато оценяваше въздействието на откровенията ми върху колегите.

— Типично за Агенцията за национална сигурност! — обади се една строга на вид жена, седнала до мълчаливия трол. — Винаги слагат собствените си интереси преди всички други. Този град може да се изпари след няколко минути, но те ще ни кажат, че това, което пада, не са ядрени частици, а сняг даже ако умираме тук на пода!

— Трябва да кажа, че съм съгласна с Джудит — намеси се Карен.

Обърна се към мен и ми я представи като Джудит Райк, старши съветник на Комисията по разузнаването към Белия дом и член на

вътрешния кръг на президента за новата твърда политика на правителството спрямо вътрешния тероризъм.

— Защо трябва да слушаме престъпник и опозорен бивш офицер от ВМС, а да не говорим, че сам се признава за алкохолик, чиито така наречени специални групи бяха просто банди от недисциплинирани боклуци и хулигани? — парира тролът от стола си до госпожа Райк.

— Отговор, Дик? — подкани ме Карен.

Огледах залата и забелязах няколко души да ми кимат леко за кураж, а Джудит даже ми намигна. Станах, обиколих масата и спрях зад трола. Наведох се, за да съм точно над него — в момента видимо се тресеше от гняв. Държах цялото внимание в залата.

— През месец юни 1985 г. аз и „Червената клетка“ проникнахме успешно в базата за ядрени подводници в Ню Лондон, щат Кънектикът. Там се помещаваха нашите подводници от клас „Трайдънт“ и „Охайо“. До този момент базата се смяташе непробиваема. Същата база беше един от няколкото терена за учение с „Червената клетка“, провеждано с пълната подкрепа на ВМС. Измежду другите си задължения базата трябваше да предостави сигурно съхранение и боравене с ядрените оръжия, които са определени за носене от подводниците и изстрелване от тях по време на война. След само седемдесет и два часа подготовка и получаване на необходимите разрешения ние отидохме в базата. На втория ден от изпълнението на задачата си успяхме да проникнем на доковете. Моите хора, които се представяха за терористи, сложиха симулирани експлозивни устройства на управляващите плоскости на една от подводниците. Това го имаме на видеозапис. Ако експлозивите гръмнеха, подводницата щеше да е извън строя за месеци и следователно изведена от плановете за реални действия.

Замълчах. Тролът седеше неподвижен. Не смееше да се обърне и да ме погледне. Може да съм съден... и неразкаял се къркач на джин и гонител на поли... и опозорен офицер, надървен да го натресе на целия свят и на всеки, който помогна за моето шибано падение. Но точно сега и точно тук възнамерявах да сдъвча и да изплюя шибания трол, който ми правеше мръсни номера в зала, пълна с непознати, и пред новия ми шеф. Отбележи си в шибания бележник! Не се шибай със Свирепия воин, за да не бъдеш шибан десетократно.

Продължих:

— Също така проникнахме в подводницата и се разходихме из нея на воля. Аз лично поставих симулирани взривни приспособления навсякъде, включително в помещението за ядрения реактор. Определено беше, че ако тези устройства са истински и детонират, ще пробият реактора, което би довело до съответните ядрени отпадъци и замърсяване, характерни за подобен случай.

— Господи боже! — промълви някой от дясната ми страна.

— Можехме да откраднем и подводницата и да я изведем в открито море. Хората ми имаха обучението и възможностите да го направят. Оттам с помощта на ядрените оръжия на борда можехме да ударим по всяка цел, която ни харесва. И да, имахме достъп до кодовете за изстрелване и можехме да се сдобием с тях по същия начин, ако бяхме истински терористи.

В залата цареше тишина. Никой не си водеше записки. Не можех да преценя дали някое от тези копелета даже диша. Карен ме подкани с почти незабележимо кимане да продължа. Ножът беше забит дълбоко; дойде време да го завъртя.

— Противно на версията на Агенцията за националната сигурност за Истината относно сигурността на нашите ядрени системи и оръжия, доказах, че за една група терористи не е необходимо всъщност да влиза в самата подводница, за да предизвика импровизирана ядрена катастрофа. Най-ефективният и неоткриваем метод за взривяване на реакторното помещение на една подводница е да се постави под нея онова, което ние наричаме „мехурен заряд“. Зарядът плава под нея и е свързан с подводницата чрез въже, захванато за кърмата и носа. Когато зарядът се детонира от часовник или по команда от многобройните съществуващи устройства за дистанционно управление, експлозията създава огромен въздушен мехур, който буквално вдига подводницата над водата. След това от тежестта си подводницата прекършва кила си. През това време реакторното отделение и ядрените пръти се откъсват от монтажната си основа. Резултатът е поредица от много силни — и смъртоносни — радиоактивни течове. Установихме, че е по-лесно и безопасно за група терористи да нападнат една подводница и реактора ѝ чрез втория метод. Винаги казвам, че нещата трябва да се правят просто. Освен това видиш ли една подводница отвътре, значи си видял всички.

Върнах се на мястото си. Вътрешно в себе си чаках тролът да отвърне на стрелбата. Получи кофти удар и сега шибаната Агенция за националната сигурност се намираше в неизгодна позиция. Не се съмнявах, че тази среща ще завърши с подкрепата за Карен, необходима, за да информира президента за реалността на ситуацията, пред която се намираше страната. Стане ли така, ще ми дадат заповед да ида да намеря липсващия куфар, да го прибера, а после да направя онова, което мога най-добре. А то е да убия оня шибаняк с неговите танга, убили Бекстейн и цял екип лоялни войници и които сега заплашваха да започнат свещена война, украсена с някакви осрани и недомислени расистки бръщолевици.

— Това е база за подводници — избухна тролът. — Ние говорим за тактически ядрени средства не по-големи от куфар, а не за някаква си шибана подводница!

Всички гледаха мен. Време беше да изиграя своя коз.

— По-късно през същата година аз и хората ми успешно отвлякохме шест преносими от човек тактически бомби, или куфари. Взехме ги от недотам надеждно охраняван конвой на Министерство на отбраната, който превозваше бомбите от склада в Конкорд, Калифорния, към Националната станция в Калифорния. Там ВМС зарежда конвенционалните и специалните си оръжия за служба зад граница. Аз и хората ми без проблеми се сдобихме с точна вътрешна информация, като използвахме незаконни средства за подслушване, две едрогърди жени и успяхме да отворим кабинета и сейфа на командира на базата. Да, аз съм всичко, което Агенцията за националната сигурност казва за мен. И да, някои твърдят, че съм шибан позор за колосаната бяла униформа на задниците, които ме взеха в армията, обучиха ме и ме изпратиха в шибания Виетнам. Но днес съм тук, за да ви кажа, че кучият син, който застреля човек в лицето от упор и след това заявява, че между краката му има шибана ядрена бомба, е сериозно копеле и по-сериозно не може да се намери. Аз не съм тук, за да ви забавлявам. Дойдох, за да ви кажа шибаната истина и след това да намеря и убия моите — и вашите — врагове.

Добрата госпожа Райк веднага запитва:

— Вие върнахте ли ядрените устройства след учението, полковник?

— Разбира се, госпожо — отговорих. — Върнах и камиона, с който ги превозвах, и всичките играчки-войничета, които взехме пленници.

Изглежда, никой не желаше да задава повече въпроси и затова Карен извърши последния акт на милосърдие:

— Нямам позволение да ви кажа по-конкретни неща, но малко преди да се съберем за тази среща, получих потвърждение, че един военен конвой на американската армия, превозващ преносимо от човек ядрено устройство, е бил унищожен днес сутринта, няколко часа след убийството на Самюъл Бекстейн. Ядреното устройство в камиона липсва. Имаме всички основания да смятаме заплахата за реална и следователно закривам срещата.

Карен стрелна остро Карл с поглед и продължи:

— Знам, че президентът ще бъде благодарен за желанието и полезните съвети тук при подготовката за овладяване на тази ситуация, както и за пълната ви дискретност. Има ли друг присъстващ освен Агенцията за националната сигурност, който да смята, че полковник Марчинко не е подходящият човек за задачата? Ако е така, моля да обявите възраженията си сега и аз ще ги представя на президента.

Славна тишина.

— Не? Напомням ви, че тази среща е записана на видеокасета за архива и че всичко, което обсъждаме тук, остава строго поверително, докато не ви бъде изрично казано друго. От името на президента ви благодаря за отделеното време и внимание. Всеки от вас ще получи конкретни указания до няколко часа.

Когато всички станаха и се заизнизваха от стаята, Карен протегна ръка и я постави на моята.

— Дик, моля те да останеш за момент. Искам да се запознаеш с човек, с когото ще работиш по случая. Казва се Клей Мълкахи. Той ще е пряката ти връзка с президента и с мен. Операцията ти е с кодово име „Скорост“. Аз и президентът решихме преди тази среща, че след като привлечем всички на своя страна, трябва да започнем действие незабавно. Двамата с Клей ще свикате екип от избрани от вас хора за изпълнение на тази мисия. Президентът ти заповядва да издириш и вземеш липсващата бомба с всички необходими средства. Също така трябва да установиш кои са хората, убили господин Бекстейн и започнали тази операция срещу страната ни. Всички ресурси и

средства на СВС са на твое разположение. След като бъдеш готов, трябва да намериш терористите и да ги неутрализираш. Ясни ли са заповедите на президента?

Наблюдавах как Карл тролът се изнизва от залата, за да се върне там, където живеят троловете, под някой мост може би, и кимнах в знак на съгласие, че разбирам заповедта. Щях да имам възможност да въздам правосъдие в стил Свирепия воин на копелето, което заплашваше страната и народа ѝ. И с позволението на самия президент на САЩ щях да му изкарам червата или да загина!

Аз съм син на семейство емигранти, дошли в Америка без нищо освен надежди и мечти. Човекът зад електронния глас беше мой враг — и на семейството ми. Враг на всички, дори на шибания задник Карл с дребните очички и поведение на тъпо копеле. Открива ли враговете си, аз ги държа пред себе си на мерник, докато не ги изтрепя. Яхве, или както оня задник наричаше своя бог, може да ме целуне по рунтавия тюленски гъз.

Време беше да действам.

---

[1] Дребни и грозни злокобни духове в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Измамата е много полезна. Тя представлява отклоняване на вниманието, което често пъти води по-сигурно до целта, отколкото широкият път напред. Животните имат само един метод на действие, но интелигентните хора разполагат с неизчерпаеми ресурси. Човек надхитря врага си, за да го накара да се бие или да не му позволи това.

Фридрих Велики,
„Указания към неговите
генерали“, 1747 г.

Клей Мълкахи грабна дясната ми длан като истински бивш боксьор. Половин глава по-нисък от мен и с лъскав череп, който хвърляше отблясъци от мекото осветление на залата, той съвсем не криеше шибаната си сила, докато стискахме лапи.

— Дик Марчинко! Как си, мамицата му? Много неща чух за теб, повечето глупости, струва ми се. Чу ли онова?

— Кое по-точно? В момента чувам толкова много неща, че главата ще ми се пръсне.

Мълкахи се усмихна.

— Затвори вратата. След около две минути ще ни позвъни президентът.

Хвърлих поглед към Карен и тя ми се усмихна. Чувал бях за Мълкахи отпреди. Той беше изкарал десет години в тайните служби и като полеви оператор. Някой във федералните служби му предложил по-добър пост в СВС и той се присъедини към Карен и компания. Говори се, че се изкатерил по стълбицата по трудния начин — наведнъж по едно стъпало. Носител на наградата „Златни ръкавици“, той си пробил път през колежа и университета в Ню Йорк, откъдето излязъл с бързи юмруци и чисто нова лъскава диплома по право. Доста

време е работил като ловец на лоши копелета и има в актива си немалко дивеч. В СВС работата му беше да управлява изключително потайни операции под ръководството на президента. Чух веднъж, че някакъв големец от ФБР оспорил искреността му на среща в Овалния кабинет. Говори се, че Мълкахи нокаутирал висшия агент с един тупаник под погледа на президента. При срещата ни нямах основание да се съмнявам в тази история.

С удоволствие се отпуснах в един от удобните столове. Мамка му, много бях уморен. И в този миг имах неприятното усещане, че за момента спането щеше да е дефицитна стока. Искрах след това телефонно обаждане да се захвана с Русокоско и да разбера какво правят Трейс и Пол.

Записът на касетата беше смешен, ако не мислим за начина на доставянето му. Да пръснеш мозъка на някой, за да изпратиш послание, е далеч по-ефективно от „Ди Ейч Ел“. Нямах особено богат опит в работата с така наречените вътрешни шибани терористи. До момента в центъра на вниманието ми се намираше международният вариант на тези гадини. Хора, които обикалят по земното кълбо, и лоши копелета с още по-лош дъх, които идваха със самолет от тук, там и още не знам къде, за да донесат бомби, куршуми и политически глупости за сметка на невинни хора и имущество. Домашно отгледаните религиозни фанатици не влизаха в хаоса на Марчинковия свят. Е, до този момент де.

— Клей, вече казах на Дик за „Скорост“ и заповедта на президента — обади се Карен. — Казах му също, че ти ще управляваш дейността зад кулисите, когато той и хората му заминат.

Тя дръпна един стол до мен и седна. Долових парфюма ѝ. За половин секунда ми се прииска да я награбя, да я метна на полираната маса и да свърша работа точно тук и сега.

Каквото щете казвайте, но съм последователен. А това е добре.

Мълкахи продължи да стои.

— Докато вие бяхте на срещата, опитвах да намеря повече информация за избития екип от Лос Аламос. Целия свят съм изпратил там да събира парчета месо, но истината е, че който ги е нападнал, е изчезнал с товара, без да остави следи. Потвърдено е, че никой от хората от охраната не е оцелял. Моите хора на терена ми казаха, че работата е свършена съвсем професионално, като са използвали

военна техника и муниции. Запечатали сме района сто мили във всяка посока, но това не значи нищо и ние го знаем.

Тъкмо исках да задам на Клей първия от стотина шибани въпроси, когато телефонът звънна.

— Това трябва да е президентът — каза Мълкахи. — Ще включа високоговорителите.

Докато Клей бърникаше телефона, Карен се наведе и ми прошепна малко допълнителна информация относно подготовката на моя екип. Дани Барет пътуваше за насам и ако го исках, можеше да дойде с нас. Мамка му, разбира се, че го исках. От СВС изпрацаха и някакъв много печен специалист по разузнаването на неправителствените организации, който да ме осведоми за Движението за християнска идентичност и неговото ултралиберално ръководство. За Християнската идентичност бях чувал от своя приятел Дани Колсън, когато командваше групата за спасяване на заложници към ФБР и ловеше терористи из страната. Дани нямаше високо мнение за философията им, нито за дейността им и беше очистил някои от най-лошите „Божи войници“.

— Господин президент? Включен сте на високоговорител, сър. Господин Марчинко и Карен са тук с мен. Линията е сигурна.

Като чух гласа на президента, който идваше до мен през сложната и скъпа система от високоговорители, инстинктивно се изправих в стола, изпънах рамене и събрах краката си един до друг. Седях в поза мирно, както бях научил преди много години като млад боец в Офицерската школа (или Омазване до Шията, както предпочитам да я наричам) в Нюпорт. Ето, седях тук в присъствието на гласа на главнокомандващия на въоръжените сили на моята страна. А сутринта лежах в салона вкъщи, псувах гладиатора и се чудех как да си оправя тракторчето. За един ден само бях видял мозъка на мъж пръснат из цялата му къща; мозъка на жена върху облегалката за главата в автомобила ѝ; един все още неидентифициран задник, за когото си знаех, че е свързан с шантавата ни игра, ме нарича до посиране; говорил бях дивотии на група тузари от името на много, много красивата си шефка; слушал бях някакъв шибан електронно изменен глас, който заплашваше да прати един американски град на оня свят, защото всички освен него и още няколко самозаблудени бели мъже мразеха евреите и всички останали; научих, че един шибан екип

за Охрана от Министерство на отбраната, превозвал преносима ядрена бомба, заминал на майната си в Ню Мексико и че шибаната бомба сега беше с неизвинено отсъствие.

О, да, адски ден си прекара старият разрушител Дик Марчинко. И сега президентът на най-мощната страна на планетата провеждаше частен разговор по телефона с мен от другата страна на града... или където на майната си се намираше в момента.

И това ми било пенсиониране!

— Карен? Дик? Нямам много време, а и знам, че вие имате доста работа. Ще говоря накратко и моля да ме извините.

Веднага разпознах характерния мек тексаски провлечен акцент на президента, както и начина му да се обръща към хора, които познава от години. Истински уважавам човека, който сега се намира в Белия дом. Подиграван и баламосван по телевизията, мъжът, от когото сега получавах заповеди, беше изненадал страната с решителните си действия след 11 септември 2001 г. Оттогава водеше страната на война срещу стария ми враг, тероризма. Не беше се поколебал, нито отслабил решимостта си; не бе променил своята позиция и тази на страната относно крайната цел. И побеждавахме.

— Господин Марчинко, или може би Дик?

— Дик е добре, сър.

— Хубаво, така ми харесва. Дик, Карен ми разказа доста за теб. Тя има много високо мнение за теб и затова сега седиш в тази зала. И в момента имаме нужда от уникалните ти умения и талант, за да намериш липсващата бомба, преди да бъде използвана срещу някой беззащитен американски град и неговите жители.

Гласът на президента придоби остра нотка, която познавах от много от предишните му речи. Не се обаждаше просто от учтивост. За тази цел му служеха Клей Мълкахи и Карен. Тук ставаше дума за личен разговор. Между него и мен. Той продължи, а косата на тила ми настръхна. Адреналинът потече по умореното ми и болно тяло. Намирах се в Зоната на неосиране и това ми харесваше.

— Дик, повече от тридесет и пет години Америка иска от теб да й служиш вярно. Четох досието ти. Ти винаги си откликвал на дълга и си успявал да свършиш работа независимо от всичко. По пътя си разгневил доста важни и силни хора, полковник. И за това си платил по свой начин, нали?

— Да, сър, вярно е. Но отново бих сторил същото, ако имам възможност.

Смехът на президента проехтя в залата.

— Не се съмнявам в това, Дик, не се съмнявам. Слушай внимателно, полковник Марчинко, ето какво съм направил и какво искам ти да направиш от името на страната си и по заповед на президента.

Усетих натиск от ръката на Карен върху моята. Мълкахи измъкна няколко листа хартия от своята плоска чанта от черна кожа. Постави два листа пред мен. И двата носеха печата на президента отгоре и подписа му отдолу. С днешна дата. Преди да прочета повече, президентът продължи:

— По искане на Карен преразгледах обстоятелствата около твоята присъда. В същото време разгледах и служебното ти досие, както и непрекъснатите ти усилия да се бориш срещу тероризма от името на страната си. Убеден съм от сведенията, които получих при този преглед, че не можем да искаме — с чиста съвест — да направиш повече от това, което вече си направил, без да върнем жеста. Не правя преценки във връзка с наказателното дело срещу теб, полковник. Но ми е трудно да повярвам, че сме изхарчили шестдесет милиона долара от парите на данъкоплатците, за да вкараме човек като теб във федерален затвор за десет месеца... и за целта са ни трябвали две дела. Съгласен съм с препоръката на Министерството на правосъдието да ти се даде президентска амнистия. Тази амнистия лежи пред теб. Честито, Дик.

Чух гласа си да благодари на президента, а пръстите ми докоснаха най-важния къс хартия, който някога съм получавал. Амнистия. Личната и професионалната ми чест възстановени с президентски указ. Отказал се бях дори да мечтая за нещо подобно. Но то се случи. Стоях вкаменен. Ако сънувах, не исках да се събуждам, мамицата му.

Президентът продължи и аз се усилих да внимавам. Щях да празнувам после. А това щях да го празнувам. Бъди готов, доктор „Бомбай“!

— Дик, вторият лист хартия, който Клей ти е дал, е официалната ми заповед относно операция „Скорост“. Абсурдно би било да искам от теб да се излагаш на опасност по никой начин. Заповедта ми за теб

и хората ти е проста и ясна. Използвай всички налични средства и ресурси, за да откриеш липсващата бомба и да я върнеш. Трябва да идентифицираш, намериш и унищожиш терористите, извършили това и други действия в подкрепа на лудостта, която насочват срещу Съединените щати и народа. Имаш изричното ми и конкретно позволение като главнокомандващ да правиш всичко необходимо, за да изпълниш мисията. Ясен ли съм?

От устните ми изригна масивна усмивка.

— Абсолютно ясен, сър, и това е шибаната истина!

— О, господи, Дик! — промълви Карен, която зарови ръце в дланите си.

Мълкахи, твърде зает да вади втори топ листа от папката, нямаше време да се притеснява от липсата ми на такт с президента. Той хлъзна към мен една папка, дебела около сантиметър.

— Прочети това най-напред — нареди ми той. — Аз ще съм ти свързка тук, във Вашингтон. Каквото ти е необходимо, каквото ти липсва, пращай го през мен. Ще разполагам със сигурен телефон, факс и пейджър. Абсолютно уреден си, Марчинко. Само не се осирай.

Кимнах. Същите думи като на главнокомандващия, когато ме избра да създам „Тюлен — група 6“. Господи, как обичам тези думи. А осирането е нещо, което спрях да върша преди години. Осирането е нещо, което сега правя на другите, преди те да го направят на мен. Да накараш другия да се осере е изкуство, усъвършенствано от Свирепия и преподавано от него на другите, които той създава по своя подобрен образ и подобие. Сега бяха ми поднесли целия свят на президентска сребърна чиния. Нямаше да се осера.

— Дик? Преди да приключа...

— Да, сър?

В залата цареше тишина. За момент ми се стори, че президентът е затворил телефона. Когато се обади отново, усетих студ по гръбнака си.

— Дик, ти и хората, които ти помагат, имате работа. Работа, която никой друг не може да свърши. Не трябва да се проваляш. Просто не бива да се проваляш. Може да действаш по всякакъв начин, за да направиш необходимото за успеха. С изрично ръководно позволение или без такова. Като твой главнокомандващ аз нося пълна

отговорност за тази операция независимо от края ѝ. Желая късмет на всички ви. Бог да благослови Америка!

Мълкахи проговори първи, след като президентът прекъсна връзката. Звучеше тържествено.

— Окей, Дик, ти поемаш оттук. Каква е следващата стъпка?

— Горе имам една маймуна, която знае нещо за случая — изръмжах. — С него ще проведем разговор от тип „удари се в стената“. Оттук нататък всичко е непредвидимо. Аз ще тръгна от дъното, за да можем да се изкачим до върха, където, вярвам, ще намерим бомбата и задника, който я е взел. И след това ще го убия. Ти само трябва да решиш къде да заровиш телата.

Погледнах към Карен, като леко докоснах писмата с президентския подпис.

— Ти си ги изготвила, нали?

Тя кимна.

— Ти заслужи правото да изчистиш името си и да започнеш отново. Президентът се съгласи, като видя фактите. И той е прав. Не можем да искаме от теб да поемеш тази мисия, без да предложим нещо в замяна.

Внимателно сгънах писмата и ги поставих в джоба на гърдите си. Това бяха може би най-ценните неща, които някога съм получавал, и исках да са тук, където мога да ги чета, ако ми се стори, че всичко е сън. Или пък сериозно кофти кошмар.

ГЛАВА 8

Карам врага да види силата ми като слабост и слабостта ми като сила, като в същото време карам неговата сила да стане слабост и откривам къде не е силен. Крия следите си, за да не може никой да ги разбере; пазя тишина, за да не може никой да ме чуе.

Хо Йен Кси от династия Сун,
автор на коментари към
„Изкуството на войната“ от Сун Дзъ,
V век пр.н.е.

Докато бях на срещата с началствата два етажа по-долу, Пол прекарал отпечатъците на Русокоско през системата. Резултатът беше поредната шибана изненада в ден, пълен с шибани изненади. Русокоско се казваше Тони Карас. А Тони Карас беше тюлен от ВМС на САЩ. Човек от екипите. Благодарение на голямото влияние на СВС в Пентагона Пол успял да издърпа досието на Карас по-бързо, отколкото Бил Клинтън си разкопчава ципа на панталона. В забързан разговор през осигурената срещу подслушване стая за разпит Пол ми каза, че Карас се е отличил във Войната в Персийския залив, а после в Сомалия. Информацията за бойните му подвизи беше интересна, но сегашната му задача караше в главата ми да бият камбани и звънци.

В момента Карас действаше към военна група с кодово име „Отмъщение“.

А „Отмъщение“ се занимаваше с преносимо ядрено оръжие.

Тъкмо идеята, че си имаме работа с домашно отгледани терористи, започваше да се насажда в мисълта ми и това ново разкритие ме млатна по черепа като чук. Ако се оказеше, че лошите са американци, то определено смятах, че ще са някаква селяндурска фундаменталистка милиция, някаква изолирана група откачалки, които

са научили от Интернет как да откраднат бомбата или подобна дивотия. Сега схванах колко сериозно съм се заблуждавал.

Ставаше дума за хора, които имаха същото обучение и средства, с които разполагах и аз. Хора, които може би съм опитвал да наема за „Шестицата“ или за „Червената клетка“. Не съм толкова шибаняшки наивен да мисля, че всеки от групите ТЮЛЕН или пък „Делта форс“ е по дефиниция превъзходен гражданин на републиката, но никога не съм смятал, че собственият ми двор ще стане развъдник на такава болест и зло.

Чувал бях в продължение на няколко години разни неща за „Отмъщение“, тъй като те в известен смисъл представляваха далечен роднина на моите групи. Скрити в един отдалечен край на Смоук Бом Хил във Форт Браг, те изпълняваха много секретен проект с ядрено оръжие, който включваше група експерти по съхранението, превоза и тактическото доставяне на преносими от хора ядрени бомби. Може да се каже, че аз опитвах да опазвам тези бомби в безопасност (или поне в собствените ни ръце), за да може „Отмъщение“ да ги включи в играта, ако се наложи. Членовете на групата се бяха съгласили военните и Агенцията за националната сигурност да следят живота им. Пътуванията им зад граница се ограничаваха, а върху личния им живот се водеше наблюдение отблизо. Всъщност операторите от „Отмъщение“ се превърнаха в затворници в сянка на способността ни да водим ядрена война.

Операторите от „Отмъщение“, които работеха в клетки от по двама и четирима, представляваха елита сред елитните части на специалните сили. Една бомба в куфар и съответният код за детониране им позволяваха да убият повече от 150 000 човешки същества. Руснаците също бяха разработили преносима от човек атомна бомба, която според източници от разузнаването със сигурност бе разполагана в Европа, а според някои, дори и в САЩ, от елитни войници от Спецназ. Американските преносими бомби превъзхождаха другите във всяко отношение. Освен това се съхраняваха по-добре от руските тактически бомби, които след срива на комунизма се продаваха според слуховете на цени от 10 милиона долара едната.

Това го знаех отпреди, но Пол ми сервира истинската новина — в Пентагона никой не можеше да открие хората от екипа на Карас. Изчезнали предишния ден. Няма ги. *Kaput*^[1]. С тях изчезнало

лайнарски много от високотехнологичното и ефективно оборудване и оръжие. Не се изискваше много въображение, за да сметне човек, че притежаваха и бомбата, която Министерство на отбраната изгуби в Ню Мексико. Мамка му, изпрати професионалисти да ти свършат професионална работа. Нищо чудно, че са успели да отстранят охраната от министерството. Превъзхождаха ги. И то много. Чувал бях, че са сформирали екип майстори на диверсионната война, които да се занимават само с мисии с преносимите бомби. Определено изглеждаше, че някой е загубил контрол над тях. Не трябваше да си Шерлок Холмс, за да се сетиш, че сега те поръчваха музиката и аз трябваше да играя по нея.

— Намери всичко, което се знае за „Отмъщение“. Първо и най-важно, кой отговаря за операциите им — казах на Пол. — Искам резултат за вчера. Цялата информация. За тези минетчии знам толкова много, че пишката ми се свива чак. Нямаме много време и нека всеки, с когото говориш, знае това. Малките приятели на Карас могат да взривят шибаната бомба още сега и ние ще можем само да стоим тук с увиснали пишки и с пръсти в задниците. Въпроси?

Пол поклати глава и тръгна забързано по коридора. Искях да намери тази информация, но също така не исках да е наоколо, когато двамата с Трейс провеждаме малката си среща с бившия тюлен Тони Карас. Пол е виждал кръв, но още си беше млад в много отношения. Трябваше да съм сигурен, че знам докъде може да отиде. Трябваше да натиснем Карас здравата. Много здравата. Свирепо здравата. Нямахме време, нито друг начин за действие. Той беше преминал към другата страна. Не знаех, нито давах пет задници на плъх за религиозните или политическите му убеждения. От касетата ми стана ясно, че са доста откачени, но той имаше това право. Можеше да симпатизира на която си иска тъпа философия, но опита ли да отнеме правата (и живота!) на други, щеше да се наложи да отговаря пред мен и според моята форма на правосъдие. Нямам търпимост към хора, които искат да се възползват от правото на свобода и търпимост в Америка, за да лансират своите идеи за омраза и предубеждение. Отбележи си! Вярвам в две неща. Първо: моята страна. Второ: мен. Точка. Застани на пътя на едно от тях и ще те елиминирам. Карас беше се осрнал мащабно. Първо, станал терорист, а аз мразя терористите. Второ, беше опозорил братството на водолазите, към което принадлежа. Трето,

допуснал беше да го заловят като терорист, а аз мразя хората, които допускат да ги хванат по време на работа!

Тази работа щеше да е мърлява.

Трейс стоеше в далечния ъгъл на оскъдно обзаведената стая за разпити, когато с гръм и трясък влетях през вратата. Не й обърнах внимание, а направо се насочих към Карас. Той опита да стане от стола, на който седеше, но връхлетях отгоре му, преди бузите на задника му да успеят да се отлепят от седалката. Съблечен по шорти, той представляваше яко съчетание от кожа и мускули. Не носеше белезници. Това е добре. Мразя да удриям хора, които не могат да отвърнат.

И обичам да удриям такива, които няма да отвърнат.

Опита да отскочи настрани от юмрука в лявата страна на гръдния му кош, но се натъкна на дясната ми длан, която с рязък удар се спря в слепоочието му. Това винаги докарва усмивка на лицето ми, мамицата му. Карас тежеше към седемдесет кила може би и ударът ми го накара да подвие колене, както се предвиждаше. За негова чест той опита полуенергично да ме ръгне с глава в корема и за да възнаградя това му действие на неподчинение, аз забих десния си юмрук в бъбреците му. Той изпищя от горещата до червено болка, стрелнала се през бъбреците и в гръбнака. Падна на колене пред мен, стиснал ме за крачолите в опит да остане прав.

— Копеле — просъска през зъби. — Моят адвокат ще ти скъса престъпния задник за това!

Е, в този момент щях да се изпусна. Образът на Бекстейн и пръснатият му мозък стоеше свеж в паметта ми, а сега този смешник плачеше за адвокат, който да долети на бял кон и да защити човешките му права. Съжалявам, но ще го кажа пак. Ако искаш да унищожиш най-великата страна на земята, няма да получиш защита от нея.

Протегнах ръце надолу и го стиснах за розовите уши. С брутален тласък вдигнах разпищелия се тюлен от пода. Ръцете му полетяха към главата му. Щях да му откъсна шибаните уши от черепа. Както висеше във въздуха, пуснах дясното му ухо. Протегнах ръка надолу между краката му и стиснах торбата му за орехи, стиснах здраво, докато ми се стори, че очите му ще изхвърчат от гнездата си. Звучите от устата му

бяха силни, неразбираеми, но в глухите ми за музика уши звучаха като сладка мелодия. Знаех, че трябваше да спра, когато видях очите му да се извъртат нагоре в черепа. Без да кажа нищо, го проснах на пода.

— Сега, след като се представихме по подобаващ начин, искаш ли да си говорим, копеле?

Клекнах до него, за да гледам как се свива бавно в малка топка като олицетворение на човешко страдание, покрил нежно с длани намачканите си топки, докато се търкаляше напред-назад върху синия мокет.

— Чуваш ли ме, Тони — подиграх го. — Всичко наред ли е, скъпи?

— Тътъ...

— Приемам това за „да“ — отвърнах. — Сега всичко по реда си. От днес официално не съм престъпник. Второ, повече няма да гугаме за адвокати, нали? Ти сигурно ги обичаш, защото само за тях говориш, откакто те докарахме тук, гъз такъв. Интересно, като знаем как се отнасяш към тях. Аз обаче не се интересувам от тях. Предпочитам да чукам дърта курва, отколкото да стоя в една стая с тях и пет минути. Освен това по-евтино е да те чука дърта курва, отколкото някой мазен адвокат. Така че край на приказките за адвокати, нали?

Карас ме изгледа злобно. Усещах омразата да лъха от него като студен океански бриз. Поех дълбоко дъх. Омразата ме прави силен. Когато някой ме мрази, знам, че си върша работата. Жал ми е за хората без врагове — животът им сигурно е доста скучен, мамицата му. Сеньор Смачкани топки можеше да ме мрази колкото си иска.

— Марчинко! — изплю името ми той, както кобра плюе отрова. — Нищо няма да получиш! Колкото искаш ме мъчи, но нищо няма да ти кажа!

Той затвори очи и отпусна глава на мокета.

— Майната ти — просъска. — Майната ти.

Звучеше ми като повредена грамофонна плоча. Изправих се и се обърнах към Трейс, която си стоеше все така в ъгъла. Лицето ѝ беше безстрастно, но обичайно сиво-зелените ѝ очи сега изглеждаха тъмни, каквито нямам спомен да съм ги виждал. Около нея се усещаше някакво страшно спокойствие, което съм виждал при първата ни работа в Ел Салвадор. Същата нощ беше убила доста на брой косматогъзи мъже. Докато чакахме до един ръбест вулкан да дойде

птицата и да ни вземе, осъзнах, че Трейс Далгрен е съвсем сериозен хладнокръвен убиец, който не отстъпва на никой шибан мъж, с когото съм бил на война. Тя беше като лед и безсърдечна почти колкото мен. Тогава си мислех, че това е от индианската ѝ кръв. Сега се нуждаех от уменията и студенината ѝ за онова, което предстоеше. С достатъчно висок глас, за да ме чуе Карас, ѝ казах какво съм научил от Пол.

— Тоя е от „Отмъщение“. Целият му екип липсва от Форт Браг. Преди няколко часа екип от Министерство на отбраната е бил убит в Ню Мексико. Товарът им липсва и се предполага, че е в ръцете на врага. Пол в момента проверява информацията, но на мен ми трябва отговори. Веднага. Имаме позволение лично от президента да правим всичко необходимо за изпълнение на мисията. Всичко необходимо.

Трейс срещна погледа ми. Не мигнах, тя също.

— Вържи го — каза.

Истински лед.

Като чу това, Карас скочи и се спусна към вратата. Не успя да направи и две крачки, когато десният ми крак го изрита по бедрото и го прати в далечната стена. В миг скочих върху него, тъпо копеле такова. Два бързи тупаника в лицето го зашеметиха достатъчно дълго, за да мога да сваля колана си и да вържа ръцете му зад гърба. Трейс свали своя колан и го хвана за глезените. И точно както правят в родеото, тя стегна краката му, а после прокара колана нагоре през моя колан и Карас се изви назад като лък.

— Имаш ли нож? — запита тя.

Извадих своя „Емерсън СГС-7“ от десния джоб на панталона си. Натиснах копчето и черното острие изскочи навън. Обърнах ножа и го подадох на Трейс.

— Твой е — казах.

— Не можеш да постъпиш така с мене! — Карас отново беше сред нас.

Шибан дебелоглав тюлен. Не се придържаше към ролята, която му бях определил в малката ни сценка. Е, поне изглеждаше като за ролята — като лайно. Разбил му бях носа в града, а сега, когато го ударих тук, раната се отвори. Кървеше като заклано прасе и беше толкова гол. Нямаше начин да се освободи от коланите. Но говореше като твърдо копеле. Признавам му го.

— Тони — обясних търпеливо, — не само можем да постъпим така с теб, но и точно сега го правим. Знам за някои от лошите неща, в които си замесен, но искам да науча още. Твоите приятели смениха правилата. Честният бой вече не се приема, защото на ред са правилата на Свирепия воин. Ние ще се опознаем с теб доста добре. Помисли си — ако си признаеш греховете, може да ти стане по-леко. Моята приятелка Трейс е апах по рождение и възпитание. Ако някой има право да чувства проблеми с твоите лайнарщини за Америка само за белите, мисля, че тя е този човек. Първия си човек е убила, когато белите момиченца са играели с първата си кукла Барби. Доколкото разбирам, научила е древните тайни на своя народ, включително уменията да накара малките голи бели момченца като теб да пеят като птици. Предавам те на нея, защото искам да те чуя как пееш. Аз ще я помоля да спре само когато ми кажеш всичко, което знаеш за „Отмъщение“, за липсващата бомба и къде да ги намеря.

Карас изплю на пода топка гъста каша от гърлото си. Това, колкото и безполезно, ме впечатли силно, като се има предвид, че го бяхме навили на геврек.

— Аз чукам индианките в гъза — изръмжа.

Е, това никак не са подходящи думи за свирепите ми уши.

— Добре, тъпото копеле е изцяло твое — казах на Трейс.

Тя клекна до него, а аз дръпнах един стол. Виждал съм да измъчват мъже, жени и деца. В Югоизточна Азия и по други места мъченията и осакатяванията са почитани открай време умения. Макар никога да не съм участвал пряко, съм стоял и гледал как местните си вършат работата в името на своята добра кауза. За такива работи не съдя. Войната е ад. Човек отива на война, за да победи. Понякога трябва да мине от страната на дявола и да върши онова, което ненавижда. И странно, това може да е и почти духовно изживяване, ако бъде изпълнено по традиционния, ритуален начин.

Хората, които казват, че физическите мъчения не вършат работа, са пълни с лайна. Аз ти казвам, че вършат работа. Но само ако се вършат от човек, надарен в изкуството да причинява болка с цел събиране на данни. Всеки може да забие нож в задника на някой тъпак и да го върти. Но да забиеш ножа в същия тъп задник и да измъкнеш информация от него си е трудно, точно изкуство.

Не възнамерявах да оставям Далгрен да върши моята работа. Ние сме екип. Тя е експертът, а аз — нейният командир. Ние делим добрите моменти, делим и лошите. Това щеше да е толкова лош момент, колкото Карас го желаше. Ако се прави на непреклонен тюлен, щяхме да постоим тук доста време. Ако Трейс я биваше толкова, колкото се обзалагах, че я бива, то непреклонен или преклонен, Карас щеше да ми даде каквото ми трябваше, за да стартирам мисията.

Президентът каза всички и всякакви средства. Изпълнявах заповедта.

Трейс обърна Карас така, че да легне на дясната си страна с лице към мен. Бавно отрязва шортите му с ножа. Стисна кожата на тестисите му и я дръпна колкото можеше повече. Неволно свих крака. Мамка му, това трябва да боли.

Карас изрева от болка. Но без полза. Предполагам, не разбра паметната ми записка за мястото, в което се намирахме — никой не можеше да чуе какво става тук.

— Копелета! Гадове, ще ви убия! Чувате ли? Ще ви убия!

Карас спря бръщолевиците си и наведе очи надолу и към Трейс. Гледах как очите му се отварят широко при вида на ножа в лявата й ръка и топките в дясната. Тя оглеждаше скротума му като любопитно дете. Бавно завъртя глава така, че да изгледа жертвата си право в очите. Карас се смълча. Дишаше бързо и често. Шубелиса се и се запитах дали съжالياва за забележката си за чукането на индианки отзад.

— Свързан ли си с убийството на адвоката? — запита тя.

Карас не отговори. Стоеше неподвижен като камък. Трябваше да му признае твърдостта. Тъп като камък, но твърд.

— Свързан ли си с убийството на адвоката?

Когато Карас не отговори, Трейс пъкна върха на ножа в изтеглената кожа на торбичката му за орехи. С мълниеносно движение надолу тя цепна скротума му. Оттам бликна кръв, която опръска ръцете й и направи тъмна и ужасяваща рисунка по мокета. Мамка му, сигурно щяха да ми натресат сметката за почистване тук.

— Аааа...

Тони Карас изпищя толкова силно и първобитно, че за малко не се напиках. Започна да се мята, за да се махне от причинителя на болката, но двата колана го държаха здраво. От края на пишката му

потече жълта урина. Отбележи си, мамка му! Коефициентът на свиваемост на задника от страх е най-висок, когато загубиш контрол върху пикочния си мехур. На това учат в школата по убягване от преследване. Карас вероятно е бил на подобно обучение в Ню Брунсуик или във Форт Браг. Ако е така, значи знаеше на теория какво следва. Проблемът е, че теорията и практиката са две много различни неща.

Преди всичко теорията не причинява болка.

Помислих, че Трейс ще зададе същия въпрос, но тя не го стори. Вместо това продължи да работи по пишката и топките на Тони. Като някой опитен в дрането на пишки тя заби върха на ножа в кървящия скротум. След секунда видях какво търсеше там. Показа се една от топките му, розова, блестяща на светлината и мокра. Висеше във въздуха на тънка, бяла и месеста тръбичка, която Трейс срязва ловко. Овалният орган падна на мокрия мокет и се изтърколи няколко сантиметра. Докато устата и очите на Тони се отваряха до неподозирани от мен стойности, тя набоде бездомния тестис с ножа и го вдигна, за да му се възхитим.

— Предполагам, още можеш да чукаш малки индианки с една топка, господин Карас. Но може би ще те е срам да обясняваш къде е другата.

След това с движение на китката Трейс запрати тъжната пробита топка през стаята и тя тупна мокро в отсрещната стена.

От Карас избухна отвратителна миризма, когато загуби контрол върху червата си. Трейс може и да беше усетила вонята, но не го показа. Карас сега беше в пълна власт на ужаса. Такова нещо не му се беше случвало. Не си е представял и в най-смелите си сънища, че ще бъде подложен на такова мъчение от ръцете на сънародник... а да не говорим и бивш другар от екипите. Нямаше права и сега го разбра. Оставаше му само надеждата, че няма да позволя на Трейс да го убие, ако говори. Лично аз се надявах, че ще пропее като шибано канарче, и то още веднага. Реших да оставя ножа си на Трейс след всичко това. Някак си вече не исках да си мажа фъстъчено масло с него върху любимите си бисквити.

Трейс завря ножа в скротума на Карас и изтегли оставащата топка на открито. Торбичката в дясната ѝ ръка се сви и сбръчка без съдържанието си. Гадният мирис на урина и острата смрад на прясно и

предизвикано от страх лайно затрудняваха дишането в малката стая. Карас обърна очи към мен. По бузите му се спускаха сълзи. Просеше за живота си — и за оставащата си топка.

— Скипере? Скипере? Моля те, скипере...

Думите му ме прерязаха като нож. За миг ми се щеше да скоча от стола си, да блъсна Трейс настрани и да спра това злостно и брутално действие. Карас беше тюлен. Мой сънародник. Как мога да позволя това, мамка му? Усетих погледа на Трейс. Знаех, че ако я погледна със съмнение, ако разруша вярата ѝ, тя ще спре и ще излезе от стаята. Мислено протегнах ръка между краката си и стиснах собствените си топки за кураж.

— Трейс — казах, — ако не отговори веднага и вярно на следващия ти въпрос... отрежи му тази топка и започвай работа по жалкото му пишленце. Аз няма какво повече да се занимавам с лайна като него. Ако искаш, разпори му корема и бъркай из него.

Карас се разтрепери като трескав. Едно е да те бият, друго е да те режат на ленти бавно и методично. Никоя школа не обучават как да оцелееш от такова нещо.

Усетих как погледът на Далгрен се отвръща от мен. Мамка му! Стегнах се за онова, което предстоеше. Ако Карас намереше сили да мълчи, ни чакаше дълъг и мръсен следобед.

— Знаеш ли, мексиканците ни научиха как да използваме нож — каза Трейс с далечен и напевен глас и направи дълъг и тънък срез по вътрешната страна на бедрото на Тони, чак до коляното. Той се разтресе и започна да диша на пресекулки. Опасявах се да не получи удар. Трейс продължи, сякаш разказва сама на себе си тази история и сякаш не съзнаваше какво правят ръцете ѝ с човека под нея.

— Нападаха селата ни и вземаха нашите жени и деца в плен. Много пъти си играеха с ранените или прекалено старите или болни измежду нас, които нямаха стойност като роби или курви. Връзваха ги, а после с часове се развличаха с ножовете си. Именно мексиканците ни научиха да скалпираме и как да продаваме скалповете за пари. Апахите имат красиви коси. Един скалп доказваше, че мексиканецът е убил апах. Добри пари получаваше за косата на моя народ.

— Аз не съм причинявал болка на индианци! — изстена Карас.

— Не? — отвърна Трейс, като потупа плоската страна на ножа върху останалия тестис, който сега държеше в ръката си. — Стори ми

се, ти каза, че чукаш малки индианки отзад. Това лъжа ли беше, господин Карас? Лъжеш ли ме? Ето какво става, когато ме лъжеш!

Е, мамка му. Изскимтях, когато втората топка се отдели от тънката си връзка и полетя през стаята, за да се присъедини към братчето си. Карас пощуря като диво магаре. Опита да се изтърколи настрани от Трейс, но тя скочи отгоре му и го затисна с коляно върху гърдите. С две бързи движения отрязва зърната на гърдите му, а после прокара острието по средата на загорелите му гърди. Кръв течеше навсякъде. Трейс го обкрачи и рязко седна с шестдесет и петте си килограма върху гърдния му кош. При този удар ставите му изтракаха и чух да се късат тъкани. Имах чувството, че са ме залепили за стола. Много лайна съм виждал през свирепия си живот, но това надминаваше всичките ми представи. Демонът, седнал върху кървавата маса гърчеща се и подскачаща човешка плът, вече не беше Трейс Далгрен. Тя се превърна в някакъв неподозиран от мене призрак от подгизналото с кръв минало. Аз бях го пуснал на свобода. Стиснах зъби и се усилих да мълча. И аз участвах наравно с нея. До шибания край.

Трейс поде някаква песен на езика на своя народ. Чул я бях веднъж, след като намерихме едно отвлечено дете и си проправяхме път със стрелба през един град като кенеф в Източен Ел Салвадор. Тогава се изплаших, сега песента ми въздейства по същия начин. Изглежда, Карас разбираше съвсем добре какво пее тя, защото отвори уста широко и пусна дълъг и дълбок вик към тавана.

Трейс заби ножа в горната половина на корема му. Той потъна към пет сантиметра. Карас се смълча за няколко секунди и очите му се завъртяха нагоре в гнездата си. Изкашля веднъж, после два пъти. От устата му потече кървава слюнка. Зъбите му бяха оцапани в червено. И после, хвала тебе, Господи, започна да отговаря на въпросите й.

Трябваше да се наведе напред, за да го чуя. Желанието му за съпротива се беше изпарило. Трейс го пречупи. Щеше да отговори на всеки въпрос, и то без да лъже. Не се съмняваше, че тя ще разбере дали я лъжат и че ще направи болката му много по-ужасна.

— Да, участвах... Но не съм убивал Бекстейн. Полковникът го уби. Аз трябваше да наблюдавам района след това. Полковникът го уби, а не аз...

— Как се казва полковникът? — запита Трейс. Без Карас да забележи, тя се беше махнала от него и седеше на пода със скръстени крака, внимателно заглеждана в лицето му. Тонът ѝ успокояваше. Тя приличаше на ангел на смъртта, който обмисля отлагане на присъдата. Не съм виждал нещо по-страшно, мамицата му.

— Бланчард. Полковник Макс Бланчард.

Мамка му. Това име го знам от години. Бланчард беше един студен кучи син, който живееше като отшелник и който създаде „Отмъщение“, преди да се пенсионира. Мислех, че е отишъл в някоя ферма, даже ми се струва, че бяха ме поканили на парти по случай пенсионирането му. За първи път се запознахме по време на посещение в „Делта форс“ във Форт Браг, но не се харесвахме. Аз го смятах за евтин задник и съм сигурен, че той ме смяташе за боклук, на когото големите шефове са позволили прекалено много свобода. Хората винаги казваха, че Бланчард е страшно печен, но на мен ми правеше впечатление на човек, който е дотолкова ангажиран с устава, правила и дисциплина, че не става за висш команден пост. Може би съм го подценявал или пък той се е променил.

— „Отмъщение“ ли взе бомбата днес? — продължи Трейс.

Карас кимна едва-едва.

— Финеиските свещеници. Войната започва с нас. Трябваше ни нещо решително. Край с половинчатите неща. Бланчард е Избраният. Всички ние сме свещеници. Служим единствено на Яхве.

Трейс ми хвърли поглед. Кимнах. Набирахме скорост.

— Къде е Бланчард?

Карас се поколеба. Забелязах го в очите му. Трейс също го долови и само за миг пхна ножа по-дълбоко в корема му. Ножът разкъса опнатия и добре трениран коремен мускул. От зейналата рана бликна яркочервена кръв. Карас изкрещя... и още... и още малко. Крясъците бавно се превърнаха в скимтене. Скимтенето премина в хлипане. Хлипането се разми и стана тишина.

Помислих, че сме го убили, копелето мръсно. Но в този момент гръдният му кош мръдна и той издиша като пациент с рак на белите дробове, когато предава богу дух. Още беше жив.

Стоях неподвижен и оставих всичко това да проникне в съзнанието ми. Човечността в мен беше заличена. Чувствах се празен. Чувствах се, сякаш стоям встрани от себе си и гледам как Трейс умело

дере човешко същество в обезшумена стая посред столицата на страната. Не бях правил такова нещо през живота си. Никога не бях стигал до подобни крайности. Свиреп съм, така е. Воин съм, определено. Но сега се превърнах в нещо повече от Свирепия воин. Сега стоях много над онова, което той някога е бил. И моето правителство ми позволяваше да се превърна в това нещо.

Всичко изглеждаше много объркано.

Но нямаше връщане назад. Сега нищо не ме спираше. Погледах Трейс и видях, че ме разбира. Аз видях, че тя ме приема. Кръгът се затвори. Пътят ми беше чист. И почувствах благодарност към Карас. Той ми помогна. Жалко, че трябваше да умре.

Трейс продължи:

— Къде е Бланчард?

Очите на Тони се отвориха. Животът ги напускаше бавно. Замъгляваха се. Той нямаше надежди. По собствен начин се готвеше за съдбата си. Но преди да си иде, щеше да разкаже на Трейс всичко. Трябваше. Тя му бе отнела мъжеството. Сега тя го притежаваше. Той можеше единствено да ѝ се подчинява. Тя му беше господар. Само тя можеше да го освободи от болката.

— Орегон.

— Къде в Орегон?

— Братята ми и полковникът ще разрушат мястото, където са събрани хората от тинята, евреите, педалите, предателите на расата и всички, които в очите на Яхве са мръсни и не позволяват на Неговия народ да осигури собствената ни страна.

— Той, Яхве, ще използва ли ядреното оръжие с тази цел?

Карас се усмихна. Жалко беше да го гледа човек.

— Да. Да. Те трябва да изгорят. Градът им трябва да бъде разрушен. Всички трябва да видят светлината на Яхве, преди да умрат. След това ще дойде победата — крайната победа.

— Той говори с езика на религията си — каза Трейс. — Едва ли ще измъкна нещо повече, което да ни е от полза. Изпада в състояние, в което религията пази мисълта и душата му. Много време и болка ще ми трябват, за да го изкарам оттам.

— Искам всичко, което може да ни даде.

Трейс ме погледна. Лицето ѝ беше безизразно, безстрастно. Пръски спечена кръв от разпореното му тяло скриваха чертите ѝ.

— Вече няма връщане — предупреди ме тя.

— Знам — отвърнах.

Трейс извъртя ножа и го заби още по-надълбоко в червата на Тони. Той подскочи слабо, но не издаде никакъв звук.

— Ще оставя духа ти на мира, ако ми отговориш — прошепна му тя. — Това е моето обещание към теб.

Думите ѝ трябва да имаха въздействие, защото той най-накрая произнесе слабо:

— Портланд ще бъде пожертван...

Когато Тони Карас умря три минути по-късно, ми беше дал информацията, необходима да планирам следващата стъпка на мисията ни — мястото извън Портланд, където той трябваше да се свърже с приятелите си от „Отмъщение“. Щях да убия Бланчард минетчията за това, което ме накара да направя. Това пък е моето обещание към него!

— Бланчард и хората му са много пред нас — казах на Трейс, която стоеше права над трупа на Карас. — Трябва да поговорим с човека на Карен за „Християнска идентичност“ и глупостите им, за да разберем какво дрънкаше Карас. Но Портланд е разумна цел за тези задници. Това са Содом и Гомор от най-либерален тип, ако изключим шибания Сан Франциско.

Силно тропане по вратата прекъсна нишката на мисълта ми. Мразя, когато стане така.

— Какво!

— Дик? Пол е. Трябва да говорим... веднага!

Хванах ножа, който Трейс ми подхвърли.

— Почисти се — казах ѝ. — Кажи на хората на Карен да ти дадат чисти дрехи. Аз...

Трейс отметна косата си с ръце. Сега и по нея имаше кръв. Изгледа ме. Аз отвърнах на погледа ѝ.

— Не се тревожи за мен, полковник. Ще се справим и след всичко това ще сме още по-силни.

— Идвам — изревах, когато Пол отново заудря по шибаната врата. Когато двамата с Трейс излязохме от стаята, аз посочих с палец назад към Карас, който лежеше в собствен сос.

— Доведи Клей и му кажи да почисти тази каша. Русокоско трябва да изчезне. Не ме интересува как и къде. Кажи на Мълкахи да го зарови надълбоко. Ясно?

Пол отстъпи настрана, а после погледна в стаята. Миризмата задушаваше. Като видя какво е останало от Карас, се задави. Мъжът на пода, вързан като свиня и лишен от орехи, с окървавено лице и увиснали навън черва не представляваше красива гледка.

— Посрани боже! — възкликна Пол и се хвана за касата на вратата, за да не падне.

Спрях и се извърнах, за да го видя.

— Това проблем ли е за тебе?

Пол ме изгледа право в очите. Той беше млад, печен жребец и адски го харесвах. Но или ще язди тигъра заедно с мен, или ще си търси друга лодка в по-безопасни и по-разумни води. От него зависеше. Дойде моментът за шибаната истина. Той откъсна очи от моите и погледна към Трейс. Тя стоеше изпъната. Не предложи извинения.

— Нямам проблем — тихо каза Пол.

Аз погледнах Трейс. Тя се обърна и пое по коридора.

— Добре, хлапе — казах. — Добре. Оправи тия лайна тук и ела в кабинета на Карен. Донеси си и играчките. Потегляме за шибания Орегон, освен ако тия откачалки не го взривят, преди да стигнем там.

— Ясно, скипере!

Затворих очи. За първи път в живота си мразех да ме наричат така.

---

[1] Край (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Най-добрият начин да накараме един терорист да говори, когато не иска да каже каквото знае, е чрез измъчване... Аз бях безразличен. И без това трябваше да ги убием и толкова.

Генерал Пол Осаресе,
„Специалните сили в Алжир,
1955–1957 г.“

Карен ме намери в периода между подмиването, което си направих в мъжката тоалетна, и последното събрание, преди да заминем за Портланд. Краткото измиване ми осигури първите няколко минути насаме, откакто хеликоптерът кацна във „Вила Свирепия“ и ме откара с децата. Трябваше ми малко прекъсване. И без това изморените ми сетива се претовариха след гадната сесия с Карас. Имах нужда от няколко мига насаме, за да се концентрирам отново върху мисията.

Тези мигове приключиха рязко, когато Карен влетя при мен с думите:

— Мъчение, Дик! Ти и Далгрен сте измъчвали онзи човек до смърт!

Адски беше ядосана, но на мен не ми беше никак през оная работа. Действах в режим мисия и нямах време за глупости. Дани Барет бе дошъл и получаваше информация за случилото се, след като го оставихме с един тон бумага. Присъствието на Дани щеше да ми поддейства донякъде успокоително предвид лайнарските ни шансове в тази мисия. Мълкахи уреди самолет „Лиърджет“ от базата „Андрюс“ на ВВС, който да ни закара в база близо до Портланд, щат Орегон. Шефовете вече бяха разчертали и одобрили най-прекия маршрут. Благодарение на най-добрия летателен състав на ВВС щяхме да счупим всички рекорди за скоростно пътуване до местоназначението

си. Президентският хеликоптер чакаше пред Белия дом, за да ме закара заедно с групата ми от СВС до „Андрюс“. Три бронирани джипа горяха бензин на улицата, докато ние се мотаехме тук и си бъркахме в задниците. Мисията им бе да ни вземат от СВС и да ни закарат до хеликоптера по най-прекия път. Часовникът отброяваше секундите, а аз слушах конско, вместо да съм при екипа и да си зареждам пищова.

Бях поискал Групата за спасение на заложници на ФБР да ни помогне в мисията. Те също щяха да пристигнат в Портланд от базата „Андрюс“. Щяха да летят малко повече време със своя „С-14 Старлифтър“, отколкото ние с нашия „Лиър“, но те ми трябваша за тилова подкрепа. Бланчард имаше един от най-добрите екипи. Те притежаваха обширно обучение и опит от реалния свят. Биваше ги почти колкото „Червената клетка“ в най-добрите ѝ дни, когато аз я командвах. Нападението над камиона с бомбата напомняше неприятно за смъртоносните възможности на момчетата на Бланчард. Аз знаех, че в схватка никой полицейски екип нямаше да издържи... и то ако полицаите успеят да ги намерят, разбира се. Искях максимално възможната огнева мощ и опит при себе си, когато започнем да разбиваме врати и да бием шамари. И хора, които познават ядрените оръжия. Преди да замине към щастливите ловни полета, Карас ни бе казал къде се намира група от двама души от „Отмъщение“, с която трябваше да се свърже, след като приключи с наблюдението във Вашингтон. Самолетът му нямаше да излети преди 9 сутринта на следващия ден. С тази информация, получена благодарение на ръкоделието на Трейс с моя нож, предполагах, че имаме около двадесет и четири часа време, преди Бланчард да детонира бомбата.

Най-много двадесет и четири часа.

— Президентът каза всички и всякакви средства. Ти беше там. Чу го.

Карен се разпали:

— Дик! Силно се съмнявам дали президентът би могъл да си представи, че пет минути след разговора по телефона ще изкормяш американски гражданин на пода в правителствена агенция и ще използваш неговите думи, за да оправдаеш тази касапница!

Чувствах се уморен. Изхабен. Адски ядосан и готов да поведе хората си в беда. Нямах необходимост от лекция по морал и етика или друга подобна лайнарска тема. Особено от професионален мениджър,

каквато Карен си беше въпреки таланта и способностите ѝ. Защото изпраща други хора да изпълняват политика, която тя само пише на хартия. Тя никога не се намокря, не се цапа, не натиска спусъка и никога не вижда как онези, които участват в схватката, кървят и умират. Тя никога не пише писмата до дома им и до любимите им хора, които така и не научават цялата истина за смъртта на своите съпрузи, синове, братя... а сега и съпруги, майки и сестри... застигнала ги, докато служат на своята страна и принасят най-висшата жертва.

А и на мен ми плащат да върша точно това.

И аз го върша много добре, да ти го начукам.

Време беше да я срежа.

— Чуй ме внимателно, Феърфийлд, защото нямам много време да заглаждам нараненото ти чувство за уместно поведение. Карас е шибан терорист. Да, имаше американски паспорт и изглеждаше и говореше като мен и теб, но въпреки това си е терорист. Мислиш ли, че с радост щеше да ми разкаже каквото знаем сега? Той плещеше за своите права и за адвоката си, както и за гражданското дело, което щеше да заведе срещу нас от мига, в който се свести, след като Трейс го прасна по главата с шибания си пистолет. Ако бях спазвал правилника, Карас сега щеше да си говори с някой мазен устатко за триста долара на час, докато Портланд и повечето хора в него се пекат на ядрения шиш.

— Отбележи си, Карен! Изключителните обстоятелства изискват изключителни мерки. Аз не бих отнел живота на половин милион американски граждани заради правата на някой шибан лунатик. Не харесвам това, което направихме, не ми беше приятно и определено се надявам никога повече да не се налага да го правя. Но трябваше да го направим и го направихме. Така че или си затваряй шибаната човка и ми помогни да задействам този цирк, или ми слагай белезници. Нямам търпение да прочета във вестника как президентът е позволил половин милион избиратели да се превърнат в черно стъкло, докато аз си правя лицеви опори в добрия стар пандиз. Да знаеш, че това ще е приятна тема за разговор с другите пандизчии, а може би и друг бестселър „Свирепия“.

Карен отстъпи две крачки назад и ме изгледа. Чу ясно и високо думите ми. Време беше да решава. Водачите водят и преодоляват всички пречки, за да свършат работа. Мениджърите управляват и дават

на водачите всички грешни обяснения защо не могат да изпълнят мисията. Предстоеше ми да разбера дали Карен е мениджър до костите, или има надежда за бъдещето ѝ. Когато проговори, в тихия ѝ глас се чуваше нещо опасно и толкова сладко, колкото присъда „виновен“:

— Знаеш, че президентът ти прости всички прегрешения. Той пое цялата отговорност за всичко! Ти си чист и свободен, полковник Марчинко. Но може би си забравил това. Президентът не даде картбланш на Трейс или Пол и на никой друг от екипа ти. Аз може и да не те притежавам, но определено притежавам тях. Мога да вкарам Далгрен в затвора завинаги заради нещата, които направи на оня беден кучи син. Косенс също, като съучастник и заговорник. Помисли ли за тях, арогантно копеле такова?

Всъщност, добри читателю, бях помислил. Така постъпва добрият командир и воин-диверсант. Той обмисля действията си и как те биха се отразили на него и неговите хора. Така държи мистър Мърфи на разстояние. Карен разиграваше мениджърския си коз, за да ме върне обратно в строя. Но нямах за задача да я карам да се чувства добре. Време беше да приключим това бърбене. Както казах, трябваше да свърша някои неща, сред които не фигурираше участието ми в отбора по дебати в СВС.

— Аз получавам заповедите си от президента. Той ми даде тези пълномощия, своите пълномощия. С всички и всякакви средства. Само посмей да качиш моите хлапета, и ще се позова на тези пълномощия, копие от които в момента е в ръцете на адвокатата ми, а оригиналът е на път към един трезор зад граница. Трейс и Пол действаха по моя заповед, а аз — по заповед на президента. Не можеш да ги пипнеш с пръст, нито пък мен, без да сринеш президента. И двамата знаем, че няма да го направиш. Край на дискусията.

Карен кимна с нежелание. В момента играехме твърдо. Тя имаше своята работа, аз — моята.

— Ще кажа на Клей да се отнесе по въпроса с Карас по съответния начин предвид обстоятелствата — каза тя с горчива нотка в гласа. — Знам, думите ти, не, заповедта ти е той да бъде „заровен надълбоко“. Ще бъде. Както и всичките останали бедни копелета, с които си се разправил извън рамките на правилника, който ние, другите, спазваме заради клетвата си. Клей е добър в работата си.

Затова го наех и затова президентът му има доверие. Той ме мрази за това, но ще свърши работата... обаче ще я свърши заради мен, не заради теб. Желая ти късмет, Дик. И един съвет — не се гледай внимателно в огледало, защото може да видиш, че си станал онова, което твърдиш, че мразиш най-силно.

Тя си тръгна, тръгна си от мен и от нещата, които имахме като любовници. Изгледах как вратите на асансьора се затварят зад нея. Обърнах се и поех към Барет и хлапетата, като опитах да я махна от мислите си.

Натъкнах се на Пол, който крачеше из коридора пред залата.

— Дик, сторих каквото каза и Клей се занимава с тялото на Карас. Виж, не искам да мислиш, че не мога да се справя с каквото е необходимо. Знам, че нямам опита на Трейс, но съм част от екипа и не трябва да се тревожиш, че ще получа нервен срив или за подобни лайна.

— Знам, Пол. Ти си ми го доказал.

— Благодаря. Но трябва да поговорим за секунда, преди да влезеш на срещата.

— Давай накратко. Имаме прекалено много шибана работа и все по-малко време.

— Става дума за „Отмъщение“. Имам данните за хората от „Отмъщение“ от групата на Карас, които поиска. След това извадих досието на Бланчард. За него искам да ти говоря.

— Познаваш ли го?

— Да, запознахме се, когато се обучавах за специални операции във Форт Браг. Той искаше да ме вземе под крилото си, да ми покаже нещата. Да ти кажа истината, от него ме побиваха тръпки.

— Искам да ми кажеш повече неща.

— Ами знаеше отнякъде за службата на баща ми към нацисткото военноморско разузнаване и за работата му в ЦРУ в Европа след войната. Отначало интересът му към мен ме впечатляваше силно. Искам да кажа, че той изглеждаше като царя на „Делта форс“ или нещо подобно, а аз бях едно хлапе, което се моли да не си простреля крака с новата пушка. Знаеше цял тон неща по история и винаги ми четеше лекции как Америка не успява да постигне съдбата си, как сме загубили от погледа си истинския смисъл на конституцията. Невероятен разказвач е, може би малко прекалява, но тогава не мислех,

че разсъждава неправилно. След това забелязах, че винаги опитва да насочи разговора към военното досие на баща ми.

— Обзалагам се, че е така.

— Дик, знаеш, че не говоря много на тази тема. Искам да кажа, че не е необходимо, нали? Аз приличам на шибан афиш за „Хитлеровата младеж“. Само ми липсваше хората да знаят, че баща ми е бил член на нацистката партия и истински „зиг хайл“. Но Бланчард казваше, че трябва да се гордея с миналото си. Интелигентните хора разбирали, че нацистите трябва да бъдат ценени заради борбата си срещу разпространението на комунизма. Имаше странна способност да използва познанията си по история така, че подобни откачени истории да звучат правдиво. После една вечер, след няколко напитки, той започна да говори за истински страховити неща — за религията на белия човек и как Америка е страната, предназначена за хора като него и мен, хора с чиста арийска кръв. Тогава му го казах. За това, че майка ми е еврейка от Филадельфия и така нататък. Трябваше да видиш лицето му. Помислих, че ще припадне — толкова беше изненадан. След тази нощ не ми продума никога.

— Господи! Преди колко време е това?

— Преди десетина години. Както казах, аз бях хлапе.

— Опитвал е да те вербува за шибаната си група. Посрани боже, Бланчард още преди десет години се е готвил за тази работа, или поне е планирал нещо такова.

— След като сутринта стана дума за „Отмъщение“, си спомних тези неща. Тогава го мислех за откачен расист, но трябва да ти кажа, че ако си му в центъра на внимание и ако започне да си плете гадната паяжина от полуистини и исторически тълкувания, е трудно да му се устои. В него има нещо, което подчинява. Разбирам как е успял да привлече няколко души около себе си за такава оскрана работа.

— Добре, давай сега да викнем Трейс и Дани. Смятам, че ние, нечистокръвните помияри, можем да дадем на шибаняка Бланчард друг урок по история.

ГЛАВА 10

Постави войските в позиция, от която няма измъкване, и дори изправени пред опасност, те няма да бягат. Защото, ако са готови да умрат, то кое е онова, което не могат да постигнат? Тогава офицерите и войниците заедно полагат максимални усилия. В отчаяна ситуация нямат страх; когато нямат изход, устояват.

Сун Дзъ,
„Изкуството на войната“ V век
пр.н.е.

— Къде са ми шибаните неща?

При моя въпрос всички в стаята спряха за момент и безброй любопитни очи се извиха към мен. Предполагам, че съм им прозвучал малко напрегнат. След случая с Карас и след разговорите ми с Карен и Пол ме сърбяха ръцете за действие. Трябваше да се оборудвам, да си заредя пицова и да се информирам за всичко друго възможно най-бързо. Самолет гонехме.

Дани мръдна с пръст към купчина боклуци на пода в далечния край на стаята.

— Нови дрехи, тактическо оборудване, жилетка, автомат „MP-5“, муниции и разни други неща. Предоставени любезно от шибания снабдител на СВС и пичовете от Екипа за спасяване на заложници.

— Дик, мисля, че за това пътуване е добре да носим жилетки. Онези шибаняци са долни като гърмящи змии. Питай охраната от МО, дето са имали среща с тях сутринта.

— Питай ги и колко са им помогнали жилетките срещу „Отмъщение“! Аз ще взема моята, за да си я използвам за възглавница по време на полета. Ти ако искаш да носиш своята, няма проблем. Аз ще опитам да им напълня задниците с олово, преди жилетката да ми потрябва.

Всички в залата се засмяха. За първи път, откакто бях излязъл от „Вилата“, се чувствах добре. Отново се намирах в шибаната си среда. Дани Барет заемаше половината стая, докато нагласи специално изработения си кобур „Сафариленд“. Вдигна палец към мен, а после и среден пръст. Трейс, изчистена и облечена в черни тактически дрехи, говореше с един от задниците от разузнаването. Пистолетът ѝ висеше в кобур на кръста, който ѝ даде Джон Карвър от „Ийгъл Индъстрис“. Познавах Карвър от времето, когато участваше в „Шестицата“. Той е цар на оборудването за борба с терористи и от него по-честен човек трудно се намира. Пол, стиснал в лапите си автомат „МР-5“, подарен от Екипа за спасяване на заложници, приключваше с прегледа на оръжието. Всеки от моите оператори винаги проверяваше и повтаряше проверката на оборудването си преди мисия. Заредихме пълнителите и вкарахме патрони в затворите. Нищо не оставяме на случайността, на грешка или на друг човек. Това е като да опаковаш парашут... осереш ли се, осираш се сам и не пречиш на другите.

Дръпнах един стол и вдигнах автомата от пода. Имах десет пълнителя за него и десет кутии с по петдесет патрона за тях. За своя „Глок“ имах и още четири кутии деветмилиметрови патрони, както и нов пистолет „КелТек“ калибър 32, с пълнител със седем патрона. Този, последният пистолет, представляваше застрахователната ми полица. Той е трошач на черепи с тегло 170 грама и може да се носи навсякъде по тялото, дори на връзка около врата ми. Специалните куховърхи патрони, които бях изискал за него, се правят в Тексас и излизат от цевта със скорост 550 метра в секунда. Отблизо и на личен план с гаранция можеш да съсипеш нечий ден. Накарал бях Пол да вземе и автомати „МР-5“ с десетмилиметрови патрони. Това е може би най-добрият автомат на света за борба с терористи, а десетмилиметровият модел със своята ефективност срещу лоши копелета е много трудно победим. Знаех, че Бланчард има сериозни пушкала и че за да се мерим с него, ще ни трябва толкова огнева мощ, колкото можехме да носим. Този автомат щеше да е моята изненада. Изненадите са ми специалност, както враговете ми знаят.

— Хайде да потегляме с този цирк! — изревах над разговорите и бръмченето в стаята.

Много шум вдигаха моите копелета.

Всички седнаха. Аз бях искал информация по три конкретни теми, преди да тръгна за Орегон. Клей имаше задачата да намери подходящите мозъци, които да ни приказват, и аз му казах, че всеки експерт ще разполага с най-много пет минути, за да ми каже каквото ми е необходимо. Подобни кратки срокове свеждат до минимум мерациите да се перчиш и да покажеш колко умен копелдак си. Освен това така сплашвам самозваните специалисти и мога да говоря с истински професионалисти, които също не обичат да си губят времето на дълги, бавни срещи за празни приказки. Часовникът, който отмерваше двадесет и четирите часа преди „Отмъщение“ да взриви бомбата, цъкаше в главата ми. Освен това знаех, че Бланчард има предимство, въпреки че ние прекършихме Карас. Полковникът можеше да гръмне бомбата когато си пожелае, а Портланд представляваше само една хипотетична мишена по думите на моя човек Тони, които изтръгнахме със заврян в него нож. Мисията ни можеше да приключи след пет минути с новините по Си Ен Ен. Затова седнах в стола си, заех се да отварям кутиите с десетмилиметрови патрони и вдигнах един празен пълнител от купчината до краката си.

— Кой е специалистът по Портланд, Орегон? — запитах.

— Аз, господин Марчинко. Айрин Кърби. От службата за защита на страната.

Айрин изглеждаше на около четиридесет и пет години. Ниска, тънка като пиле и с неофициално облекло. Прошарената ѝ коса седеше прибрана в кок зад главата. В ръцете си държеше само един лист. Това ми хареса.

— Добре, Айрин, разкажи ни за Портланд и как една ядрена бомба ще се отрази на Града на розите.

— Да, сър. Най-напред Портланд е малък, много компактен град въпреки модерните постройки, комунални услуги и обществена нагласа. В своите 342 квадратни километра той включва към деветдесет квартала. Населението е около 521 000 души и още 500 000 през работно време. Става дума предимно за работници, които пътуват от градовете, заобикалящи Портланд като паяжина. Общо всеки делничен ден по улиците на Портланд има над един милион човека. Градът е разположен в точката на вливане на реките Колумбия и Уиламет. При ясно небе на изток се вижда възвишението Худ, възвишението Сейнт Хелън на север и зелените Западни хълмове, на

запад естествено. Река Уиламет буквално разсича града надве, като скъпият делови район се намира в западната част, а промишленият — в източната. Реката се пресича от осем моста в центъра. Голямо стопанско перо за града е международният транспорт, а река Колумбия е вратата към света за него. Градът е добре проектиран и придвижването е лесно. През него минават основни пътища, които свързват Орегон с щатите Калифорния и Вашингтон, но до повечето места в компактният център може да се стигне пеша и градоустройствените архитекти правят всичко по силите си да насърчават пешеходците. Летището в Портланд е на североизток от града и обслужва международни линии. Въздушната национална гвардия в Портланд също е разположена там. Гвардията може да осигури изтребители и спасителни самолети, ако е необходимо. Градът е известен като изключително чисто и дружелюбно място, в което упадъкът и хаосът на много други американски градове през последните десетилетия са непознати. Евентуалното въздействие на ядрена експлозия върху Портланд и околностите не са въпроси, по които съм компетентна.

Айрин постави единствения си лист хартия на масата, сви ръце и ме погледна с питащи очи.

— Благодаря, Айрин. Точно това ми трябваше да зная. Кой сред вас е шибаният специалист по възможното въздействие от преносима ядрена бомба в град като Портланд?

Един блед и слаб мъж вдигна ръка от далечния край на залата. Той беше човекът, с когото Трейс разговаряше, когато влязох. Копелето изглеждаше като претоплен мъртвец, сложен за десет минути и в микровълнова фурна за всеки случай. За разлика от Айрин не виждах да държи лист. Напрегнах се, за да го чуя. Стори ми се, каза, че е от Агенцията за националната сигурност. Е, поне не ми бяха пратили шибаното джудже Карл.

— Говорете по-силно, господине — извиках. — Аз съм наполовина глух, мамицата му.

Взех един пълнител и започнах да вкарвам патрони в гърлото му.

— Устройството, което „Отмъщение“ са завзели, представлява преносима от човек бомба от трето поколение — изхриптя Бледия. — Тежи петнадесет килограма и е поставено в сребристо на цвят куфарче от титан. Снабдено е със система с тройно заключване и вътрешен

маяк. Маякът не излъчва. Спря излъчването на мястото на нападението над охраната.

— Колко силно ще гръмне тази гадория? — запитах Хриптящия.

Като се намести на стола си, експертът от Агенцията за националната сигурност се изкашля рязко, за да прочисти гърлото си. Сигурно пуши. Ракови пръчици и радиация от оръжия. Кофти е да си на негово място.

— Устройството е със сила три пъти по-голяма от тази на бомбите, пуснати върху Япония в края на Втората световна война. Ако бъде разположено в точката на най-голямо тактическо предимство, която можем да предвидим с точност предвид разположението на града, детонацията ще разруши и изгори западната част на Портланд. Източните райони, тези от другата страна на реката, също ще изгорят и вероятно ще бъдат разрушени. Ще възникнат многобройни вторични поражения и жертви от сгради, автомобили и други, превърнати от взривната вълна в смъртоносни и високоскоростни осколки. Околните населени места ще претърпят разрушение, повреди и смърт в различна степен. Ще бъде ужасно.

— Цивилни жертви? — запита Трейс.

— В такъв нагъсто разположен град предполагам, че в центъра оцелелите, ако изобщо има такива, ще са малко на брой, в зависимост от местоположението на бомбата преди детонацията. Освен това, колкото повече хора има на открито, по улиците, толкова повече ще бъдат жертвите. Който е избрал този град като цел, си е направил домашното добре. Като професионалист съм на мнение, че със своята компактност Портланд е идеалният град за атака с подобно оръжие.

Всички очи в стаята се извърнаха към вратата, когато Клей Мълкахи пхна блестящия си череп в залата.

— Дик? Имаш десет минути. Самолетът е готов и от Екипа за спасяване на зложници се обади да кажат, че са се натоварили за рекордно кратко време и излитат в момента. Ти ще пристигнеш в Портланд малко преди тях. Техният шеф ми каза, че е махнал почти всичкото им стандартно оборудване и че самолетът им има разрешение за директен полет, както твоят. Специалисти от Националната гвардия в Орегон ще чакат в базата си до Портланд. В момента се готвят.

Е, нещата най-после почваха да се движат нанякъде. Ако Бланчард не се отклони от предвидения си график, може и да имаме

половин шанс да измъкнем липсващия ядрен заек от шапката.

— Тръгваме след пет минути. Колите да са готови. Клей, благодаря ти.

Мълкахи ме изгледа с пронизващ поглед. Знаех, че е адски ядосан, дето трябваше да чисти след мен, но оставаше лоялен към Карен и президента и следователно щеше да ги защитава на всяка цена. Но знаех също, че е и на моя страна. Ако имаше някой, който разбира къде отиваме и какъв е най-вероятният резултат, то този някой беше Клей. Дик Марчинко Разрушителя и компания заминаваха на място, което вероятно много скоро щеше да представлява сцена на ядрен взрив. Ако не успеех да стигна до полковник Макс и неговата банда весели майкотаковачи, преди да детонират бомбата, нямаше да успея и да се върна. Е, на Мълкахи нямаше да му се наложи да погребва гадния ми задник до този на Тони К. Аз щях да съм хрускав труп благодарение на тактическия ядрен арсенал на Чичо Сам.

— Гледай да свършиш работа, Марчинко!

Клей изчезна, без дори да каже, че ще ми го начука. Е, тези дни имам доста фенове. Може да му изпратя някоя моя книга с автограф от летището в Портланд, ако аз и хората ми успеем да прецакаме „Отмъщение“, преди те да изпържат града. Ако Клей не иска да я чете, със сигурност може да си я навре в задника. За всяко нещо има приложение, ако се постарает достатъчно.

— Окей, кой от вас е тук, за да ми каже защо полковник Макс Бланчард иска да го начука на сухо на най-хубавия град в Орегон в името на Яхве?

— Аз, полковник.

Бавно извърнах глава наляво, където обадилият се седеше тихо на ръка разстояние от мен. Забелязах го още като седнах на стола и се зарових из купчината бойно оборудване. Давах му към тридесет и пет години. Той имаше руса, грижливо сресана коса и сини очи. Добро телосложение, или поне така изглеждаше от кройката на костюма и от факта, че не е дебел. Предположих, че е от германски произход. Арийски копелдак с корени в Германия. Направо можеше да е брат на Пол в семейство Фон Трап.

— И кой сте вие, господине?

Лека усмивка разчупи изсечените като с длето черти на мъжа.

— Лари Монсън. Аз съм специалист по събиране на данни от наши контакти и анализа им за различни федерални агенции, някои от които са представени и тук. Специализирам в областта на движенията за превъзходство на бялата раса.

— Значи знаете кой е Бланчард и защо си е навирил пишката срещу всеки с не съвсем бяла сянка, така ли е?

Монсън се засмя.

— Мамка му, сър. Доста много откачени зелени барети — офицери и сержанти — са участвали в Движението. Отговорът на въпроса ви е „да“. Знам някои неща за полковник Бланчард. За съжаление научихме ги късно, за да успеем да предотвратим това, с което сега си имаме работа.

— Поправка, Лари, с което сега аз си имам работа. Мен повикаха, защото ти си се осрал. А на мен ми дават билет за самолета само когато ситуацията се осере без надежда за почистване. Освен това, мистър Монсън, нямам много време. Какво ще кажете аз да задавам въпросите, а вие да ми изповръщате отговорите?

— Както кажете, полковник. Само гледайте да питате, което ви интересува. Ако се осерете в Орегон и ви изпекат заедно с екипа, то ще е, защото сте питали не каквото трябва.

Минетчия! Но го харесвах. Е, не толкова. Куражлия. Харесвам куражливите. Мамка му! И това не е вярно. Нека предположим, че знаете какво искам да кажа, и да спрем дотук.

— Защо искат да гръмнат Портланд? Защо не Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелис или дори Сан Франциско?

Монсън се облегна и потупа с оцапан от никотин пръст по доста очукана лула. Огледа залата, за да е сигурен, че всички го слушат, преди да отговори. Той беше оператор. Личеше си. Усетих, че не се е ограничил само до четене на книги и до семинари за ОКС^[1], Уейко^[2] и Руби ридж^[3]. Водеше се на ведомост, но работеха с него индиректно. Той представляваше неправителствена организация или НПО. Цивилен шпионин. Чудех се кое точно го кара да си прекарва времето с родени и отгледани тук терористи. Е, шарен свят.

— Северозападното тихоокеанско крайбрежие от дълго време е смятано от Движението за превъзходство на бялата раса за естествено отечество. Орегон, Вашингтон, Айдахо и Монтана са щатите, в които всички добри застъпници за бялата раса искат да се изолират и да

създадат общество само от бели. Главните играчи в това движение, включително „Поси Комитатус“, „Неонацистският национален съюз“, „Бялата арийска съпротива“ и ползващият се с лоша слава „Ред“, имат много, много дълбоки корени в тази част на страната, особено в Орегон. Движението смята Орегон за център на много култури, етнически разнообразен и развратен от либералите. Той е идеалната цел за човек като Бланчард, който смята себе си за финейски свещеник от християнската вяра. Като унищожи Портланд — Содом на северозападното тихоокеанско крайбрежие в очите на всички добри бели мъже, Бланчард ще заеме доста мощна, вероятно и неоспорвана позиция в света на белите расисти. По този начин несъмнено се надява да разпали расова война по улиците на Америка. Това предвижда расистката доктрина за свещена война, за да може Америка да се пречисти, както заповядват пророците на Яхве към неговия народ.

Трейс се обади:

— Чухме термина „финейски свещеник“ и другаде. Какво точно означава той?^[4]

— В християнската идентичност финейският свещеник е съвършеният воин. Той въздава отмъщение за сериозни грехове срещу заветите на Яхве. Той погубва предателите на расата, хомосексуалистите и всички други, смятани за противни в очите на Яхве. Финейският свещеник може да предприеме всякакви действия срещу потисника, който най-често бива наричан ЦОП, или Ционисткото окупационно правителство. Такива свещеници се ползват с голям авторитет в движението. Бланчард и последователите му може би смятат самите себе си за такива свещеници. Ако е така, значи си имате работа с религиозни фанатици, каквито не можете да си представите. С тях не може да се преговаря, не може да ги сплашиш или спреш с разумни средства. Фактът, че тези хора са обучени, елитни командоси, ги поставя на още по-сигурни позиции в Движението. Предупредих за подобно развитие още преди няколко години. Очевидно никой не слушаше.

— И вие, и аз, мистър Монсън. Друго имате ли да добавите?

Монсън се приведе напред и насочи чашката на лулата си към мен като някакъв късоцевен пистолет.

— Мисля, че полковник Бланчард може и да гледа на себе си като на свещен воин, но определено не възнамерява да стане мъченик.

Той няма да се поколебае да взриви устройството. Ще го разположи там, където да причини най-големи щети, но и където той и хората му ще могат да се измъкнат успешно преди взрива. Планирал е операцията внимателно и добре. Не планира да бъде спрял. Който застане на пътя му, ще загине. Точно когато смяташ, че си го хванал натясно, трябва да наблюдаваш гърба си. Не се заблуждавайте, полковник, излезете ли от тази врата, почват бой за шибания си живот.

Е, страхотно, нали?

Благодарих на групата специалисти и ги пуснах да си вървят заедно с шепата административни помощници, които трябваше да уреждат всичко след пристигането ми. Когато вратата се затвори, останахме само ние, Дани, Трейс и Пол. Оборудването ни се намираще в собствените ни раници или сакове. Оръжията ни бяха заредени и поставени на предпазител. Можехме да поспим в самолета за Орегон, ако трябва. Оставаше да кажа само още едно нещо, преди да понесем задници към хеликоптера, а оттам към базата „Андрюс“.

— Който иска да се откачи, има благословията ми — казах тихо. — Този път получаваме възможно най-близкото до еднопосочен билет. Ако Бланчард знае, че сме хванали Карас, може и вероятно ще изпълни своя план за подобна ситуация. Това означава, че може да взриви бомбата и след минутка, или пък когато сме в Портланд и опитваме да намерим къде Карас ще се свърже със своите две приятелчета от „Отмъщение“. Няма да има безопасна зона там, където ще действаме. Всички знаем за какво е проектирана преносимата бомба. Топката е във вас. Говорете сега.

Тишината трая малко.

— Губим време, скипере.

Това го каза Косенс. Хлапето се изправи и метна раницата на широкото си рамо. Погледна ме с изражение, което съм виждал в очите на толкова много от стрелците си. Ако аз водя, той щеше да ме следва. Нещата бяха толкова прости. Или толкова сложни. Знаех, че говори от името на Трейс и Дани.

Е, добре. Станах и взех автомата и добре натъпкания (и смъртоносен) сак.

— По седлата! Чака ни самолет.

Дани отвори вратата и ние се изнизихме от тъмната зала в ярко осветения коридор. Мълкахи чакаше до асансьора и държеше вратите му отворени. Вдигнах палец за поздрав. Той кимна в отговор.

— Трейс отпред. Косенс втори. След това Дани. Аз ще съм последен. Да се махаме, мамка му!

Гледах как хората ми вървят към асансьора и осъзнах колко съм щастлив точно в този момент. Вършех единственото, което винаги съм искал — водех воини в боя. Малко бяхме, но с големи сърца. И справедлива кауза. Противникът имаше всички предимства, но пък кога ли не е било така? Изправих рамене и тръгнах след големия като плевня Дани Барет.

Мамка му, ден за умирање като всеки друг.

---

[1] Оклахома сити, където Т. Маквей взриви федерална сграда и имаше много жертви. — Б.пр. ↑

[2] Случаят с нападението на АБН в Уейко, Тексас, срещу сектата „Клонка Давидова“ на Дейвид Кореш. — Б.пр. ↑

[3] Пак случай с въоръжена религиозна секта, завършил с масово самоубийство след опита на АБН да я разоръжи. — Б.пр. ↑

[4] Името идва от библейския Финей. За да запази чистотата на юдейската раса, той убил свой съплеменник, взел си жена от друго племе. А идеологията е развита в книгата на Ричард Кели Хоскинс „Отмъстителите на християнския свят: История на финейското духовенство“ (1990). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Войната е жестоко нещо, където човек убива друг човек без жалост поради дълг и понякога като спорт. Никой не обича да убива други хора, но на война онова, което харесваме или мразим, трябва да застане на второ място след победата или оцеляването. В тази книга има доста убийства и не поднасям извинения за отразяването им със задоволство, а и често пъти с радост, макар че човек се шокира от това да лиши други хора, не по-лоши от самия него, от живот просто защото двамата изпълняват заповеди и неприятни задължения.

Полковник Рихард
Майнерцаген,
„Армейски дневник — 1899-
1925“, 1960 г.

Проследяването и залавянето на терористи се прави стъпка по стъпка. Организациите им имат клетъчна структура, като всяка клетка действа според определена информация. Така остават живи в свят, който е на лов за главите им двадесет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата. Знам, че трябваше да се изкачим по организационната стълбица, за да стигнем до Бланчард и бомбата. За нас Карас представляваше голям пробив във веригата. Сега дойде моментът за лов на глави. И щяхме да започнем с двамата оператори от „Отмъщение“, с които Карас трябваше да се срещне край Портланд.

Хеликоптера „Пейв Лоу“, който щеше да ни закара до мястото на срещата на Карас, ни го дадоха от Спасителната служба към Националната военновъздушна гвардия в Портланд. Дани, Трейс, Пол и аз седяхме свити на алуминиевата плоча, която представляваше подът на хеликоптера. До отворената дясна врата лежеше дебело и навито в кръг въже. В момента, когато стигнехме над целта, щяхме да

го ритнем навън. На борда с нас се намираха двама печени медици, които щяха да контролират спускането ни по въжето. Също така щяха да ни окажат медицинска помощ, ако имаше нужда след приземяването. Стрелците от Екипа за спасяване на заложници чакаха на предварително определени позиции. Но тази задача не беше лесна. Лошите копелета, или ЛК, се намираха в луксозния хотел „Фицджералд“, който представляваше един от най-хубавите имоти наоколо, с изглед към река Колумбия. Според забързаното ни разузнаване в хотела те обитаваха апартамент с две стаи, общо около триста квадратни метра. Знаех, че тези задници със сигурност имаха средства за комуникация с шефа си и са готови да се барикадират, ако не могат да си пробият път през щурмовата група. Знаех също, че имаха сериозна огнева мощ и бяха много способни да я използват ефективно в бой. Стояхме пред най-лошия ми кошмар — терористи не само обучени колкото нас, но и притежаващи информация за стратегии, тактика и най-съвременните методи за бой. Те познаваха нашите контрамерки и нашите контраконтрамерки. Нямахме възможност за грешка с тези копелета. Трябваше или да убиваме, или да бъдем убити.

Най-голямото ми опасение беше, че лошите са готови да си пробият изход във всяка посока едновременно. Определено нямаше да си правят кефа с престрелка срещу превъзхождащи сили, освен ако не се наложи. И едва ли щяха да се спуснат по главния коридор, след като знаеха колко много оръжие ще се събере там. Не, ако разсъждавах като мен, тези копелета щяха да ни очакват, да са сложили заряди за разбиване на стени, тавани и подове, щом се налага, за да си отърват задниците. Ако успеяха, исках Екипът за спасяване на заложници да е готов да ги очисти. Не е в стила ми да допусна цивилни да бъдат ранявани или убивани. Трябваше най-напред да задържим тази клетка на „Отмъщение“, а след това да направим необходимото да не може да измъкне врата си от примката, която щях да поставя след началото на забавата.

Командирът на Екипа за спасяване на заложници, току-що пристигнал от база „Андрюс“, беше успял по отличен начин да вкара стрелците си на позиция без шум. През последния час бяха изолирали етажите над и под ЛК и заели позиции в стаите от всяка страна на техния апартамент, както и от другата страна на коридора. Държаха и

стаите над и под апартамента. Електронните комуникации се използваха в минимална степен, за да не бъдат засечени от ЛК. Шибаният Бланчард бе обрал склада на „Отмъщение“ и екипът му притежаваше някои изключително сложни електронни чудесии. Всяка от които, можех да допусна, се използваше срещу нас в този момент. Свирепия отново трябваше да използва основни методи. Сигнали с ръце и длани, писмени бележки до онези, които трябва да знаят, и жични телефони за окончателна координация.

Отбележи! Експертът е човек, който върши основните неща по-добре от всеки друг.

А опитът ми е в сферата на почистването на танга. Никой не го бива повече в това от *toi*.

— ЕДНА МИНУТА!

Предупреждението дойде от пилота, който наклони маневрени хеликоптер рязко надясно за заход към целта. Моите бъдещи най-добри приятели бяха взели апартамент с изглед към реката на предпоследния етаж. Екипът за спасяване на заложници държеше последния етаж и покрива на сградата. По мое нареждане снайперисти от други сгради покриваха четирите ъгъла на хотела. На приземния етаж имаше втори екип стрелци, за в случай че онези откачалки решат да скочат от балкона. Не бих подценил въображението им. Ако ловуваш терористи, се научаваш да мислиш като тях.

— ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ!

Наближавахме доста бързо. Предстоеше ни адски шибано спускане по въже, направо да ти настръхнат косите. Наредих на пилота да се приближи малко над нивото на покрива и да държи машината ниско и на високи обороти. Така всеки, който се намираще на вражеския балкон, щеше да попадне под силната струя на мощния хеликоптер. Един от медиците щеше да ритне въжето през борда и хлапетата, Дани и аз щяхме да изпълним почти свободно падане върху широкия балкон, откъдето нашите приятелчета бяха се наслаждавали на панорамния изглед към реката. Напрегнато, много напрегнато щеше да е. Коефициент на стискане на задника нула. Щяхме да стигнем на балкона за около тридесет секунди, което, надявах се, е достатъчно бързо, за да изненадаме копелетата. Докладваха ни, че плъзгащата врата на балкона е затворена и завесите са спуснати. Разчитах на това и на околния градски шум да скрият шума на приближаващите

хеликоптери достатъчно време, за да можем да атакуваме. Едно подхлъзване, една грешна сметка, и ни чакаше свободно падане върху асфалта от двадесетия етаж. Пилотът и медиците трябваше да действат безгрешно, или екипът ми и аз щяхме да се видим с Онзи Горе. Ако това се случеше, Екипът за спасяване на зложници имаше своите заповеди. Влизайте и ги изкарайте. Противопожарната служба имаше позволенията да измие с маркучите каквото е останало от мен на тротоара.

Хотелът приближаваше бързо. Усетих леко стискане по рамото и разбрах, че медикът зад мен ми казва, че сме почти над целта. Аз скочих първи. Води отпред, дори ако отпред означава надолу. Трейс беше номер две по въжето, после Пол. Дани щеше да ни прикрива отзад и да скочи последен на балкона. Какъвто е едър, мамичката му, не исках да не съм влязъл и да ритам задници, преди обувките му да стъпят върху нас.

За да минем през плъзгащата стъклена врата, си носех пушка със сачми 37 милиметра. Окачено на врата ми, късото и мощно ръчно оръдие беше готово да изстреля закалена сачма, наскоро разработена от „Делта форс“ и групите „Тюлен“. Планът ми беше да се спусна като изнасилена маймуна надолу по въжето и в мига, в който бързоходките ми докоснат балкона, да пръсна стъклото, а след това да метна 108-килограмовия си кофти задник в апартамента. Вляза ли вътре, щях да премина към своя „Глок 26“ и да се захвана с всеки, който е у дома. Знаех, че трябва да се махна от балкона и да вляза в апартамента бързо. Ако се забавех след приземяването, Трейс, Пол и после Дани, които ме следваха по петите, щяха да ме смачкат. Освен това номерът ще стане ясен и ЛК най-вероятно ще обсипят балкона с повече огън, отколкото ми се щеше да си представя. Ако това се случеше, щяхме да се превърнем в добре накълцан хамбургер. Не така разбирам успешния край на една мисия.

— ДАВАЙ!

Хеликоптерът се издигна рязко, после спря и започна да кръжи. Сякаш в забавен кадър гледах как тежкото въже отскача от ритника и се изпъва, падайки надолу с цялата си дължина. Протегнах облечените си в ръкавици ръце и го стиснах, след което метнах задник навън от птицата. С леко извиване прелетях над ръба на пода и се завъртях, спускайки се по въжето. Оставих краката си свободни и се водех по

въжето само с ръце. Нямахме време, нито пък нужда, да забавям спускането си. Трябваше бързо да стигна закъдето пътувах. По мои сметки се намирахме на десетина-петнадесет метра над балкона. В момента, в който Дани се приземи, екипът щеше да хвърли въжето на улицата под нас. Хеликоптерът трябваше да се махне от района *tiu rapido*^[1], тъй като очакваната престрелка щеше да започне в мига, когато аз дръпна спусък на пушката. След това оставахме насаме с единствена посока на движение напред, право в бърлогата на лъва.

Изгрухтах силно и шумно, когато петите на моите тактически боти „Найки“ отскочиха от парапета от ковано желязо на балкона и задникът ми го удари точно с опашната кост. Мамка му! Без да обръщам внимание на острата болка, която се стрелна по гръбнака и избухна в центъра на мозъка ми, отстъпих наляво от въжето. Трейс удари крака в балкона в мига, когато вдигнах пушката и натиснах дебелия ъ, грозен спусък. БУУМ! Чух как патронът изгърмя и усетих ритането на пушката, която отскочи назад и нагоре. Специално разработената сачма удари стъклената врата и...

... и нищо.

Не, не точно нищо. По-скоро абсолютно нищо, мамицата му! Шибаната сачма удари дебелото стъкло и отскочи! Чух някой зад себе си — мисля Пол — да извиква, когато шибаната сачма рикошира в него. И в същия момент усетих как откритата площадка на балкона се разтърсва, сякаш е ударена с чук от ада. Това трябва да беше Дани. За миг си представих как всички падаме с балкона, откъртил се от тежестта ни. Не знаех колко килограма може да издържи, но в момента страдаше под доста сериозно парче месо, а повечето луксозни опции като балкони и прочие не се проектират като за площадки за кацане.

Изстрелях втора сачма. Този път за награда получих впечатляваща паяжина в стъклото. Пак не можехме да влезем, но поне напредвах мощно, мамка му. Сега, когато хеликоптера го нямаше, чувах приглушена стрелба някъде дълбоко в апартамента. От дясната ми страна прозвуча силна експлозия, след което пред мен се разрази истински ад. Точно според прогнозата „Отмъщение“ опитаха да си проправят път през някой от съседните апартаменти и се натъкнаха на Екипа за спасяване на заложници, който бях разположил за подобен случай.

Тъкмо натисках шибания спусък на пушката още един шибан път, когато впечатляващо с размерите си парче стъкло над главата ми изчезна. Порталът се раздробил от куршум от пушка „Манчестър Магнум“ калибър 300, който премина през вече недотам здравата преграда. Като видял през десетократно увеличаващия си оптичен прицел как сме закъсали, един снайперист от съседния покрив ни спаси задниците с добре прицелен куршум.

— Давай! Давай! Давай! — изревах, като ритнах с крак останалото стъкло и се втурнах в хола на апартамента. От дясната си страна чух жестока стрелба и махнах с ръка на моите хора да се отстранят от стените и да идат към лявата страна на стаята, за да видим какво ставаше, мамка му, и да не се избием един друг.

Експлозивният заряд на „Отмъщение“ беше започнал малък пожар и апартаментът бързо се изпълваше с дим. Проклетите димни детектори се разпищяха като ненормални, а после с внезапно пукане се включи и пожарогасителната система. Имах чувството, че апартаментът е дом на някаква шибана тропическа дъждовна буря! Тъкмо се скрихме зад един много красив (макар и в момента много мокър) диван и фотьойлите, когато един оператор от „Отмъщение“ влетя от съседната стая, където се чуваше стрелбата. Опитах да се прицеля добре, когато той ме забеляза, вдигна автомата си „Колт М-4“ нагоре и пусна дълга поредица трошачки на черепи с размер 5,56 мм към мен. Време беше Дики да не е там.

Никой не чуваше нищо от рева на стрелбата, който отскачаше от стените на апартамента като гръмотевица, уловена в метален варел. Шибаната пожарогасителна система работеше супер, което означаваше, че направо ни удавяше и почти не даваше възможност да се прицели човек добре към нищо, което е по-далеч от метър от нас! Надявах се адски много, когато се изтърколих и скрих зад един неспиращ куршуми стол, че Екипът за спасяване на зложници отвъд холската врата ще удържи позициите си. Ако пръснаха шибаната врата и влезеха в стаята, в която се намирахме ние, щеше да има адски много загинали от свои.

— Дик!

Гласът на Трейс ме накара да погледна към нея и видях как хвърля зашеметяваща граната към стрелеца от „Отмъщение“. Стиснах очи, когато шибаната бомба гръмна. Експлозията още повече притъпи

слуха ми. Едва долових звуците от автоматична стрелба, когато Дани и хлапетата си проправяха път през шибаната бъркотия, дето я създадохме. Тази малка изненадваща атака не вървеше никак. А и къде ли, мамицата му, се намираше другото ЛК?

Пискливото тракане на автомат зад мен отговори на въпроса. ЛК номер 2 трябва да се беше скрило в отсрещния край на просторния апартамент и сега даваше своя пай. Аз и хората ми се озовахме в капан между ЛК1 и ЛК2. Не знаех къде точно се е отместил ЛК1, но определено не стоеше в антрето, където го видях за последно да опитва да очисти едрия ми гъз. Първостепенна грижа ми беше автоматът, който стреляше нагоре-надолу по стените и разкъсваше всичко по пътя си. Тази гадост трябваше да спре!

Легнал на една страна, смених пълнителя на пистолета си и видях Пол. Лицето и двете му ръце кървяха лошо. Лежеше проснат по гръб пред станалия на гъз от куршуми диван и крещеше като ненормален в ръчния си апарат за комуникация. Нищо не чувах. Нямах представа къде се намира Дани. Трейс се криеше вдясно от мен, просната по корем, и изпращаше пълнител с десетмилиметрови стършели в антрето към стрелеца, който ни караше да лежим тук, мамицата му. Е, подавящата стрелба е по-добра от никаквата стрелба.

Направих бърза бойна оценка на ситуацията. Първо, осрали се бяхме без възможност за почистване. С това нямах проблем. Бил съм там и съм се осирал така много пъти. Аз, ние трябваше само да не губим самообладание и с бой да се измъкнем. ЛК бяха разделени, което е добре. Не се предаваха, което е зле. Ясно беше, мамицата му, че хората от Екипа за спасяване на заложници не могат да влязат в апартамента от там, където се намираха. Все още се стреляха с ЛК1, който мятеше олово пред и зад себе си с голямо умение. Лошо. Също така беше ясно, че ЛК2 владее напълно своята половина от бърлогата и с шибания си автомат владееше и задниците ни. От двамата играчи на „Отмъщение“ той представляваше по-голямата заплаха. На негово място аз щях да се подготвя за разходка по коридора и да вляза в мократа ни адска стаичка с 250-патронен кръгъл пълнител за автоматична стрелба. Ако някой късметлийски куршум не го улучи, щеше да ни накълца на парчета, както обработваше стаята. След това нямаше да е от значение кой е победил. Аз, хлапетата и Дани Барет щяхме да сме кървящи трупове. Край на разказа.

Какво да се прави?

Понякога верният отговор просто идва сам. В този случай той буквално избухна върху мен благодарение на хората от Екипа за спасяване на заложници на етаж над нас. Имах чувството, че очите ми изхвъркват от дебелия ми славянски череп, когато взривната вълна от пробивния заряд ме прасна нежно като вълна цунами. Наложих си да реагирам, изправих се на колене и изпразних пистолета в коридора, където ЛК номер 2 се криеше. С плавно движение прибрах пистолета в кобура, а след това рязко вдигнах автомата на рамо. НАПАДАЙ! НАПАДАЙ! НАПАДАЙ! Хилядите часове упражнения по смяна на пълнители си казаха думата и аз размених празния пълнител с пълен от левия джоб на панталона си. Изправих се и се втурнах напред. Не чувах нищо от острото стакато на автоматичната стрелба. Сега, след като Екипът за спасяване на заложници проби тавана над нас, имаме подкрепления и можехме да отговорим на „Отмъщение“.

Преминах през късото антре, като Трейс ме пазеше откъм тила. Бърз поглед назад ми позволи да видя как Дани се хвърля в атака срещу ЛК1, а хората от Екипа за спасяване на заложници прикриваха тила му. Притиснат между хората от Екипа за спасяване на заложници, от една страна, и Дани, от друга, ЛК1 беше свършен. Не можех да спра да мисля за Пол. Когато го видях за последно, дишаше и говореше и сигурно щеше да оживее. В момента исках да заловя ЛК2 жив и да го накарам да проговори, ако това е възможно. Обърнах се към Трейс:

— Имаш ли зашеметяващи бомби?

Тя кимна и измъкна две от малката торбичка на бедрото си, след което ми ги показа, за да видя, че е готова. Кимнах в посока към спалнята, където предполагах, че ЛК2 се готви за последна отбрана. Знаех, че мога да накарам онези отвън да пробият стената и да влязат, но в този случай сигурно щяха да убият глупака вътре. Имах нужда от информация. Мъртвите не могат да говорят. Затова аз и Трейс трябваше да свършим работата.

— ОГЪН! — извика Трейс, като метна и двете гранати в стаята. Когато отскочиха вътре, шибаният автомат отново загърмя, като сега куршумите пробиваха гипсовите стени на стаята, в която клечахме. Аз се проснах на пода и прегърнах подгизналия килим. Предположих, че Трейс е постъпила по същия начин. Парчета от стената подскачаха около нас от високоскоростните куршуми, които превърнаха антрето в

смъртоносен кошмар. Двойният гърмеж на гранатите ми подейства като сладка музика. С рев скочих и изтичах вътре. Като ритях разкъсани и съсипани хотелски мебели от пътя си, се прехвърлих през голямо легло, а цевта на моя „Хеклер и Кох“ описваше къси дъги напред и назад, докато търсех ЛК2. Вдигнала своя „Хеклер и Кох“ готов за стрелба, Трейс ме прикриваше от вратата. Видях шибаняка легнал зашеметен и тъп от комбинирания гръм на гранатите. Добре бяхме го разтърсили.

— Тук! — извиках към Трейс. Отскочих от леглото и дръпнах автомата настрана от изпадналото в безсъзнание тяло под мен. От носа му течеше струйка кръв, но иначе изглеждаше съвсем добре, мамицата му.

— Чисто! — изрева Трейс в коридора към хората от Екипа за спасяване на заложници. — Един заловен жив! Искам лекар, спешно!

Тя сложи автомата си на предпазител и вдигна палец към мен. Едва тогава видях, че има рана на врата, която кървеше. Ако изобщо усещаше, че е улучена, не го показваше. Чудех се как ли се е справил Дани. Чувах само как разни хора с викове си дават указания един на друг и проклетото бипкане на пожарната аларма. Пожарогасителите спряха да пръскат, което си беше малко подобрение. Мамицата му, що за осрана история!

Двама оператори от Екипа за спасяване на заложници извикаха, преди да влязат. Аз махнах с пръст към копелето от „Отмъщение“ и казах:

— Вържете го и го изкарайте оттук!

Двамата кимнаха и без много нежности провериха неподвижното тяло за скрито оръжие. След това му сложиха белезници и го измъкнаха навън. Щях да си поговоря с него после. Сега трябваше да проверя как са Дани и Пол, а да не говорим за другите и за ЛК1. Поставих автомата си на предпазител и се отправих през коридора към хола на апартамента. Трейс ме последва.

— Накарай лекаря да провери гърлото ти — изръмжах. — Кървиш като заклано прасе!

Тя ме прасна силно в гърба и започна да ме дразни:

— Ти ме обичаш и го знаеш! Интересуваш се от мен! Много мило. Според мен си сладур. Хич не те бива да стреляш, но си голям сладур. Мисля, че те обичам, полковник. Наистина.

Тя мина край мен, преди да успея да я фрасна, защото успя да ме накара да се усмихна за момент.

— Косенс! Къде си, кучи сине!

Стоях посред съсипания от стрелбата хол, в който бяхме влезли недотам динамично. Шибаната пожарна аларма най-после спря. Но ушите ми продължаваха да звънят, а очите ми щипеха от кордита, който още се носеше на кълба из апартамента. Не виждах Дани, а и сега навсякъде из апартамента обикаляха хора от Екипа за спасяване на заложници. Вдигнах очи и видях къде хората им бяха пробили красива входна дупка, за да дойдат при нас. И добре, че така стана. Ако не бяха скочили през комина като шибания Дядо Мраз, сега щяхме да сме на оня свят.

— Тук съм, шефе!

Гласът на Пол. Стоеше на балкона и един от другите чистеше лицето му с мокра кърпа или нещо такова. С ритници си пробих път през потрошените мебели и се приближих, за да го огледам по-добре. Навсякъде по мокета имаше шибани стъкла и кръв, празни гилзи и отломки. Напомни ми никога да не опитвам да гръмна стъклени врати с такива сачми. Отсега нататък просто ще карам някой да ги гърми с големокалибрена пушка за слон.

— Зле ли си улучен?

— Дребни рани по лицето и дланите. Няколко цицини и охлузвания. Много здраво хвърчаха лайната тука. Такъв ми е късметът. Хванахме ли някой жив?

Кимнах.

— Двамата с Трейс заковахме нашия човек с двойна доза шум и бяла светлина. Нокаутирахме го. Другите го качиха на покрива. Сега се връщаме в Спасителната служба. Там ще си побъбрим с него. Ти добре ли си?

Пол вдигна окървавен среден пръст към мен и направи гримаса, когато стрелецът срещу него измъкна парче стъкло от дясната му вежда.

— Ох! Мамка му! Добре съм, скипере. Сухи дрехи, горещо ядене, няколко бири и гореща вана с която и да е жена освен Трейс, и ще съм супер.

Засмях се. Макар представата за Трейс в гореща вана да не беше никак лоша.

— Тя ще ни чука и двамата до смърт, а после ще викне румсървис. Закърпи се и да тръгваме.

Обърнах се, минах край няколко униформи на Екипа за спасяване на заложници и се насочих към гласа на Дани. Този край на апартамента беше напълно съсипан. Погледнах във втората спалня и видях къде ЛК1 бе пробил стената, за да избяга. Много хубава изработка. Лошо за него и приятелчето му, че ние блокирахме съседната стая и чакахме точно този ход.

— От вас има ли ранени? — запитах един висок и слаб стрелец.

— Да, двама със сериозни огнестрелни рани и един мъртъв.

Мъжът ми кимна рязко и се отдалечи. Мамка му! Мразя да губя хора, особено хора на други хора. Добри мъже се намират трудно. Операторите от Екипа за спасяване на заложници са сред най-добрите. Предстояха още много тъжни обаждания до опечалени родители и съпруги. Усещах го.

— Дик! Как си? Как са децата?

Дани. Подгизнал като всички други и покрит с мръсотия и стъкла. Автоматът изглеждаше като детско пистолетче, увиснало от ремъка на огромните му гърди. Пистолетът седеше на сигурно място в кобура, а черната плетена шапка висеше почти на тила. Дани май нямаше и драскотина от тази стрелба. Като се замисля, не съм чувал Дани да е бил улучван някога. Някои хора са така. Сигурно живеят праведно.

— Трейс има рана на гърлото, но не е нещо сериозно. Лицето на Пол изглежда, сякаш някой дървосекач е танцувал степ с ония шибани обувки с шипове, дето ги носят. Но е добре. Ти как си?

— Нищо ми няма — отвърна Барет. — Оня не ме улучи. Сгащихме го в банята. Вкарах му два хубави куршума, когато онези от Екипа за спасяване на заложници го напълниха с толкова олово, че Агенцията за опазване на околната среда ще се задави! Каквото остана от него, не струва нищо. Чух, че са загубили един от хората си.

— Да. Един убит и двама тежко ранени. Спасиха ни задниците. Шибаният снайпер от другата сграда строши прозореца, след като брилянтната ми идея да използвам сачми се оказа пълна с лайна. И сякаш Господ ни ги изпрати през тавана. До този момент мислех, че ще ни го наврат.

— Пол се обади. Въпреки стрелбата включи радиотелефона и им каза да гръмнат тавана и да влизат при нас. Печено хлапе. Много хляб има в него.

Дани изтърси една донякъде суха цигара от мекия пакет, който изрови от дълбокия си джоб. Запали я и дръпна продължително и дълбоко, след което издиша дим.

— Ти успя ли да оставиш някой жив?

— Имам един, на покрива е. Ще му сложим един нов препарат за разпити. Разработили са го момчетата и момичетата от Ленгли. След онази кръв и лайна Карен ни уреди каквото трябва, преди да излетим.

Разтърках черепа си с ръка. Посивяващата ми опашка беше сплетена плътно и подгизнала. Адреналинът спадаше и сега усещах всички места по тялото си, които наболяваха. Димът в апартамента се прочистваше. Трябваше да тръгваме. Трима очистени — оставаше само шепа терористки задници, освен ако Бланчард не реши да гръмне бомбата сега. В този случай всичко дотук нямаше да има никакво шибано значение.

Дани кимна.

— Дик, да знаеш, че оттук нататък ще е така — чак докато стигнем до Бланчард. Какво ще кажеш, като идем в Спасителната служба, да ме оставиш малко насаме с онова лайно? Басирам се, че не е имал много възможности да се опознае с афроамериканци. Бих искал лично да започна преобучението му.

Не можех да не се усмихна на тази идея. Свирепия не е съвсем лишен от чувство за ирония, ако искаш да знаеш.

Освен това имах нужда от един час време за възстановяване. Знаех, че Дани е прав — щяхме да се бием за шибания си живот. Ако останалите искаха и можеха да се бият така, ни чакаше един много, много продължителен ден.

— Съгласен съм. Стига шибани приказки, ами дай да вършим работа. Почва да ми писва от всичко това. Хайде да тръгваме. Освен това съм гладен. Ти гладен ли си? Аз винаги огладнявам след такива дивотии. Сигурно това е личностен проблем.

Тръгнах към Пол и Трейс, които ни чакаха.

— Хеликоптерът е горе. Сухи дрехи и още муниции ни чакат в Службата. Ще ядем, като стигнем там. Трябва ми информация за обстановката, така че ако някой има такава, нека ми я каже. Дани ще

проведе семинар и обучение по чувствителност с пленника. Да се надяваме, че той знае нещо, което си струва да сподели.

Излязохме от апартамента и се отправихме към аварийното стълбище. Чувах тупането на перките на хеликоптера, който ни чакаше на покрива. Определено Бланчард щеше да научи за малкото ни парти, ако вече не знаеше. Нямах никаква представа как щеше да постъпи. Можех само да си върша работата. Ако Градът на розите се превърнеше в стъкло, докато действах, то така да бъде. Междувременно трябваше да действаме. Исках да намеря другата клетка и да се изкача още едно стъпало нагоре. Исках Бланчард, както и откраднатата бомба. Исках разплата за убития стрелец от Екипа за спасяване на заложници и за стрелците от Министерство на отбраната. Исках Карен да може отново да ме гледа в лицето и да ми каже, че разбира. Исках хлапетата да са в безопасност и отново да млатят железата във „Вила Свирепия“. Исках Дани Барет да е при жена си и внуците.

Исках твърде много, за да забавям ход.

Като стигнах покрива, се приведох и затичах към птицата. Първо действие приключи. Но в тази пиеса нямаше антракт.

---

[1] Много бързо (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Следователно трябва да знаеш, че има два метода на бой. Единият съобразно закона, другият съобразно силата. Първият метод е този на хората, а вторият — на животните. Но тъй като първият метод често пъти е недостатъчен, се налага да се използва вторият. Затова един принц трябва да знае как да използва звяра и човека.

Николо Макиавели,
„Князът“, 1513 г.

— Дик? Дик? Събуди се, брат. Време е отново да тичаме.

Когато отворих очи, видях огромното лице на Дани Барет на педа от моето. Стаята, която командирът на базата ни даде, беше изпълнена с мека тъмнина с изключение на малката лампа на бюрото в ъгъла. Аз се чувствах добре. Топло. Всичко ме болеше дори без никакви намерения точно сега да се подлагам на резки движения.

— Какво става? Колко време съм спал?

Барет се отдръпна в тъмното.

— Четиридесет и пет минути. Аз изкарах доста добри аки от оня задник. Химическият коктейл на Карен може и да върши работа върху по-меките случаи. Но не струва и колкото лайно срещу хора с обучение срещу убягване от плен или пък религиозни кретени с уклон към радикалния расизъм.

Внимателно свалих крака от леглото и седнах. Болка не е думата, която описваше чувствата ми. Бързо докоснах ребрата от дясната страна на разбитото си тяло. Да, болеше. Както и главата ми. Както и задникът в мястото, с което ударих парапета, спускайки се от въжето. Устата ми беше суха и долових горчив дъх от нея с миризма на нещо като амоняк. Нуждаех се от горещ душ, четка за зъби, силно, много силно кафе и някакви добри новини, мамицата му.

— Е, какво откри?

Дани запали цигара. Изглежда, наистина ги харесваше. Аз предпочитам добрата пура. Старият ми морски баща Ев Барет използваше добре направени пури, за да пали фитили. От Ев научих да паля фитили и да пуша добри пури в същото време.

— Бих го.

— Какво?

— Бих го. Накарах всички да излязат и го бих като мащеха. Ритах го. Играх си с него на флипер. Бих го като псе. Южняшко правосъдие. Ефективно е всеки път.

— Проговорил е, защото си го бил? — засмях се. — Супер.

Дани кимна в сянката.

— Да, проговори. Аз мога да съм доста убедителен. Има нещо в мене, или поне така казват.

Взех чиста и суха тениска от спретнатата купчина резервни дрехи до леглото и я надянах през глава. Душът трябваше да почака. След това дойде ред на новите дънки, чорапи и чифт тактически боти „Данер Аркадия“. За не повече от три минути бях готов. Нанизах на колана кобура на моя „Глок“ и проверих резервните пълнители. Измъкнах от мръсната си чанта големия сгъваем боен нож, който Кели Уордън ми даде в Такома, и го пъхнах в левия джоб на панталона си. Засега другият нож, „Емерсън“, щеше да стои тук. Преди да легна, бях разплел и сресал косата си. Сега бързо я прибрах в свободна опашка и я стегнах с един троен ластик за коса. Като приключих с това, взех една раница „Ийгъл“ и проверих какво съдържа. Всичко беше както трябва. Можех да тръгна.

— Къде са децата? — запитах Дани.

— Спят. Накарах ги да си легнат. Имат дух, трябва да ти кажа. След като си поговорих сърдечно с оня грозник, накарах двете заблудени деца да идат да спят. В момента тук е пълно с всякакви бюрократи. Базата е закрыта, заключена и пълна с най-доброто от най-доброто от всички въоръжени сили. Няма нужда Пол и Трейс да правят каквото и да е сега.

Отворих малкия хладилник в кухничката. В него имаше плодове и шоколади и бутилирана вода. Взех вода. Чувствах се сух като кост. След продължителна глътка от прозрачната пластмасова бутилка се насладих на усещането от течността, която се спусна надолу в гърлото ми. Погледнах към Дани и кимнах.

— Добре. Ами ти?

— Какво аз?

— Почина ли си, ненормално копеле?

Барет се усмихна.

— Не.

— Глупав въпрос. Добре тогава. Следващ въпрос. Какво знаем сега, дете не го знаехме на излизане от хотела?

Дани угаси цигарата.

— Бланчард е умен — започна той. — „Отмъщение“ все още е разделена на клетки. Макар основната част на групата да е с него, а също и бомбата, момченцето ми каза, че Карас знае единствено как да се свърже с него и с другия в хотела. Оттам те ще получат заповед от контролната клетка на екипа, който също не е в пряка връзка със самия Бланчард.

— Ако не с Бланчард, тогава с кого?

— Джек Ласки. Специални сили. „Отмъщение“. От досието му се вижда, че е номер едно в разузнавателната работа и изобщо в занаята. Всички големи момчета са го искали на заплата при себе си, но той се е свързал с Бланчард и „Отмъщение“. Според досието е абсолютно безсърдечен. Обича да използва нож. Той е техническият вълшебник на Бланчард и работи соло от хотел „Кимбъл“ в Тайгард, близо до Портланд.

— Този Ласки знае ли какво мисли да прави Бланчард и къде и кога?

— Малкото птиче смята, че да. Той ми каза, че брат Джек е човекът номер две в организацията. Ласки изпълнява оперативния контрол над всички клетки. Той ги командва. Те му докладват и получават заповеди от него. Знаят само каквото е необходимо да знаят и когато е необходимо да го научат. Нашето птиче знаеше, че Джек се е базирал в хотел „Кимбъл“, защото подслушал Бланчард да говори с Ласки по телефона, преди да тръгнат от някакво малко градче в източната част на Орегон на име Бенд.

Добре. Много добре. Имахме трима от общо дванадесет, а сега вдигахме мерника и към четвъртия. И ако Дани е прав, щяхме да напипаме информационния център на „Отмъщение“ и следователно да добием пряка връзка с Бланчард и бомбата. Изпих водата и взех една

ябълка. Умирах от глад. Трябваше да тръгваме. Отбележи си: за мен отпочиналият не е зъл.

— Провери ли дали Ласки е още в хотела?

— Да. Един местен полицаи ни показа стария му армейски пикап на паркинга. Регистрирал се е като Морган. Стая 910. На последния етаж, в ъгъла. Приятно ще ти е да чуеш, че няма външни балкони, но хотелът е построен около голям централен, остъклен двор. Стаите за гости заобикалят този двор. Фонтаните, басейнът, ресторантът и всичко останало са свободни за посещение от гости на хотела и външни хора. По протежение на всеки етаж има обезопасителни парапети. Излизаш от стаята си и още от антрето виждаш какво правят във фойето. Много луксозно и натоварено място. И доста подходящо за таен команден център.

— Имаме ли човек на обекта?

— Екипът за спасяване на заложници в момента се разполага. По външния периметър. В цивилни дрехи. Никакви униформи. Имат хора вътре. Ласки е в стаята си. Преди двадесетина минути се е обадил за румсървис. Според камериерките стаята му е чиста. Няма пиене. Два сака и една раница. Раницата е в главната стая, до вратата. Ласки е тих, приятен, идеалният гост. Стаята е платена с кредитна карта на името на Грегъри Морган. Кредитната карта означава, че не трябва да се легитимира на рецепцията. Вероятно нашето момче си е създадо тази карта заедно с различни други прикрития в „Отмъщение“ и е скрило документите от шефовете си. В края на краищата имали са доверието им.

— Доведи Трейс и Пол. Тръгваме веднага. Ще плякосваме. Той няма да се бие. Първо ще бяга. Вероятно раницата съдържа шибаната му апаратура. Близо до вратата, леснодостъпна, ако трябва да се бяга. Бланчард се нуждае от Ласки, за да координира своите играчи и удара. Със сигурност има друго скривалище, може би друг хотел или мотел на не повече от пет-десет километра от сегашния. Със сигурност разполага с неподслушваем телефон и план за бягство. Ако го изпуснем сега, няма да можем да го намерим лесно.

Дани отвори вратата пред мен и аз се втурнах навън. Мисълта ми отново летеше с милиони километри в час. Какво му трябва на човек? Малко почивка, малко храна...

— Като стана дума за планове, Дик, ние имаме ли план?

— Разбира се, че имаме план! Изготвям го в този момент, Дани. Пали хеликоптера, защото излитаме след петнадесет минути!

Всъщност наистина го мислех, като го казах. И най-добрите планове на мишките и хората понякога не успяват... Бърнс, ако не си го чел.

Намирах се в комуникационния център в щаба на базата, за да се обадя на Карен във Вашингтон, когато на редицата телевизори, монтирани от групата по овладяване на кризисни ситуации тук, в базата, показаха новините. Една местна станция от Портланд обявяваше непотвърдена информация за намирането на ядрено устройство близо до китайския квартал. Една доста голяма част на града беше отцепена с въжета от полицията и Националната гвардия на Орегон пътуваше за обекта. Красивата говорителка обеща да се обади пак с най-последните новини, за да не сменяме каналите!

Я виж! Що не й го натаковам до сълзи?

— Господин Марчинко? Вашето обаждане. Госпожа Феърфийлд е на телефона. Ако желаете, може да говорите в другата стая.

Благодарих на авиатора и вдигнах слушалката на жичния телефон.

— Карен? Чу ли новините от последните две минути?

— Да. Информацията е местна. Още не са я пуснали дотук. Доста здраво натиснахме пресата в Ню Мексико за нападението над транспортните коли тази сутрин в интерес на националната сигурност. Но не мога да обещаая още колко време ще издържат, без да пуснат новината. След това, последното от Портланд, според мен ще настане истински ад.

— Съгласен съм — отвърнах. — Ти чу ли за малкото ни парти днес?

— Да. Получихме добър доклад от Екипа за спасяване на заложници. Ако не си чул, това е сигнал до националните новини. ФБР в момента разиграва версия за престрелка с един от десетте най-търсени престъпници. Но и тази версия ще замине в тоалетната, след като гръмне новината за ядрената бомба в китайския квартал. Ти как си, Дик?

Нотката на загриженост в гласа й беше истинска.

— А, добре съм. Няколко охлузвания и това е. Трейс и Пол пострадаха най-много, но и те са наред. Дани е добре. Даже не успя да

си разроши косата. А ти?

Усмихнах се, като чух мекия ѝ смях от другия край на страната.

— Уморена. Президентът е на крак денонощно. Не знам как се справя. Но съм добре. Мисля за теб.

Е, що не си таковам таковата до сълзи, мамицата му?

— Това означава ли, че ми е простено? — запитах.

— Означава, че разбирам повече сега, отколкото разбирах тогава. Клей ме сложи на един стол и ми прочете лекция за реалния свят. Твоя свят. Ние, интелектуалците, забравяме, че там, навън, има лъвовете, тигри и мечки. Аз не бих могла да сторя това, което Трейс направи. Но разбирам защо го е направила и защо ти го одобряваш. Виж какво, свърши си мисията както трябва и се връщай тук, във Вашингтон. Ясно ли е, полковник?

— Ясно — изръмжах. — След две минути тръгваме за вицето на Бланчард. Ако имаме късмет да го хванем жив, може би ще успеем да разбием цялата верига. Търсим игла в купа сено, но купата се смалява. Обаче бомбата в града ме изненада. Няма логика. Бланчард не би я оставил до някоя автобусна спирка просто така. Това не ми харесва.

— Не мога да кажа нищо, Дик. Ти си там. Действай, както намериш за добре. Ако ти трябва нещо, обади се на Клей. Аз трябва да информирам президента след десет минути. Дочуване засега.

Линията млъкна. Когато сложих слушалката на мястото ѝ, Пол и Трейс влязоха в командния център и тръгнаха към мен. Отвън до два хеликоптера Дани разговаряше с пилотите. Два екипа облечени в черно стрелци от Екипа за спасяване на заложници се качваха в тях. Това щеше да е нашата подсилваща група. Нямах време да търся източника на новината от града. Ще наредя някой специалист по цивилните работи тук от центъра да следи какво става и да ми каже. Сега трябваше да тръгваме.

— Кой е следващият в хитпарада, скипере?

— Как ти е лицето, хлапе? — запитах.

Пол леко докосна редицата шевове по протежение на лявата си челюст.

— Боли.

— Така е справедливо — лицето ти ми причиняваше болка от доста време. Готов ли си за лова?

— Кой ни е цел? — запита Трейс.

И тя беше зашита. Един куршум я бе одраскан близо до сънната артерия от дясната страна на гърлото. Един милиметър по-дълбоко, и тя щеше да е изправена пред малкия проблем да умре от кръвоизлив.

— Хайде да отиваме към птиците. Ще ви кажа по пътя към тях. Мога да ви обеща едно — този път няма да скачаме по въже върху балкон колкото пощенска марка.

Докато вървахме и обяснявах ситуацията, пилотите се качиха в кабините и Дани даде последни указания на бойците. Слънцето вече залязваше над хълмовете на запад, които образуваха красив кръг на хоризонта. Знаех, че от другата им страна се намират едни от най-красивите плажове на света, създавани с векове от приливите и отливите на Тихия океан. Не можех да проумея защо някой наистина мисли, че е добра идея да взриви ядрена бомба посред тази дадена ни от Бога красота.

Проверих коланите на Трейс и Пол, след което и аз се качих на хеликоптера и се настаних до Дани. Командирът на екипажа ни огледа и затвори вратите, за да ни е малко по-топло по време на краткия полет до Тайгард. Аз се заех да ровя в раницата си и да вадя глупостите, които исках да нося със себе си. Дани и хлапетата вършеха същото. Мозъкът ми работеше на високи обороти и превръщаше принципния ми план в една по-точна и подробна карта на нападението. Джек Ласки ми трябваше жив и в добро здраве. В същото време, ако с него се занимаеха полицаите от Портланд, си представих как градът ще се изпари, преди да успеем да стигнем дотам. Нещата ставаха прекалено бързо за моя вкус. Представих си как местните и националните медии ще създадат паника. Ако това станеше, ще сме изправени пред хаос по улиците. Портланд и околностите ще се задръстят. Системите за действия в критични ситуации ще се претоварят. Законът и редът ще изхвърчат през прозореца, тъй като полицаите няма да могат да стигнат там, където трябва, когато трябва и в достатъчни бройки.

Усетих птицата да се отлепя от площадката и бавно да се завърта срещу вятъра. Сега нямаше връщане назад. Нито пък място, където да се скрием, ако трябва. Залогът се повиши хиляди пъти и моят коз не можеше да бие този на Бланчард. Или поне не сега. Докато машината ни издигаше все по-нависоко, прокарах ръка върху добре смазания затвор на рязаната пушка, която бях откраднал от един агент на Агенцията за борба с наркотиците в Колумбия преди години. Със

своите 38 сантиметра от кърмата до носа този малък разчиствач на сметки представляваше най-доброто оръжие за близки разстояния, каквото съм виждал от години насам. Въпреки че в затвора имаше само три гилзи и една в цевта, разрушителната сила компенсираше много добре малобройните мунициии.

Ако имах късмет, щях да навра цевта в гърлото на Джек само след минути. Всеки, изправил се на пътя ми там, щеше да бъде прерязан надве с любезното съдействие на доктор Ремингтън и неговите четирима приятели, патроните. Тази задача трябваше да е лесна в сравнение с онова, което бяхме претърпели по-рано днес. В края на краищата онзи беше сам, а аз разполагах с тримата най-добри стрелци, които познавах, а и момчетата от Екипа за спасяване на заложници.

Нима нещо можеше да се обърка?

ГЛАВА 13

Фатално е да влезеш в бой без волята да победиш.

Армейски генерал Дъглас
Макартър,
7-ми юли 1952 г.,
Обръщение към Националната
конференция
на Републиканската партия

Няма правилен начин да свършиш нещо погрешно. Или поне това ми набиваха в главата от момента, в който се бях появил в Клас 26 за обучение по подводни диверсии във Военноморска база Литъл Крик, Вирджиния, за да стана водолаз към ВМС. От друга страна, през годините научих, че има сто начина да свършиш нещо по погрешния начин и резултатите да са... ами да, грешни. Грешките се помнят повече от успехите. Грешките са неприятни и понякога смъртоносни; успехът расте и често пъти колкото повече време минава от реалното събитие, толкова по-голяма легенда става той. Грешките, от друга страна, могат да те убият. Ако постъпиш по грешния начин в света на войната със специални методи, ще стане така, че ще изпържат теб или някой близък до теб. Ето защо през кариерата си на водолаз-диверсант и тюлен първият ми приоритет винаги, винаги е бил да провеждам реалистични и трудни учения за хората под мое командване. Обучението, доброто обучение, е времето, когато ти се позволява да се осереш. Именно от собствените си осирания научаваме как да вършим нещата по-добре и следователно правилно. Бойното поле не е място за експерименти. Бойното поле не прощава. Това важи в боя и в бизнеса. По време на обучението човек изостря и усъвършенства уменията си. На бойното поле открива дали обучението му струва колкото куп лайна. Всеки, който си мисли друго, е тъпо копеле.

Или поне в моя тефтер.

Поради което исках ударът над Джек Ласки да е както трябва. Вече имахме един загинал и двама ранени много сериозно. За мен това не е приемливо. Единствено шибаните усилия по време на обучението и кръвта и потта, която ние и стрелците от Екипа за спасяване на заложници сме проливали час след час, ни позволяваха да се адаптираме, да импровизираме и да преодоляваме всичко. Този път планът щеше да е прост. Праволинеен. И както винаги, аз щях да водя отпред. Разбира се, знаех достатъчно, за да очаквам неочакваното, а то е коефициентът x , подвластен на неприятния законодател мистър Мърфи. Питаш какъв е законът на Мърфи? Позволи на по-стария и по-мъдър Свиреп воин да опресни късата ти памет, верни и лоялни читатели.

Законът на Мърфи твърди, че всяко нещо, което може да се обърка, ще се обърка, и то в най-неподходящия момент. Законът на Мърфи не може да се заобиколи. Това е едното препятствие, на което никога през своята кариера и многобройните си приключения в света на Свирепия воин не успях да убягна или да не се натъкна. Докато ставах по-стар, мъдър и малко по-сив по слепоочията, научих, че в живота ми ще има много по-малко стресиращи моменти, ако се предам и направя Мърфи свой приятел. Особено в моменти като този, когато опитвам да открия най-добрия начин да докопам и откъсна задник като шибания Джек Ласки на момента и с предварителна информация, която не може да напълни и напръстник. Странно приятно е усещането, когато всъщност накараш добрия старец Мърфи да си говори с теб. Питам го какво мисли за моя план и той ми казва, че е адски добър. Обяснявам му какво ме притеснява, защото знам, че мисията му в живота е да осира добрите ми планове. Той изсумтява и казва, че му нямам доверие. Аз се смея в отговор и казвам, че предпочитам да ме чука целият Портланд, отколкото да му имам доверие. Стискаме си ръце и всеки тръгва по пътя си. Той си има свои задачи, аз — мои. Старият Мърфи ме кара да стоя нащрек. А в моята работа да си нащрек може да ти спаси живота.

Седях на масата в малко кафене срещу хотел „Кимбъл“, където знаехме, че се крие Ласки. Сградата представляваше девететажна кутия от стъкло и камък. Приземния етаж заемаха обичайната смесица магазини за дрехи и други продавачи на дребно. Оттук целият

комплекс изглеждаше като хотел от типа, в който отседат бизнесмени с малко време и с желание съобщенията и коктейлите им да идват навреме. Съвсем логично, тъй като се намирахме на ръба на така наречената Силиконова гора в Портланд. Пухеният елек без ръкави, който носех, скриваше пистолета ми и двата резервни пълнителя. Раницата в краката ми създаваше впечатлението, че съм работлив човек, който обича байкърите и е седнал да изпие чаша горещо кафе в края на деня. Нищо необичайно за тази част на света. Студеният вечерен бриз ме облъхваше всеки път, щом в кафенето влезеше някой.

Когато хеликоптерът ни беше оставил на едно футболно игрище на няколко преки от хотела, аз наредих на бойците от Екипа за спасяване на заложници да стоят на място и да чакат указания от мен. В момента Трейс и Пол разглеждаха вътрешността на хотела. Като се представяха за съпрузи, те се разходиха из улицата, а след това, преди десет минути, изчезнаха в сградата. Аз останах тук, на скрито. Ласки е звяр в сферата на разузнаването. Познаваше нашите среди от толкова време, колкото и аз. Следователно имаше голяма и шибана вероятност да ме познава. Не исках да го загубя само защото ме е забелязал, преди аз да забележа него.

Един малък телевизор зад тезгяха бълваше актуална информация за ядрената бомба, която бяха намерили в центъра. Новинарските екипи се трупаха отвсякъде, за да видят какво правят хората от полицията и от отредите за борба с опасни материали. Вече се говореше, че телефон 911 е претоварен от обаждания на изплашени граждани.

— Моля ви, не звънете на 911, освен ако нямате истински проблем — говореше една бедна и претоварена от работа общинска служителка на екрана.

Типично за шибания ми живот. Щом им трябват Дики и неговите бойци, значи светът е отишъл по дяволите. Девет единадесет беше телефонният ми номер, откакто се помня.

Колкото и тревожен да изглеждаше репортажът за ядрената бомба, не можех да допусна той да отклони вниманието от мисията ми. Тук се намирах заради Ласки. Отпих от димящото кафе и видях Пол и Трейс да вървят към кафенето. Дълъг вълнен шал около врата й криеше прясната рана, а благодарение на атлетичната му фигура и бейзболната шапка драскотините по лицето на Пол приличаха по-скоро

на спомен от инцидент при скално катерене, отколкото резултат от престрелка. Изцяло приличаха на семейна двойка. Който ги е обучавал, си е свършил работата добре. Хлапетата можеха да възприемат всяка роля на минутата.

Разиграването на роли представляваше задължителна част от обучението в „Шестицата“ и в „Червената клетка“, когато аз ги командвах. Един контратерорист трябва да може да свали непогрешимия ореол на военното си минало, за да действа безопасно и ефективно в подземния свят на тероризма. А този подземен свят съществува наред с ежедневието на всеки от нас, скъпи читателю. Да, сред нас има партизани. И терористи. И днес те са повече от преди. Аз си изкарвам прехраната, като съм по-хитър, по-бърз и по-смъртоносен от онези, които ловя. Да можеш да изглеждаш като средностатистическия човек помага на мисията. Големите шефове и марионетките, дето ги лижат отзад, не обичат тези неща никак. И никога няма да ги обичат. Аз сривам гордостта и радостта им от годините сред лъснати до блясък войници и я принизявам до обикновения колежанин или юпи или пък уличен безделник. Но външният вид може да лъже. И освен това големите шефове не обичат да си цапат ръцете. Това е моята работа.

— Кафето хубаво ли е? — запита Трейс и седна на стола до мен.

От хладния въздух бузите ѝ розовееха. Тя свали плетената шапка от главата си и разтърси дългите си и гъсти коси. За момент се запитах дали си има някой специален. Не съм я питал, а и тя не ми е казвала. Надявах се да има някой в живота ѝ. Самотата е нещо, което старият Свиреп воин разбира много добре.

— Да. Както трябва е. Какво имаме?

Пол се присъедини. Хлъзна голяма чаша колумбийско кафе към Трейс и седна.

— Дани е още вътре. Той е на една маса във фойето — чете вестник и пие кафе. От мястото му стаята на Ласки се вижда, но едва-едва. От Екипа за спасяване на заложници са разположили вътре шест групи от по двама по възможно най-добрия начин предвид краткото предизвестие. Отвън всичко е блокирано. Изглежда добре. Спалнята на Ласки гледа към магазините на североизток от нас. Снайперистите казват, че пердетата са пуснати, но според момичето от рецепцията той си е в стаята. Казва, че той винаги проверява за съобщения, когато

излиза и се връща. Предполагам, няма доверие в сигурността на гласовата си поща.

Погледнах отблизо двамата си стрелци. Изглеждаха уморени, но будни. Всички прекарахме доста дълъг ден.

— Трейс?

— Хотелът е пълен три четвърти. Гъмжи от хора. Почне ли се стрелба, ще има много случайни жертви. Чух доста да се говори за онова в центъра. Хората се притесняват, говорят за купуване на самолетни билети за дома и прочие. Огледах вратата на Ласки и пътеката от лявата и дясната страна. Използвах минибинокъла си от срещната страна един етаж по-долу.

— Има ли нещо интересно за нас?

— Да, струва ми се. Точно пред вратата му на парапета е завързана една от скъпите френски миниатюрни карабинки, дето се освобождават при определен натиск. Боядисана е в същия цвят като парапета и е трудно да я забележиш, освен ако не я търсиш нарочно или ако не знаеш, че е там.

А, това е интересно. Използвал съм ги за скоростно спускане по въже и като обезопасителни елементи, докато откаченият ми задник виси от хеликоптер. Всяка такава карабинка струва цели 50 долара. Френската фирма гарантира, че са бездефектни. Проверяват всяко парче с рентген, за да е сигурно, че няма проблем в изработката. Армейските рейнджъри купуваха цели кораби от тях, за да ги използват за личните си обезопасителни ремъци, след като бяха загубили няколко добри мъже в инцидент с хеликоптер преди това. Най-хубавото на тази карабинка е, че има патентовано лостче за бързо освобождаване. Спуснеш ли се, се освобождаваш от ремъците си само с едно дърпане. Точно така загинаха рейнджърите, когато използваха старата система. Не са успели да се махнат, преди хеликоптерът да избухне. Заради шибаните карабинки, които използваха преди.

— Той може ли да скочи с парашут до долу? — запитах.

— О, не! — отвърна Косенс. — Много е ниско, шефе. Само девет етажа. Парашутът няма да се отвори навреме.

— Но може да се спусне по въже от колоната на парапета. Трябва му само тридесет и пет метра дебело въже и система за спиране. Може да излезе през вратата и да се спусне долу за нула време — обади се Трейс, като отпи от кафето.

Пол я погледна, преди да ми отговори. По лицата им разбрах, че мислят за същото, за което мислех и аз.

— Ако скочи право надолу, изходът е на четири метра. Излиза в малък паркинг. Ще му трябва единствено да си пробие път през хората ни отвън.

— Точно така! — казах. — Ето какво ще направим...

Плана си го биваше. Но папа Мърфи не се виждаше наоколо и затова не можах да поискам експертното му мнение. Както и да е. Мърф и без това е кофти копеле. Досега не ми е давал искрен отговор. Прекалено много обича да се посмее за моя сметка.

Изпратих Пол и Трейс обратно във фойето. Те щяха да са ми помощен екип. Информирах Дани по един, надявам се, надежден клетъчен телефон и след това небрежно се разходих до предвидената изходна точка. С немския монокуляр, който нося в раницата си точно за такива случаи, проверих карабинката, за която ми разказа Трейс. Права беше. Права се оказа и за хората в хотела. Толкова много задници се движеха из голямото фойе, че дори и аз можех да се загубя сред тях. Проправих си път до място, откъдето виждах Дани съвсем добре, и заех позиция под балкона на първия етаж, който обикаляше двора в центъра. Никой не можеше да ме забележи, ако гледа направо отгоре над мен. Дани вдигна дискретно палец, за да ми покаже, че се намирам на линия с карабинката девет етажа по-горе. Щом Ласки излезеше от стаята си, за да се спусне по въжето, а моят план трябваше да го насърчи за подобни действия, щях да го чакам точно тук, когато докосне пода. След като го поставя под свой контрол, двамата с Дани щяхме да замъкнем задника му в кола, която ни очакваше. Оттам щяхме да отидем до временната хеликоптерна площадка на игрището, а оттам с адска бързина да отлетим за Спасителната служба.

И тогава щях да си поговоря насаме с Джеки.

Както казах, доста добър план за толкова кратко време.

Направих знак на Дан и той се обади по клетъчния си телефон. След секунда чух силния вой на половин дузина полицейски коли. Съвсем ясно бях обяснил на полицейския капитан, който отговаряше за това малко отклоняване на вниманието, че искам хората му да обиколят хотела поне два пъти. Исках Джек да чуе, че идват, и да реши да си вземе нещата и да се чупи. За по-сигурно поисках и един от двата хеликоптера на игрището да прелети над хотела. Тупането на перките

му, когато прелетя точно до прозореца на стаята на Джек, представляваше приятно допълнение към воя на полицейските сирени.

Да, нещата горе трябваше да се раздвижат.

Разположил бях една група стрелци на деветия етаж право пред асансьора, така че Джек щеше да ги види в мига, в който излезе от стаята си. Други двама стояха на стълбището от другата страна, право срещу стаята. Отново Джек не можеше да не ги види. След като тези изходи бяха блокирани, му оставаше само пътят надолу. А долу е мястото, където обичам да стоя.

Хората във фойето реагираха на шумотевицата отвън, която се съсредоточаваше насам. Татковците започнаха да събират семействата си от басейна, а гостите и посетителите заизлизаха навън, за да видят какво става. Запитах се дали не очакваха облак с формата на гъба над центъра на града. Многобройни врати срещу мен се отвориха. Гостите, някои оскъдно облечени, се надвесиха и заразглеждаха района под себе си. Напомних си, че хората са откачени. Би трябвало мястото, където най-малко искаш да се намираш, да е при полицейските сирени. Любопитните свършват в ковчега. Хората, които си гледат работата и се възползват от добрия си здрав разум, рядко се налага да се посират от бой.

Време е за шибаното шоу!

Видях Дани да вдига поглед нагоре, а после право към мен. Кимна рязко. Джек беше лапнал въдицата и скачаше. Аз се приготвих. Рязаната пушка висеше под елека ми на обикновен ремък от найлонова материя. Вкарал бях гилза с тактически заряд още на игрището, където се приземихме. Ако Джек ми се разлудуваше, щях да му пръсна краката, а после да го ритам в тиквата, за да му угася светлините за няколко минути. Двамата с Дани щяхме без проблем да изнесем припадналия или неприпадналия Ласки през изхода и в колата, която ни чакаше навън. Не исках да го убивам, освен ако нямаше друг вариант. Смятах, че той ще е напрограмирал всичките си електронни чудесии със сложни пароли. Не разполагахме с време, за да накараме хората от Агенцията за националната сигурност да разбият шибаните му кодове, нито пък с някакви вълшебни способности да го сторим сами тук. Джек ми трябваше жив и в състояние да говори. А за желанието да го стори щяхме да се погрижим по-късно.

Макар и да го очаквах, се изненадах от въжето, което се появи от нищото. Джек използваше найлоново въже, дебело към сантиметър и половина, което е компактно и изключително здраво. Лесно поддържаше тялото му, докато той се спусна от точка А до точка Б за по-малко от три секунди. Предположих, че за да контролира бързото си спускане, ще трябва да използва алуминиев прът и карабина за бързо освобождаване. Стигнаше ли на земята, трябваше да изниже остатъка от въжето през карабинката и над пръта, който действаше като спирачка, за да може да се освободи. А можеше и просто да затича към изхода и да остави въжето само да се изниже. Но аз не мислех да му позволя да направи и една-единствена стъпка, след като се приземи.

В момента хората сочеха нагоре и крещяха, че някакъв се прекатерва през парапета. Полицейските коли се намираха пред фойето, като сирените на някои още виеха и бурканите им святкаха. Щеше да настъпи шибан хаос. Видях как Дани се опитва да си проправи път към мен. Въпреки размерите си с труд се промъкваше. Вече се чудех защо се бави толкова Джек, когато той се материализира пред мен. Раницата му висеше тясно прилепнала на гърба и носеше черни ръкавици от „Номекс“, за да опази дланите си от изгаряне при високата скорост от такова спускане от тридесет метра. Още преди ботите му да докоснат пода, погледите ни се срещнаха. Познах го от снимките, които Карен ни изпрати от Вашингтон. Ясно беше, че и той ме позна отнякъде си, защото шибаните зеници на очите му се разшириха за половин секунда, а после една недотам приятна усмивка се яви на източноевропейското му лице.

— Марчинко!

Вдигнах пушката нагоре и пристъпих към усмихнатото му лице. Именно в този момент задникът Мърфи се появи откъдето се криеше преди, когато толкова много исках да се консултирам с него за плана си. Вместо да спре да се освободи от въжето, Джек просто измъкна гадно ножче отнякъде в раницата си и отрязва въжето с едно замахване. Хм, не бях се сетил за такова решение. Но Джек не спря дотук. С едно плавно движение отстъпи настрана, като в същото време коленичи ниско. Шибаният му нож така и не спря да се движи. Заби се в ръката ми между лакътя и китката. Дясната ми ръка. Която е свързана с дясната ми длан. Която е свързана с шибания ми пръст на спусъка!

Не знаех, че Ласки е левак. А и моментът не беше подходящ да научавам тази малка лична подробност.

Изревах, когато усетих пръста си сам да отскача от гладкия метален спусък. Ласки натисна още острието в ръката ми и нервният възел, който засегна, пощуря. Изгубих всякакво усещане от лакътя надолу. Джек след това изпълни доста добър рязък ритник, който само дето не ми счупи ръката с пушката, която в момента беше единствената ми ръка, дето я държеше. Мърфи работеше извънредно, а аз плащах цената. Джек сега ми се нахвърли. Отскочих назад, като по този начин спасих дясното си око. Но той не отстъпваше. Аз стоях между него и шанса му да бъде свободен. Ако падна, той щеше директно да изтича към вратата. Ако му дам половин секунда време, ще хване някой от цивилните шибаняци, които в момента щурееха наоколо, и щяхме да имаме ситуация със заложник. Не се нуждаех от такова нещо.

Ласки се хвърли. Аз се извих, както ме е учил господин Уордън. Острието на Джек пропусна корема ми с по-малко от сантиметър. Но ми разкъса чисто новото елече, а от това ми кипнаха ланата. Извадих с лявата си ръка своя нож. Отворих с рязко движение голямото острие и като чух да се заключва в отворено положение, изпълних бърз и остър срез към дясната му буза. Изненада, минетчийо! Острото като бръснач острие го разцепи като плод. От раната бликна кръв като мръсна вода от канализацията. Ласки отскочи назад, като се блъсна в дебела възрастна жена с папагалско розова свободна рокля. Това ми се стори почти комично... докато той не се завъртя и не заби ножа си в гърлото ѝ.

Чух Дани да ме вика някъде отблизо. Тълпата беше пощуряла и всички шибаняци се юрнаха да се махнат от изхода, към който Джек опитваше да стигне. Аз се молех моите хора отвън да не се осерат и да стрелят по първия човек, който се покаже през вратата, молех се стрелците отвътре, на горния етаж, да гръмнат Джек, преди той да успее да заколи още някой, особено *той*. Нямах никаква представа къде се намираха шибаните Трейс и Пол. И точно когато си мислех, че по-лошо не може да стане, то стана.

Преметнах ножа в обратен захват в мига, в който Джек извади един „Глок 17“. Тоя шибан гад май беше еднакво добър с двете ръце. Спрях движението си напред и бързо се отместих наляво, за да се

махна от обстрела му. Но той не се притесняваше от мен. Вдигна автоматичния си пистолет и започна да изстрелва патрон след патрон в гостите, които сега се тълпяха по горния етаж. Знаех, че има осемнадесет патрона в пистолета си. При всеки изстрел виждах как някой мъж, жена или дете се разтърсва и пада. С жесток рев си запробивах път към шибания задник, като с ритници и удари отстранявах всички от пътя си. Трябваше да стигна до Ласки, преди той да убие още някой. Не усещах дясната си ръка и длан, така че нямаше смисъл да търся пистолета си. Освен това не можех да приема идеята и двамата да се стреляме отблизо сред невинните хора, които сега бягаха като пощурели из фойето.

Внезапно видях Дани да излиза от хаотичното меле. В ръката си държеше масивен „Магнум 41“. Изрева нещо неразбираемо, а след това вдигна стоманения пищов към гърба на Джек. Като шибан призрак операторът от „Отмъщение“ падна на пода, извъртя се настрани и пусна редица куршуми в тялото на Дани. Видях как всеки куршум се забива в гърдите му и го отблъсква назад в тълпата. Чух гърмеж от неговия „Магнум“ и писъците, когато хората около падналия Дани пощуряха още повече. Ласки се засили лазешком по пода като разгонен рак, а аз се спуснах след него възможно най-бързо. Всеки път, когато той заобиколеше някой, се налагаше аз да го избутвам от пътя си. Все още държах ножа в лявата си ръка и имах намерение да го завра в задника му, когато го настигна. Светът, какъвто го познавах, стана на лайна. Къде, мамичката им, бяха Трейс и Пол?

Ласки се изправи на крака и изпълни почти идеална смяна на пълнители в мига, когато се добрах до него. Като бутна затвора на пистолета си, веднага застреля един мъж от дясната ми страна, половин крачка зад мен. След това застреля една жена, която допусна грешката да застане помежду ни. Парчета мозък и парченца череп се посипаха по лицето ми. Паднах на коляно, за да стана по-малка мишена. Пуснах шибания нож и протегнах лявата си ръка, за да извадя пистолета от кобура. Може и да не ми се искаше, но се намирах посред престрелка. Когато си в Рим...

Вдигнах малкия пистолет точно в мига, когато очаквах да получа куршум между очите си. Гръдният ми кош мърдаше учестено и не виждах добре заради мърлявите парчета мозък по лицето ми. Чух непогрешимия гръм от мощна пушка и се метнах настрани. При това

съборих две дечица, които пицяха за майка си. Отново чух изстрел. Този път се хвърлих напред и се изгърколих в коленичила позиция с вдигнат пистолет.

Видях Джек точно когато простреля Трейс в гърдите. Тя отстъпи, като продължаваше да вдига пистолета си нагоре, за да се прицели в мизерното копеле. Аз сега крещях, виех като ранено куче и се пенех в шибаната си уста като луд, който току-що си е отрязал сам пицката. Сега виждах само Джек Ласки, злобния кучи син, който се готвеше да наpomпа още един куршум в тялото на Трейс. Всеки по пътя ми падаше, докато си пробивах път като булдозер през тълпата идиоти и копелета, разделили ме от Трейс. Напълно откачих, когато чух изстрела и видях черния пистолет в ръката на Ласки да отскача. Трейс подскочи, когато вторият куршум я удари. След това се извъртя и се свлече на земята, а пистолетът ѝ падна и издрънча нанякъде, когато някой го ритна в луд опит да избяга от тази лудост.

— ДЖЕЕЕЕЕК!

Той ме чу. След това ме видя. Изглежда, видяното беше много, много лошо, защото очите му се отвориха широко и за момент надуших миризмата на страх от него като дим от горяща гума. Стрелях с протегнатата напред ръка и продължих да се движа напред. Всеки път, когато левият ми крак стъпваше на пода, натисках спусъка на малкия пистолет. Не усещах отката му, не виждах мерника и не чувах рева му. Само натисках спусъка и гледах Ласки в очите, докато разстоянието помежду ни се скъсяваше.

Видях как първият куршум откъсна долната част на дясното му ухо. Ако усети раната, не го показа. Вторият и третият ми куршум го улучиха ниско в корема. Той вдигна пистолета си и изстреля един куршум. Усетих рязък удар в бедрото си, но това не ме спря. Дани беше повален. Трейс — също. Джек трябваше да падне и аз щях да го съборя. Усещах само бяс. Четвъртият, петият и шестият ми куршум го улучиха в гърдите. Той отскочи назад под удара им, като цевта на пистолета му сега сочеше настрани от мене. Отдясно и зад мен чух страховита експлозия. Далгрен! Малката кучка се беше изправила на лакът, стиснала резервния си пистолет в ръка. Къде ли го носи, не знам. Джек отвори рязко уста, когато куршумът на нейния „JHP“ го улучи право в слабините. Той изпусна пистолета си и падна на колене.

Когато стигнах до него, той се преви надве, стиснал с две ръце каквото оставаше от хуя му.

Още дишаше.

— Играта свърши, Джек! — казах задъхано, като насочих пистолета си в тила му. — Откажи се.

— Дик!

Вече натисках спусъка, когато чух хрипливото предупреждение на Трейс. Видях блясъка на шибаното острие, когато Ласки се опита да се изправи и да ме намуши в корема. Куршумът го удари по черепа и отскочи от скалпа му. Куршумът на Трейс се справи много по-добре. Той проби лявото му слепоочие и пръсна дясната половина на главата му в пръски кръв и разтрошени кости. Ласки падна мъртъв в краката ми. Да, исках го жив.

Случват се такива неща.

Прибрах пистолета в кобура си и коленичих до Трейс.

— Къде те улучи? — запитах.

Изведнъж фойетото се оказа празно освен черните униформи на стрелците от Екипа за спасяване на заложници, които нахлуха от всички посоки. Трейс опита да се изправи, но аз леко я натиснах да лежи. Благодарение на черните ѝ дрехи не виждах къде кърви, нито колко.

— Спокойно. Сега ще дойде помощ. Много ли си зле, как мислиш?

Трейс кимна.

— Уцели ме в циците, по дяволите! Ох, боли! Много лошо боли, Дик!

Като бутна ръката ми настрани, тя седна и опря главата на коленете си. Сви ръце около тях и се залюля леко напред-назад.

В главата ми светна една крушка.

— Ти носиш жилетка, нали? — изревах от облекчение.

— Ъхъ — простена тя. — Винаги, за разлика от някои тъпи славянски копелета, които познавам.

— Разбрано, никога вече няма да излизам без жилетка. Ще си я нося като памперс.

Вдигнах поглед и видях Барет, изправен като планина. Усмивваше се, а масивното ръчно оръдие висеше лениво в огромната му длан.

— Шибани деветмилиметрови лайна! За пикльовци! Ако не е калибър 40 и нагоре, не струва колкото циците на глиган!

— Ало, внимавай с шегите за цици, ясно ли е? Момичето тук страда. Сериозна болка! — Трейс вдигна поглед към Дани и се усмихна слабо. — Проснах го, Дани. Пръснах му шибания мозък.

— Помогни да я вдигнем — казах на Дани. Той прибра пистолета в кобура си и заедно я вдигнахме на крака.

— Можеш ли да ходиш?

— Да, след минутка може би. Искам само малко пространство, малко въздух. Ще се оправя.

— Дани? Свали раницата на оня шибан труп. Всичко, което ни трябва, е в него. Искам да намеря Косенс и да се махам оттук.

Докато Барет срязваше окървавената раница от тялото на Ласки, видях Пол да маха от третия етаж с голяма черна пушка на гърба си.

— Веднага слизай тук, моряко, че мамка ти! Имаме да вършим работа!

Пол кимна и се втурна към асансьора. Мамка му, много се радвах, че го виждам. Но точно тогава усетих болката. Посегнах надолу и опипах бедрото си. Наистина кървах!

— Ох, Дани, да ми го натаковат до сълзи! Онзи ме удари. В бедрото. Май добре ме е ковнал.

Дани метна раницата на мъртвеца към Косенс, който тъкмо стигна до нас, а после коленичи до мен и опипа раната. Направих гримаса, но държах шибаната си уста затворена. Около мен лежах хора в много по-лоша форма.

— Да, откъснал е малко сланина от тюленската ти кожа, но ще живееш.

— Да ти го начукам много — парирах аз. — Да тръгваме. Започвам да се депресирам.

Тръгнах към широките стъклени врати към широкия свят. Пол, след като прибра пистолета на Трейс, я прегърна през кръста и я поведе към изхода на направения на нищо хотел „Кимбъл“. Дани остана зад нас, за да ни пази гърбовете, и каза на командира от Екипа за спасяване на заложници, появил се от нищото, че се връщаме в Спасителната служба.

— Преди да тръгнете, може би трябва да чуете това, сър.
Спрях.

— Да чуя какво, брат?

Федералният офицер-антитерорист ни огледа. Ние представлявахме шибана каша. Но бяхме живи. Адска престрелка изживяхме. Е, този път си го получихме ние, а не неговите хора.

— Устройството, намерено в центъра, бе взривено дистанционно преди пет минути. Ударната вълна е убила лайнарски много хора. Има тела навсякъде, предимно полицаи и пожарникари. Не можем да стигнем до ранените...

— И защо, мамицата му? — запитах.

— Специалистите по опасни вещества регистрират радиоактивно замърсяване в зоната на експлозията. Блокират още територия и обличат гвардията с предпазно облекло. Бомбата се оказа заразна. Целият град е пощурял, а кметът е мъртъв. Шибана каша.

— Това не е краят — казах тихо. — Боя се, че това е само началото.

Не знаех какво точно възнамеряваше да прави Бланчард, като взриви заразна бомба, а не ръчно преносимата ядрена бомба, която с толкова труд беше откраднал. Тръгнах към футболното поле, където хеликоптерите загряваха двигателите си за обратния полет до базата. Екипът ми не изоставаше, но всички мълчахме, останали насаме с мислите си. Падна вечерта, а с нея и куражът ми. Въпреки усилията ми Бланчард продължаваше да контролира положението. Обещах си, че това скоро ще се промени. Идвах за него. Всичко беше въпрос на време. Въпрос на воля.

ГЛАВА 14

Жизненоважният момент в боя е да приложиш на врага онова, което не желаеш да получиш самият ти, като в същото време не позволиш на врага да го приложи върху теб. Ето защо най-важното е да приложим на врага онова, което според нас ще го засрами, преди той да го приложи на нас; трябва винаги да бъдем на крачка преди него.

Адмирал   маркиз   Того
Хеихачиро
към офицерите от Японската
флота
Февруари, 1905 г.

Нямах възможност вече да спра. Преди винаги разигравах сценарии със стрелците си някъде в зала или в бара. Какво ще стане, ако...? Ами ако...?

— Небето пада — предупреди Пилето.^[1]

Но никой не слушаше думите на дребния шибаняк. Аз разбирах как се чувства. Когато „Червената клетка“ започна да действа, предупреждавах висшестоящите за реалната опасност, която терористите представляваха за зле защитените ни ядрени бази. А да не говорим за ядрените централи, разпръснати навсякъде из страната. Сигурността на тези обекти беше и продължава да е абсурд. Те са широко отворени за нападение. Не си губих времето да анализирам точно тази уязвимост. Защо трябва да се занимаваш с някаква си тровава стара ядрена електроцентрала, когато можеш също толкова лесно да си вземеш удобна и ръчно преносима бомба, дето да разтрепери света?

И аз като бедното Пиле научих как обичат силните на деня да не те чуват. Ах, колко силно не желаят да чуят. Дори когато ние тичахме из базите и поставяхме взривни устройства в торпедните отделения на

ядрените подводници, големите шефове смятаха, че е уместно да не обръщат внимание на истината. За висшите държавници от Пентагона терористите бяха шега. Защото те се занимаваха с истинската война. Война с кораби и танкове, и самолети, и дивизии косматогъзи мъже, натоварени с по сто кила оборудване на гърба си. Проблемът се състоеше в това, че войните, които искаха да водят, бяха вече проведени преди десетилетия. Новите ни врагове представляваха предателски национални държави с миниатюрни армии и ограничени средства. Техните предводители знаеха, че не могат да спечелят война лице в лице с американската военна машина. Затова започнаха да водят войните си срещу нас с малки банди добре организирани, мотивирани и обучени терористи. Държавно спонсорираният тероризъм представляваше Черната чума на новото хилядолетие. Отдавна, много отдавна бях прозрял това. Виждах как небето пада върху нас и нададох предупредителен вик. Не ми обърнаха внимание, изгониха ме, а след това ме опозориха, защото върховете на обувките ми не стояха до партийната линия. Да, Пилето е приятел, когото разбирам. Особено сега, на 900 метра над земята, в хеликоптера, пълен с моите наранени стрелци.

Под нас се развиваше бедствие с огромни шибани мащаби и знаех, че ни чакат още лоши неща.

— Господи, Дик! Какво става, мамка му...? — Гласът на Дани прозвуча в слушалките на главата ми, докато зяпахме през дясната страна на хеликоптера на път за базата. По улиците под нас се трупаше огромно задръстване, хиляди коли чакаха на шосетата и магистралите, броня до броня, и не позволяваха на собствениците им да избягат от града. Като стигнахме река Колумбия, помолих пилота да спусне машината на 300 метра и да следва реката. Спуснахме се рязко и бързо, след това изравнихме в тъмното и поехме по курс, който оставяше добре осветения град откъм страната, където седяхме двамата с Дани.

— Виж колко дим има там — посочих на Барет. — Предполагам, че е Китайският квартал.

— Точно така, полковник — намеси се нашият пилот. — Но може би е по-точно да се каже „беше“. Там гръмна бомбата. Разбирам, че експлозията е била доста кофти. Газопроводи са пръснати и поне една газостанция е взривена. Пожарникарите не могат да направят нищо заради ядреното замърсяване. Няма екипировка и не са обучени

за такива големи пожари и радиоактивно замърсяване отгоре на това. Разшириха затворената зона още във всички посоки. Има заповед за евакуация от района и целият полицейски отдел се занимава със случая, даже са викнали запасняци и курсанти от военното училище да помагат.

— Какво ще стане с пожарите? — запита Барет.

— Ще си горят, сър. Докато някой долу с някаква власт не сложи ред и не вземе свястно решение, всичко, дето гори, ще продължава да гори. Кметът е мъртъв, градският съвет е на успокоителни и униформените шефове са го ударили на канадска борба, за да решат кой ще командва. Долу всички са се осрали. Предполагам, че всеки миг ще дойде ФБР, за да поеме контрол.

Даже от триста метра във въздуха виждахме разрушението. От противопожарната служба бяха докарали половин дузина мощни прожектори, които придаваха на града сюрреалистичен вид на филмова площадка или сцена от стар черно-бял военен филм. Но тук нямаше холивудски измислици. През гъстото було на дима и носещите се във въздуха сажди виждах, че един блок между четири улици бе напълно сравнен със земята и представляваше димяща маса от нагънато желязо и чакъл. Целият район святкаше от ярки оранжеви пламъци като пародия на улични лампи. В единия край на зоната на взрива забелязах все още изправена част от сложно гравирана китайска врата. Със своите масивни каменни фигури на лъв и дузини дракони тя ми се стори като странно подходящ вход към този малък ад под мен.

А това, както се досетих отново, представляваше само предястието. Така наречената заразна ядрена бомба е бедният братовчед на истинското ядрено оръжие. Тя представлява радиоактивни отпадъци от цивилни съоръжения, които са сложени при мощен експлозивен заряд. И е изненадващо лесно човек да намери радиоактивни отпадъци. Иди в няколко големи болнични боклукчийски контейнера и ще намериш радиоактивни „боклуци“ за медицински нужди, които не е трябвало да се изхвърлят там. Изгреби вътрешността на някои стари часовници, дето светят в тъмното, и вероятно ще събереш още доста. Сложи всичко това с малко пластичен експлозив „С4“ и бягай като луд. Направил си голяма бомба с радиоактивни вещества като специален бонус. Колкото и зле да изглеждаше това долу, то никак не можеше да се сравни с онова, което

щеше да се случи, ако Бланчард взривеше другата бомба. Каква ли игра играеше, мамицата му? Защо да си прави труда с подобен предупредителен изстрел, който ни дава повече време да се организираме?

Като гледах надолу към обзетия от паника град, се замислих над думите на пилота. Всеки кучи син с нещо като униформа, даже и запасняците и курсантите бяха доведени на място. Никой не пазеше останалата част на града. За разлика от Ню Йорк, който разполага с достатъчно полицаи и пожарникари за катастрофа като тази от единадесети септември и за редовни патрули, Портланд трябваше да използва и последния човек, за да се бори с тази шибана каша. Бланчард имаше свободата да сложи бомбата където си пожелае, мамицата му, необезпокояван. По дяволите, сигурно можеше даже да влезе спокойно в градския съвет с бомбата под ръка и да я сложи на бюрото на кмета. (Искам да кажа, бившия кмет. Почивай в мир.)

После си спомних думите на Карен, че няма да могат да крият от новините липсващата бомба дълго време предвид станалото тук. Разбира се, Марчинко, това е и другата причина за първата бомба. Бланчард просто прочистваше гърлото си и привличаше внимание. Пробваше микрофона, така да се каже. Целта на тази шибана история не беше просто да взриви Портланд, а да разпространи болното си послание до масите. А най-добрият начин за това е, като насочи всички камери насам, когато гръмне голямата бомба. Така се прави по-добра телевизия. Копелето търсеше рейтинг. Това не ми хареса, но поне имах чувството, че започвам да разбирам как работи мозъкът му.

Облегнах се назад и погледнах Трейс. Един медик я проверяваше с фенерче. Тя беше вдигнала полото и свалила повредената си бронирана жилетка. Виждах кратер с размерите на топка за тенис с черен цвят, даже зелен, поради масивен вътрешен кръвоизлив. Знаех, че я удариха два високоскоростни куршума. Даже и сега болката трябва да беше съкрушителна, но Далгрен просто седеше със затворени очи, докато медикът се суетеше около нея.

— Ще се оправи — увери ме Дани. — Жилава е.

— Наближаваме базата, сър — обяви пилотът. — Ще се приземим след пет минути. Поисках да ни чака линейка, за да може хората ви да не ходят. Служителите от нашата клиника са готови за тях. Много добри лекари са. В добри ръце сте.

Благодарих му, а после насочих вниманието си към следващата задача: малката черна раница на Ласки. Затворил очи и навел глава, Пол я стискаше като удавник сламка. Преди да излетим от игрището, ѝ направихме бърз оглед и намерихме впечатляваща колекция от клетъчни телефони, лаптоп, електронен дневник и два доста очукани компютъра-бележници. Последните два компютъра ме интересуваха най-силно и исках да ги отворя възможно най-бързо. Вече бях се обадил на Карен по телефона на Дани и бях ѝ обяснил как протече срещата с Ласки. Казах ѝ, че сме завзели командното и контролното оборудване на „Отмъщение“ и че максимално бързо искам да ми осигури някой умник да разбие паролите, които ме дележа от необходимата информация за мястото на бомбата. Тя обеща, че СВС незабавно ще изпрати със самолет човек от Сиатъл.

— Той е от златните момчета на Бил Гейтс — каза тя. — От вътрешния му кръг. От най-умните и способните е.

Което и исках.

— Като кацнем, иди да те види лекарят заедно с тези двамата — казах на Дани. — Аз ще накарам тоя медик да ми лепне една марля на бедрото, та да мога да занеса багажа на Ласки до оперативния център и да чакам оня, печения компютърджия на Карен. Искам Трейс и Пол да поспят. Трябват ни муниципи, тактически колани, нови жилетки и най-актуална информация от Мълкахи. Ще се видим след тридесет минути в оперативния център. Разбра ли?

— Ясно и чисто.

Хеликоптерът застана над пистата и се запуска надолу. От дясната си страна виждах международното летище. То беше затворено и никакви самолети не излитаха и не кацаха. Въздушното пространство на двеста километра около Портланд бе закрито за всички освен военните. Пилотите на „F-16“ от базата летяха с напълно въоръжени изстребители и имаха заповед да свалят всяко нещо, което не изпълнява заповедите им. Изпратиха и допълнителни изстребители и гориво от военновъздушната база Маккорд до град Такома, щат Вашингтон. Три взвода тюлени от Коронадо летяха насам, за да започнат проверка на трюмовете и корабите в пристанище Портланд и по река Колумбия. Един боен екип от Маккорд също идваше, за да помага в работата с нарастващия военновъздушен трафик в базата и в

гражданското летище, което скоро щеше да попадне под военен контрол.

Секунди ни деляха от приземяването. Ръгнах Пол и го събудих. Мамка му, искаше ми се и аз да можех все още да заспивам навсякъде и по всяко време.

— Дали полковникът знае, че клетъчните му телефони са у нас? — запита Дани.

Обърнах се към него. Носовете ни почти се опираха, а горещият въздух от турбината ни обливаше с познатата миризма на авиационно гориво, която ми напомни за хиляди други хеликоптерни площадки.

— Да, не може да не знае, че го търсим. Но за него това е без значение. Той все още има бомбата. Все още контролира мисията. Все още има половин дузина кофти бойци до себе си и само той в града знае къде и кога ще хлопне мандалото. Сега ще е по-предпазлив, но какво от това? Ние разполагаме само с тела, рани от куршуми и все по-малко време. Бланчард все още е наша цел и все още имаме работа.

Когато птицата кацна, се наведох и отворих вратата от моята страна. Много ми се искаше да се махна от него. Искях да съм на пистата сам с мислите си поне за момент. Искях пространство.

Метнах шлема и се отправих в тъмното. Пъхнах отеклите си длани в шибания си унищожен елек и се отправих към най-далечния самотен край на базата. Никой не ме спря. Никой не смееше да го стори. Трябваше ми време да помисля за следващия си и може би последен ход.

---

[1] От приказката „Пилето и лисицата“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Иди, където е празно, удрай там, където няма нищо, подминавай, където той брани, удари го, където не те очаква.

„Военният“ император Као Као,
155–220 г. пр.н.е.

— Будалкаш ли ме? Кога? Водиш го насам? Да, да. Идеално! Супер. Хайде!

Изключих клетъчния телефон и го подхвърлих обратно на Дани. Най-после успяхме да направим един шибан пробив!

— Какво има?

След като заведе Трейс в клиниката, Барет ме намери в оперативния център. За разлика от Далгрен той предпочиташе бронирана жилетка от тип „III“ с предна и задна керамична плоча. Заради тази допълнителна защита куршумите от пистолета на Ласки оставиха само леки подутини на гърдите му.

— Говорих с един от местните хора от ФБР. Двама полицаи спрели човек с черна раница, който се отдалечавал пеш от района на взрива. Той нямал документи за самоличност и опитал да избяга. При тази дандания го затворили в клетка и отново излезли на улицата. Е, най-после отишли да го видят и познай какво? Отпечатъците му са на куфара. Казва се Ричард Ласитър, неотдавна пенсиониран старшина Ричард Ласитър от американската армия. Старшина. От специалните сили, мамицата му.

Барет ми се усмихна.

— Нека позная — близък приятел и сподвижник на полковник Макс Бланчард?

— Позна. Ласитър е специалист по съобщенията и компютрите. Той е разработил комуникациите на „Отмъщение“. Когато името му изскочило от списъка, местните полицаи се обадили в бюрото за борба

с вътрешния тероризъм в Портланд. Те прибрали мистър Ласитър и раницата му, докато ние вършехме лоши неща в Тайгард. Ласитър пътува насам под сериозна охрана.

Барет изсумтя:

— Предполагам, че той е взривил заразната бомба.

— Сигурно. Аз мисля, че схващам какво цели Бланчард. Не само е насочил вниманието на нацията върху Портланд, но и целият шибан свят го гледа! Ако просто беше взривил бомбата без предупреждение, как ще е сигурен, че посланието му ще се разпространи след събитието, и как ще може да поеме отговорността? По този начин вдига мизата по малко. Освен това в момента е блокирал хиляди хора на открито по улиците. Създава се здрава паника. Събитието си е от световна класа и той го използва за собствена изгода. Колкото повече време заплахата виси във въздуха, толкова расте силата му. Той смята, че когато най-после взриви истинската бомба, цялата планета ще знае кой е, защо прави това и броят на цивилните жертви ще е нараснал до максимум, защото половината град ще седи в колите си на шосето. Нека си признаем, за политиците никога не е целесъобразно да подготвят американците за евакуация.

Барет изтърси една цигара от смачкан пакет и я запали.

— Значи съвсем скоро трябва да се обади, а? Искам да кажа, че не сме чули нищо за Яхве или за другите дивотии от касетата във Вашингтон след убийството на Бекстейн. Президентът определено няма да пусне лентата за медиите. Бланчард трябва да обяви намеренията си, и то бързо, защото не знае колко време има, преди ние да стигнем до него.

Дани имаше право. Аз толкова се увлякох в другите неща, че не забелязах очевидното в плана на Бланчард. Трябваше да пусне комюнике до обществеността, за да обяви целите и намеренията си. Той беше терорист. Терористите имат оплаквания и искания. Обзалагам се на последната си бутилка джин, че Бланчард е с достатъчно голямо самомнение и ще иска нацията да чуе неговите искания от самия него.

Един пилот приближи с клетъчен телефон в ръка.

— Господин Марчинко? Търсят ви по телефона. Госпожа Феърфийлд от Вашингтон.

Той ми подаде телефона и бързо изчезна.

— Какво имаш за мен, Карен?

Безупречна връзка. Най-доброто, което можеше да се купи с парите на американския данъкоплатец.

— Дик, в момента два екипа от следователи претърсват с гребен двете имения на Бланчард в Джибсънвил, Северна Каролина, и Бенд в Орегон. Все още от Северна Каролина няма нищо интересно, но в Бенд има доказателства, че наскоро там е живял някой. Изглежда, районът е стерилизиран много здраво. Хората ми смятат, че след засадата са занесли бомбата там.

— Добра вест, Карен — казах.

Всъщност тази информация не струваше нищо за мен. Ние изоставахме от Бланчард. Трябваше да го изпреваря. Не ми пукаше дали е занесъл бомбата вкъщи, за да я покаже на гаджето си, докато вечерят. Къде се намираше тя сега, мамицата му?

— Предполагам, вече си чула, че местните полицаи са задържали човек на име Ласитър? Той е един от хората на полковника и се базирам, че е взривил заразната бомба в центъра. В момента ФБР го кара насам. Много скоро ще си поговоря с мистър Ласитър. Къде е обещаният умник?

— В момента лети. Трябва да пристигне при теб всеки момент. Кой ще интервюира Ласитър?

Усетих загрижеността в гласа ѝ. Трябва да си призная, че до момента не се представях добре — пет мъртви срещу един жив от хората на Бланчард.

— ФБР — отговорих. — Той е техен пленник. Ние ще седим и ще видим какво ще направят.

Стори ми се, че долових въздишка на облекчение от другия телефон.

— Дик, в момента това е най-добрият начин на действие. Нека ФБР си свърши работата. Колкото и да не ти се вярва, те са по-добре обучени в тази област. Той имал ли е оборудване?

— Да, раница като тази на Ласки. Същите клетъчни телефони, компютри и всичко друго. Имал е и ключ за хотел в центъра на града, близо до Китайския квартал. Хората са разпръснати навсякъде и си провеждат операциите от доста скъпарски бърлоги. Сигурен съм, че това значи нещо, но не мога да го проумея. Дай ми още време и ще разбера.

— Как са хората ти? Разбрах, че всички са понесли тежки удари.

Обърнах се и погледнах през прозореца. Един лек самолет кацна — вероятно моят компютърджия от Сиатъл пристигна. Прокарах длан през косата си и се замислих как правилно да отговоря на въпроса на Карен. Не исках тя да реши да ни оттегли заради състоянието, в което се намирахме. Аз свършвам започнатото от мен и благодарение на Бланчард сега имах много, много лично отношение към задачата.

Погледнах Дани Барет. Той ми беше казал, че Пол е добре, без нови цицини или охлузвания. Трейс имаше кофти болки и лайнарски много натъртвания, обаче можеше да действа. Бедрото ме наболяваше, но медикът ме заши с няколко шева, даде ми някакви хапчета за болката и една инжекция с нещо за инфекция. Ако Дани се чувстваше зле, не го показваше по никой начин. Всъщност това едро копеле си чистеше пистолета и пиеше кафе с литри.

— Карен, при скоростта, с която ни млатят, сигурно една каруца свински части и един доктор Франкенщайн да ни ги пришива ще са ми добре дошли. Поохлузени сме, но можем да действаме.

— В такъв случай прекъсвам разговора и те оставям да действаш. Президентът изпраща поздрав. Той в момента се бори с доста неприятна политическа буря. Но казва, че ще стои прав на ринга, ако и ти устискаш.

— Кажи му, че ще се справим. Ще намеря оня шибаняк, Карен. Вярвай ми, ще го намеря.

— Знам. И бъди сигурен, че ще ти намеря свински чаркове, заслужил си ги. Не че нямаш достатъчно свиня в себе си, любими.

Тя прекъсна връзката, докато аз се смеех.

Вратата на оперативния център се отвори и един висок чернокож мъж със зелени панталони и синя риза влезе през нея, съпроводен от тежковъоръжен телохранител от ВВС. Непознатият се приближи, протегна ръка и се усмихна приятелски.

— Господин Марчинко? Казвам се Джордж Мур. Работя за общата ни позната във Вашингтон. Вярвам, че се нуждаете от услугите ми.

Стиснах ръката на Джордж и го поканих да седне.

— Дани, донеси, ако обичаш, шибаната раница с играчките на Ласки.

Когато Барет тръгна през вратата към охраняваната стая, в която държахме раницата на Джек, огледах господин Мур. Карен каза, че той е един от вътрешните хора на Бил Гейтс. Исках да знам какво точно означава това, мамицата му.

— Карен казва, че имаш доста близки работни отношения с Бил Гейтс. Така ли е?

Мур се засмя.

— Да, може да се каже. Започнах с господин Гейтс, но по-късно, като направих малко пари от програмиране за неговата компания, реших да карам самостоятелно. Сега съм консултант по софтуер и технологии. Много от програмите, на които разчита армията, са създадени с мое участие. Всъщност бих се изненадал, ако самият вие не сте се натъквали на моя програма през кариерата си.

— Много е вероятно. Но сега ми трябва някой да разбие паролите, които според мен защитават компютрите, с които се сдобихме днес. Можеш ли да се справиш?

— Определено да.

В гласа му се долавяше тиха сила и увереност, което ми хареса. Той не беше лигав киберкаубой. Виждаше се, че знае за какво става дума. Мур действаше в непознат за мен свят. Не познавах неговия свят, но той заслужаваше уважение и аз му го отдадох. За разлика от някои по-слабо еволюирали братя воини Свирепия винаги цени хората, които истински се справят с всичко в областта си. Не ми е през онази работа дали можеш да стреляш с пистолет, или да се биеш добре, ако не си подобър от всички останали. Ако знаеш добре онова, което знаеш, може би в моя тефтер ще си получиш звездичката.

— Какво се надявате да намерите в компютрите на този човек, господин Марчинко?

— Местонахождението на един полковник — Макс Бланчард. А при него очаквам да намеря и откраднатото ядрено устройство, което трябва да бъде взривено тук, в град Портланд, всеки миг.

Очите на Мур се разшириха.

— Е, поне сте прям. Ще направя всичко възможно за вас.

— Само толкова искам, приятелю.

Стиснахме си ръцете.

Когато Барет се върна с раницата, Мур разположи съдържанието ѝ в спретната редица.

— Ще ми трябват няколко минути. Доста стандартен хардуер. Тази работна система и типа пароли разработихме за специалните сили. Най-вероятно собственикът на компютрите е вкарал няколко новости в системата, но би трябвало да ги заобиколя сравнително лесно. Мога да кажа, че до тридесет минути ще имате всичко ценно на този диск.

Взех двата изписани на ръка бележника на Джек и двамата с Дани се отправихме към офицерската стая в задната част на сградата. Ласки можеше да е записал нещо интересно, или пък просто си е водел поетичен дневник. Стихове в стил хайку за бялата раса. Аз съм компютърно неграмотен и горд с това. Интересуват ме само резултатите, а Джордж се намираше тук, за да ми ги даде и може би за да изкара доста здрави пари, след като представи сметката на Карен. Отбележи: когато работата е наистина важна, наеми най-добрите специалисти независимо от цената. Така поне ще накараш копелето Мърфи да се потруди здравата, докато ти го начука.

— Ти вземи единия бележник, аз ще взема другия — казах на Дани, когато стигнахме стаята.

Но преди дори да си намерим места и да прочетем и една дума, усетихме зашеметяваща ударна вълна от силен взрив някъде много наблизо. Обля ни горещина и ние се метнахме на пода по силата на инстинкт, създаден у нас още от преди десетилетия, във Виетнам. Лампите мигнаха, после светнаха и угаснаха. След секунди се включи аварийният генератор. Благодарение на аварийното осветление можех да виждам достатъчно добре, за да се ориентирам и да забележа, че и двамата с Дани сме извадили pistolетите си.

— Какво беше това, мамка му? — запитах.

Барет изрева гневно:

— Шибана бомба, Дик. Някой удари оперативния център!

Направо щях да припадна от яд. Мамка му и проклятие, сред всичко, което се случи, изобщо не бях мислил за толкова очевидно нещо. Веднага скочих и затичах обратно към стаята, от която дойдохме. Препънах се в едно неподвижно тяло в мрачния коридор, но успях да запазя равновесие и инерция. Хората в оперативния център крещяха за помощ и стенеха от болка. Масата, на която Мур беше разположил електронното оборудване, гореше като клада и цялата тази част на стаята представляваше руина. Въздухът се изпълни с тежкия

остър мирис на пластичен експлозив „С4“. От всички посоки виеха сирени. Пилотът, който беше ми дал телефона, за да говоря с Карен, стоеше на колене и длани и повръщаше. В следващия момент забелязах, че всъщност не е коленичил, а по-скоро краката му от коленете надолу липсваха.

— Трябва да намерим Мур! — извиках на Дани.

Намерих Джордж Мур почти на същото място, където го оставих. Или по-точно, останките му. Долната част на трупа и краката му още седяха на стола, но взривът бе откъснал горната. Нямаше и следа от компютъра, нито от другите неща. Докато някой се бореше храбро срещу огъня с плачевно малък пожарогасител, аз забелязах как през дима святкат мощните прожектори на хората, дошли да търсят оцелели. Около нас цареше хаос като пясъчна буря.

— Е, Дани, да се махаме и да не пречим на медиците. Мур умря... бедното копеле. Ласитър ще дойде всяка минута. И независимо от обещанията си към Карен не съм в настроение за приятелски разговор след това осиране. Някой трябва да плати в натура за станалото с Джордж Мур и според мен Ласитър е много подходящ кандидат.

Обърнах се и Дани ме последва през смрадливия мрак на пострадалия оперативен център. Като се замисля, станалото беше очевидно. Ласки е миниран компютъра си и във френетичното си състояние аз дори не се сетих за подобна вероятност. Джек Ласки успя в края на краищата да надвие и Джордж Мур заплати цената на моето недоглеждане. И очевидно бях загубил всичко, което Джордж може би щеше да извади от компютъра или от органайзера. Мамка му! Всяка шибана светлинка в тунела се оказваше насрещен влак. Тези дивотии започваха сериозно да ми писват. Ритнах една наполовина откъсната врата от пътя си и измарширувах в студената нощ. Дани кашляше от лайната, които погълнахме след взрива. Аз се чувствах толкова бесен, че и пет пари не давах какво дишам. Е, поне имах два бележника. А и скоро щяхме да получим раницата на Ласитър. Тази мисъл ме накара да закова на място.

— По дяволите, Дани! — изревах. — Трябва да намерим радиотелефон и веднага да кажем на федералните да не пипат компютъра на Ласитър. Сигурно е миниран като този тук. Необходим ни е веднага един шибан сапър. Искам дискът да е в ръцете ми в мига,

когато обезвредят шибания взрив. Ти се заеми с тази задача. Аз ще се обадя на Карен и ще искам да прати друг компютърджия. Надявам се Гейтс да плаща на хората си вредни, защото тоя, новият, ще трябва да си ги заработи.

Бутнах приятелски масивното рамо на Дани и се понесох в тръс към контролната кула. Оттам можех да говоря с Карен по сигурна линия. Дани щеше да предупреди ФБР за взрива, който Ласитър почти сигурно носеше в раницата си. Определено тази новина щеше да им хареса.

Докато тичах по асфалта към кулата, проиграх в главата си всичко от изминалите два дни и със завист осъзнах, че Бланчард си го бива. През кариерата си съм се занимавал с доста сериозни международни играчи и един или двама от най-добрите почти ми бяха видели сметката. Но този местно отгледан кучи син ме разиграваше като никой друг. Фактът, че е оператор с група оператори до себе си, не ми помагаше никак. Нямах посока и Ласитър остана единственият ми коз. Знаех, че Бланчард все още не е взривил бомбата само защото не смяташе, че има опасност да го заловят. Знаех, че не блъфира, нито че няма да страда от скрупули и да реши, че не може да стори такова лошо, лошо нещо. Не, той просто чакаше удобен момент. Ние — аз — все още не се намирахме близо до него. Нас, мен, групата ми и стрелците от шибания Екип за спасяване на заложници ни стреляха до посиране. Ние само докосвахме крайчеца на „Отмъщение“ и мисията им от Яхве. Не давах повече от няколко часа, преди лайната наистина да се разхвърчат. Залавянето на Ласитър нямаше да остане незабелязано за Бланчард. Ако Джек е номер две в организацията, то можеше да се предположи, че Ласитър е човекът зад кулисите, защото сигурно той носеше целия шибан план в компютъра или в главата си. Това означаваше, че той знае къде можем да намерим Бланчард и останалите и кога ще бъде взривена бомбата. Освен това би трябвало да знае и плана за бягство на Бланчард. Ако не друго, то поне можех да го чакам някъде по този маршрут заедно с Трейс, Пол и Дани.

Ако интуицията ми не лъжеше, Бланчард много скоро щеше да се покаже по новините. Той ще се появи по медиите и ще накара и онези, които все още не са се напикали от страх, да се посерат. Такова изявление би изкарало още повече незащитени хора на улиците и би ги добавило към предстоящото най-голямо масово убийство в историята,

извършено от една-единствена терористична организация. Ако Бланчард искаше расова война, определено беше се постарал добре, за да я започне. Като минимум сегашната администрация щеше да се срине под политическите обвинения за провал — моя провал — на опита да предотврати превръщането на Портланд в ядрено сметище. Страната щеше да тръгне настрана от курса си под невъобразими сили, особено сега, когато икономиката летеше под пълна пара към кензалника и външната ни политика щеше да се срине, тъй като всичките ни усилия щяха да бъдат насочени навътре, за спасяване от самоунищожение. Мамка му! Поех дълбоко дъх. Окей, трябваше да махна шибаната голяма картина от главата си и да се концентрирам върху задачата, да се занимавам само с неща, които навярно можех да контролирам. Ако започнех да мисля за глобалните ефекти от тази ситуация, нямаше да мога да задържа погледа си върху наградата. В този случай — куфарче от титан с достатъчно огнева сила да очисти към милион от съгражданите ми. А да не говорим и за искрено вашия мен.

Изтичах по стълбището, като прекрочвах през две стъпала, влетях в контролната зала и се озовах пред цевите на два автомата „Берета М-9“ и пушка с гумени патрони калибър 12 милиметра.

— Здравейте — усмихнах се, докато вдигах ръце. — Аз съм полковник Ричард Марчинко. Харесвам ли ви?

Цели пет шибани минути минаха, преди полицаите да успеят да разберат какво става. Докато се мотаеха натам-насам, аз лежах на пода разкрячен като млада булка след здрава езда. Трябва да накарам счетоводителя си да провери дали СВС ми плаща и за тези удоволствия. Колкото и да ми плащаха, щях да утроя цената!

След кратки извинения ме изправиха от пода, изтупаха прахта от мен, върнаха ми пистолета и ножа, а после ми подадоха и клетъчен телефон и ми наредиха да стоя в ъгъла. Копелета гадни! Карен вдигна телефона на третото позвъняване и аз ѝ обясних най-новия ни провал. Представих искането си за компютърджия № 2 и казах, че искам стрелци от „Тюлен 6“ възможно най-бързо.

— Защо „Тюлен 6“, Дик? — запита тя. — Екипът за спасяване на заложници е там и, изглежда, се справя добре.

— Вярно е — отвърнах, — но доста ни биха и искам за последния бой да разполагам с хора, които познавам, и които ме

познават, мамицата му. Бланчард е със своите стрелци и в момента това е голямо предимство за него. Те разсъждават, движат се и се бият като единица. Аз нямам такова предимство. Екипът за спасяване на заложници е добър и ги обичам до смърт, копелета гадни, но ако искам да стигна до Бланчард, трябва да съм наблизо и на много лична основа. Трябват ми тюлени, и то най-добрите шибаняци, а те са от „Шестицата“. Можеш ли да го уредиш?

На другия край настана тишина. Чух приглушен шепот, а после нечий глас настрани от телефона. Изведнъж Карен се обади:

— Дик, Клей току-що се свърза със своя човек във ВМС. Те не харесват идеята, но той използва пълномощията си от президента и обясни, че всяко нещо, различно от незабавно и пълно сътрудничество, ще доведе до военен съд независимо от ранга. Твоите стрелци ще пристигнат. Две групи са в Бремертън на учение в тамошната база. Аз ще накарам ВВС да изпратят най-бързия си самолет или хеликоптер от Маккорд в Бремертън, а после при теб. Така става ли?

Много печена мацка, мамицата му!

— Да, и кажи на Мълкахи, че съм му длъжен.

Чух как Карен предаде думите ми.

— Казва да си вършиш работата, Дик. Той върши своята.

— Много печен майкотаковач си си наела, госпожо. Аз действам.

— Жалко за Джордж. Той беше прекрасен човек. И много внимателен. Гейтс ще побеснее, като научи.

— Мога само да ти кажа, че беше бързо — отвърнах. — Грозна гледка, но пък поне не е разбрал какво става. Карен, трябва да тръгвам. Хеликоптерът на Ласитър идва и трябва да разминираме шибания му компютър, а после да си намерим тиха стая, където ФБР да го разпита. Моля те, обади се на Дани, за да му кажеш кога ще пристигне компютърджията. И му кажи, че идват тюлени. Той ще се занимава с настаняването тук. Чао!

Метнах телефона към най-близкия полицаи и се спуснах по стълбите. Не се сбогувах със сълзи на очи с новите си приятелчета, които за малко не ми пръснаха шибаната глава. Екипи пожарникари и лекари в момента почистваха съсипания оперативен център. Виждах очертанятията на няколко пълни чувала за трупове, осветени от редиците аварийни лампи, разположени около сградата. Въпреки всичко това отново се чувствах изпълнен с увереност. Както каза Клей, трябваше

само да си свърша работата. Бланчард можеше да ни прати на оня свят още в този момент, но въпреки това аз трябваше да дам най-доброто от себе си.

Когато Карен попита защо исках „Тюлен 6“ на този купон, й казах истината — но не цялата. Нещата бяха много по-лични, отколкото ми се искаше тя да знае. Ако това ще е най-важната мисия в кариерата ми, то исках да я изпълня с подкрепата на екипа, който създадох със собствената си пот и кръв. Екипът за спасяване на заложници може и да беше също толкова способен във воденето на война, но не можех да знам с пълна сигурност как ще реагират на всяка една ситуация. А за „Шестицата“ знаех, защото в много отношения аз съм „Тюлен 6“ и „Тюлен 6“ е това, което съм самият аз.

Когато ми дадох зелена светлина да създам група от ВМС за борба с терористи, заповедта дойде от главнокомандващия военноморските операции заедно с картбланш да свърша работата. А за да изпълня тази задача, трябваше да мисля — и действам — извън стандартите на ВМС, с които израснах. Подобна войска не беше създавана, обучавана и използвана преди и затова нямаше стандарт, нито опит, по който да се вода. Нещо като да скочиш от самолет от седем и половина километра височина посред нощ. Поемаш си дълбоко дъх и скачаш с надеждата, че приземяването ще мине гладко.

Имах на разположение „Нападащия“ Чарли Бекуит, основател и първи командир на елитните части „Делта форс“, с когото обсъждах идеи и опит. Като млад офицер от „Зелените барети“ Бекуит е имал предимството да е служил на разменни начала с английските специални сили на ВВС, или SAS, най-добрата антитерористична сила на Англия. Преминал беше и издържал тежкия им подборен курс. След това изгради „Делта“ по модела на SAS. Бекуит можеше също така да черпи опит от създадената преди това контратерористична група към Специалните сили. Тя се наричаше „Синя светлина“ и представляваше наша версия на специални войски за борба с тероризма, съставена от висококвалифицирани и видели кръв зелени барети с опит от специални задачи във Виетнам. Но за вашия стар приятел Дик Марчинко Разрушителя водите не бяха така познати.

При създаването си „Тюлен 6“ нямаше формална програма за обучение, затова си съставихме такава. Нямаше курс за обучение по борба с терористи, затова се самообучавахме. Ако искахме да се

научим как най-добре можем да се катерим по деветдесететажна сграда, определях някой от нас да стане специалист по тази тема. Затова търсех изобретателни, независими, интелигентни хора за „Шестицата“. Те трябваше да са едновременно учители и ученици, за да може екипът ни да тръгне нанякъде.

Най-напред се нуждаех от човек, на когото да разчитам сто процента, че ще се занимава с детайлите и ще пази гърба ми при стартирането на новата група. Привлякох Норм Карли, випускник от академията, който беше се обучавал с елитните специални военноморски групи от Великобритания. Норм беше командвал „Тюлен — група 2“ и стрелците му по онова време стояха най-близо до идеала за антитерористична група на ВМС. Карли имаше опит от няколко превземания на кораби с британците и аз знаех, че е непоклатим като скала, умен и лоялен. И най-подходящ за задачата.

Старшина Кен Макдоналд дойде след него. Познавах го от Клас 26 за обучение по подводна диверсия, когато бяхме в една двойка с него, и той също се бе обучавал с британците. Макдоналд е печен старшина, който знаеше всичко и познаваше много от хората, които ни трябваха за „Шестицата“. Ние тримата поставихме основите и се захванахме сериозно за работа.

Във ВМС висша отговорност на капитана е да подготви хората си за война и да ги отведе там, където са най-необходими. Като основател и командир на „Шестицата“ аз имах тази първостепенна цел. Ние определяхме стандартите и във ВМС нямаше достатъчно квалифицирани или знаещи хора, които да ми дават — или отнемат — благословията си. Действах сам. Бригаден генерал Дик Шолтс, тогава началник-щаб на Съвместното оперативно командване, разбираше уникалното ми положение. Когато чу, че ВМС приема подхода ми — което главнокомандващият наложи безпрекословно, — той ми помагаше и ме насочваше да решавам трънливи въпроси, като оперативната универсалност на екипа. Шолтс разбираше по-добре от всички, че съм адски добър, но маниерите ми не струваха нищо! (Добре де, навярно все още не са идеални.) Но аз водех „Шестицата“ не защото умеех да четкам и да целувам задници. Водех я, защото имах визия и воля да реализирам неща, и то с незабавни и проверими резултати.

Водех я не защото мислех само как да отбивам номера, докато стана адмирал. „Шестицата“ имаше нужда — изискваше — командир, напълно отдаден на мисията, на хората си и на цялата група. Командир, който се стреми да осигури преди всичко своите хора, а не кариерата си. Аз исках да ида с хората си в окопите, а не във възвишените щабове. Стрелците в „Шестицата“ трябваше да знаят, че могат да разчитат на мен по всяко време. Ако искахме да успеем, те трябваше да знаят, че съм рамо до рамо с тях всеки ден.

Отбележи си, мамицата му! През годините се изплюха доста лайна за това къде и как аз и моите хора си прекарвахме малкото свободно време. Кратката версия е тази: отрано разбрах, че високите изисквания към хората в „Шестицата“ скоро щяха да ги съсипят. Те бяха на пост всяка секунда и трябваше да поддържат състояние на изключително висока оперативна готовност, в случай че ни спуснеха мисия без предупреждение. Трябваше им време да разпускат, да освободят напрежението, да свалят адреналина, който с часове се лееше през телата им като вода през водопровода. На купон купонявахме здраво. Точка. На работа работехме по-усилено, по-дълго време и по много по-трудни задачи от всеки друг във ВМС или другите тюлени, задачи, които те не можеха нито да си въобразят, нито пък да изпълнят. Точка. Според мен онези, които се оплакват, че „Тюлен — група 6“ надвива в боя, пиенето и чукането всички, всъщност казват, че нямат достатъчно от онова, което трябва, за да заслужиш правото да тичаш с най-добрите в занаята. Не поднасям извинения. Както казва Клинт Ийстуд, човек трябва да си знае ограниченията.

По пример на легендарния адмирал Рикоувър, баща на съвременната ядрена подводна флота, аз избрах лично първите тюлени в „Шестицата“. Критериите ми бяха прости. Първо, търсех конкретен тип личност. За щурмоваците, тюлените, които щяха да събарят с ритник вратите, за да стигнат до тангата, ми трябваша свръхнапомпани агресивни личности. Те бяха предимно младоци, от онези, дето изкарват часове в гимнастическата зала с разните железарии, а после бягат безброй мили, за да постигнат крайно състояние на физическа кондиция. Те бяха суперагресивен тип и точно така трябваше, защото именно те щяха да отиват при терористите по всяко време, от всяко място и с всички възможни средства. След това търсих по-стандартен

тип агресивни личности, които да балансират суперагресивните оператори и да сформират основното тяло на екипа. На последно място търсих хора на границата между агресивния и неагресивния тип. Те често пъти бяха по-старите, по-зрели тюлени, които станаха отлични снайперисти и старши техници. До един имаха боен опит, чували бяха куршумът с тяхното име да свисти край ухото им. Те бяха „кучетата на войната“!

Всички в „Шестицата“ трябваше да се поддават на обучение, което означаваше да могат да се адаптират и да променят начина си на мислене и на поведение. Освен това всички в „Шестицата“ трябваше да могат да правят всичко независимо от поста си в екипа. Не исках тилови таланти. Исках и се нуждаех от изключителна обреченост на мисията и ниво на лоялност към екипа, непознато в редовните ВМС. Ако „Шестицата“ трябваше да напише книгата по борба с тероризма, то всеки, независимо от ранга си, трябваше да поеме отговорността за успеха на програмата.

Аз лично интервюирах всички кандидати за екипа. Били ли са поне веднъж на мисия с взвод тюлени? Участвали ли са в бой? Как са се справили под обстрел? Имат ли някакви умения от цивилния живот? Езици? Женени ли са? Живеят ли с жена? Ергени-ловци? Какви цели имаха за кариерата си? Гъвкаво ли разсъждаваха? Задавах тези въпроси на всеки старшина-диверсант и тюлен и решавах. Кой е той? Има ли онова, което трябва на стрелеца в най-трудната и най-кофти група тюлени? Би ли тръгнал с него на война? След като проверях всеки вдъхващ надежда оператор или офицер максимално цялостно, идваше време за решение. Едни приех, други — не. Адски силно ядосах цялата тюленска общност. На мен гледаха като на човек с прекалено големи права и следователно неவிждана възможност да си избира от каймака за чисто новата тюленска група. Имаха право. Така си беше. Такава заповед имах и такава мисия. От самия главнокомандващ военноморските операции. Всичко беше напълно ясно. Не трябваше някой да харесва новия екип, нито пък мен.

Трябваше просто да действат.

И ми го върнаха тъпкано, когато накрая успяха да ми отнемат командването на „Шестицата“. От всичките лайнарски номера и простотии, които враговете ми в общността на тюлените успяха да ми извъртят, това беше най-лошото. Обичах всеки един от хората си като

собствен син. Обичах да командвам най-печените, най-коравите, най-лошите и най-способните тюлени, ходили някога по лицето на земята. Обичах да ги водя отпред, а не иззад някое бюро. Обичах да знам, че когато се наложи, ще напердашим врага така, както никога не е бил пердашен. „Шестицата“ представляваше моето виждане. Тя не съществуваше, преди да я създам в мисълта си, а после да я родя с болка и любов като майка детето си. Когато ми я отнеха поради дребнава ревност и глупост, сякаш забиха стоманен прът в свирепото ми сърце. Искаш разчупено мислене? Ние го правехме по-добре от всички. Искаш по-бързо, по-далечно, по-дълбоко и по-кофти действие от всичко досега? Обади се на „Шестицата“. Но ВМС с цялата си отмъстителна дребнавост и безразсъдно богопочитане на конвенционалното прецени, че трябва да ме раздели от онова, което с толкова умение изградих.

Но в края на краищата то не им беше от полза. Мъжете — истинските мъже — ще подминат райските врати и ще влязат през портите на ада в леговището на самия Сатана с предводител, който се е обучавал наред с тях и за когото знаят, че ще пролее кръвта си в боя наравно с тях.

Да, аз пренаписах правилата, като обявих, че няма правила — освен моите, — когато идентифицираш, намираш и поставяш пред правосъдието чакалите, които често пъти наричат себе си „борци за свобода“ и „свети воители“. И сега отново се намирах на седлото, за да открия изменилия полковник от специалните сили, както и пишкопрекършващата ядрена бомба в куфара, която откъсна от пишкопрекършващия ни ядрен арсенал.

Сега разбираш защо настоявах „Шестицата“ да дойде за последния щурм срещу Бланчард. Изпитвах сладко задоволство, че ще мога да си получа моя екип. Мърфи, гадното копеле, сигурно един-единствен път искаше да такова ВМС повече, отколкото мен. Харесвах го така. Някой с бяла адмиралска униформа по източното крайбрежие сигурно в момента се въртеше като шибан пумпал от яд. Има справедливост и когато тя се случи на мен, я пия със същото удоволствие, с което и висока чаша от най-финия джин „Бомбайски сапфир“ без салатата. Аааах!

Усещах в червата си, че може би тази битка се променя в моя полза. Имах един жив пленник и комуникационното му оборудване.

Караха ми нов компютърджия, като сега щях да се постарая този да не гръмне по време на работата си. Отново имах под своето командване взвод шибани косматогъзи, гъзоритащи и черепотрошащи стрелци от най-добрия екип контратерористи на света. И Карен, която ми говореше така, сякаш ония лайна с Карас не се бяха случили.

Стори ми се, че може би след всичко това ще ми се отвори парашутът. Тази мисъл ме изпълни с нова енергия, докато търсех хората си.

ГЛАВА 16

Имаха право на известна лична свобода и инициатива, нечувана сред военните, особено в боя. За това, разбира се, заплащаха с живот в опасност и трябваше да вършат неща, които обикновените войници не можеха.

Марк Баудън, „Блекхоук в атака“

От нас се очакваше да мислим разчупено... да караме нещата да стават дори когато не би могло да станат.

Анонимен младши офицер-
тюлен в Афганистан

Битка на командоси зад граница поразява и у дома.

Грег Зороя, „Ю Ес Ей Тудей“

— ФБР свършиха с Ласитър — каза ми Пол. — Измъкнали са само „Яхве това, Яхве онова“. Един сапър от полицията в Портланд деактивира експлозива и компютърджията в момента разбива паролите. Ако има нещо полезно на диска, ще го получим всеки момент. Какво искаш да правим с оня задник?

Също като мен Пол носеше нова маскировъчна униформа. По колана и ремъците на гърдите му висяха пълнители с по тридесет патрона и високоексплозивни гранати за изстрелване от модулния му щурмови автомат „М4А1“, накичен с лазерен прицел, шумозаглушител, оптичен мерник за дневно и нощно време, дори и гъзарско малко фенерче. От мен висеше на тактически ремък „Тактикъл тейлър“, нов модулен щурмови автомат с наскоро въведената релсова адаптерна система. Този компактен автомат „Колт“ калибър 5,56 имаше подобрен приклад и гранатомет за гранати

„M203“. Релсовата адаптерна система, или РАС, ми позволяваше бързо да разширя възможностите на автомата и да поставям оптичен мерник за дневно и нощно виждане, прицел за топлинни изображения и лазерен прицел. Заповядал бях всички щурмоваци да оставят автоматите „MP-5“ и pistolетите. Мунициите за pistolет не проникват през бронезилетките, а Бланчард и „Отмъщение“ несъмнено в момента обитаваха такива тоалети. От стрелби с хиляди патрони 5,56 мм по всички видове леки бронирани жилетки знаех, че когато влезем в контакт с „Отмъщение“, ще ни трябва автомата. Щяхме да използваме pistolетите си за изстрели в главите и краката, ако се удаде възможност или стане необходимо. Гранатометите щяха да са ни от полза, ако решим да си пробием път през каквото и да е. Не се притеснявах от възможността неволно да детонираме бомбата по време на стрелба. Със своята конструкция куфарчето нямаше да пострада. Но за онези, които го откраднаха, оръжието на деня беше високоскоростният автомат.

— Къде са Трейс и Дани? — запитах.

Косенс нагласи автомата на гърдите си така, че да сочи право нагоре. Дясната му длан стискаше здраво пластмасовата pistolетна дръжка на оръжието. Показалецът му докосваше затвора точно над предпазителя на спусъка. Всяко негово движение доказваше, че е добре обучен за боравене с оръжие.

— Чакат в новия оперативен център, който се намира при медицините. Бомбата, която уби Мур, е съсипала напълно стария оперативен център. Повредите са доста сериозни. Командирът на базата го изолира и премести хората си и всички пострадали от базата в сградата на медицините.

— Ласитър?

— Федералните го държат в самолетното хале. Разпитвали са го в пилотската стая. Дани казал на агентите да чакат, докато те намерим, за да разберем дали искаш среща с оня задник, преди да го разкарат към Вашингтон за още разпити.

Мамка му! Нуждаех се от всичко, което компютърджията можеше да извади от харддиска, а също исках и среща лице в лице с Ласитър, преди федералните да го закарат в някоя изолирана килия за разпит.

— Намери Трейс и Дани. Те ще са с нас в хеликоптера, когато тръгнем. Далгрен е прекалено натъртена, за да може да действа достатъчно бързо на земята, но с Дани искам да бъдат командване и контрол на хеликоптерите, след като излетим. Намери командира на взвода стрелци и го накарай да го раздели на две групи. Искам най-добрите му хора да влязат в боя. Искам екип от шестима в хеликоптера, за да може или да дойде на помощ, или да измъкне бомбата и нас след удара. Натовари и една лодка „Зодиак“. Този път без снайперисти. Ще се движим прекалено бързо, мамицата му, за да можем да имаме някаква полза от тях, освен това искам всички да са в нападателната група, включително и ти, заднико! Ясно ли е?

Пол се усмихна.

— Тъй вярно, скипере. А ти къде ще бъдеш?

— Рано пиле рано пее. Ще бъда където трябва, гъз такъв! Сега тръгвай, мамицата ти. Аз трябва да си поговоря с втория заместник на Бланчард и определено не ми се слушат проповеди и лъжи!

След като Пол се махна, поех към пилотската стая. Трябваше да разбера какво има на компютъра, затова реших първо да спра в оперативния център и да видя какво ли е извадил компютърджия №2. Чудех се също кога ли ще чуем нещо от шибания Бланчард. Усещах се изолиран от останалия свят. Тук можеше да пристигнеш или заминеш само с хеликоптер или самолет, тъй като пътищата в момента бяха напълно задръстени от тълпите изплашени цивилни, които опитваха да бягат поради слуховете за взривената ядрена бомба в центъра на града, достигнали до радиото. Ако Бланчард имаше за цел да си осигури максимален брой хора на открито, точно това ставаше. Избухването на замърсяващата бомба предизвика огромен страх и паника и изкара хората навън, за да може вълната от истинската бомба да избие възможно най-много от тях. Към това се прибавяше и фактът, че тук нямаха стандартни мерки за ответни действия, нито пък специални сили, които да търсят Бланчард и екипа му. Полицайте от Националната гвардия също така бяха блокирани и не можеха да се движат ефективно, нито пък да започнат каквато и да е контраатака срещу „Отмъщение“.

Портланд заминаваше на майната си.

Много неща не знаех все още, но пък онова, което знаех, беше важно. Знаех, че Бланчард няма да се самоубие, когато унищожава

Портланд. Той и оставащите хора от екипа му искаха да оцелеят също толкова, колкото аз и моите хора. Полковникът виждаше себе си жив и здрав, начело на расова война в Съединените щати. За тази цел трябваше да се махне преди избухването на ядрената бомба. Като знаех колко е осрано движението в града точно сега, се досещах, че явно той планира да пътува по въздух или по вода. За самолет не можеше да става дума, тъй като контролирахме всички възможни къси писти в близост до града. Влизането и изтеглянето с хеликоптер представляваше възможност и си напомних да заповядам на всички в контролната кула да внимават за неидентифицирани или неизвестни хеликоптери по екраните си. Мамка му, помислих си, че ако искат, тези копелета могат съвсем лесно да си гепят който си пожелаят хеликоптер на телевизионните екипи, които летяха над Портланд с миникамерите си и с небесните си репортери. Трябваше тези хеликоптери да се приземят веднага, хич не ме интересуваше шибаната свобода на информацията. Разбира се, Бланчард също би помислил за това и би избрал някаква по-малко очевидна маневра. Имах пред себе си една доста, доста хитра змия. Играехме смъртоносна партия ядрен шах и имах чувството, че всеки мой ход незабавно се парира.

Много щеше да ми е приятно да го убия, когато стигна при него.

Клетъчният телефон, който получих от Дани, се раззвъня като луд. Аз го измъкнах от джобчето, което висеше на бойния ми колан, и натиснах бутона.

— Какво?

Обаждаше се Барет.

— Дик? Къде си?

— По средата между кулата и новия оперативен център. Какво има?

— Сега ще дойда там. Не измъкнахме кой знае какво от компютъра. Заместникът на Мур казва, че системата е изтрита. Необходимо е дискът да иде в лаборатория, където ще могат да възстановят информацията, която е изтрита за такива като нас. За това трябва време, а време нямаме.

— Ах, чукай ме до сълзи, Дани!

Барет успя да се изсмее сухо.

— Чакай, Марчинко. Компютърджията намери нещо интересно. Доколкото разбирам, тези шибани триещи програми не са идеални.

Намери частичен документ, който Ласитър е пропуснал да изтрие. Може и да използваме тази информация срещу Ласитър, като си поговорим с него. Ще те чакам в центъра.

— Разбрано!

Рязко затворих телефона и се спуснах в тръс към светлините на оперативния център. Дани се оказа прав. Нямахме време. Всеки момент небето можеше да светне от ядрен взрив и нещата щяха да приключат за всички в обсега на ударната вълна, включително Дик Марчинко и компания. Можеше да се окаже, че това на компютъра е ключът към предотвратяване на крайния терористичен акт. А ако Ласитър не искаше да говори на федералните, аз си обещавах, че ще говори на мен. Дължах му малка забава.

Влетях през вратата на оперативния център и открих почти всички да гледат в набързо подредени телевизионни екрани. Незабавно познах лицето на полковник Макс Бланчард на тях. Мамка му и пак мамка му! Стомахът ми се сви от дрезгавия му глас. Слушахме дългоочакваното последно съобщение от самия автор на Божия съд. Затворих вратата след себе си и останах неподвижен, скръстил ръце на гърдите си. Ако имаше нещо да става, то щеше да стане сега и никой не можеше да направи каквото и да е. Кучият му син се намираще толкова близо и в същото време толкова далеч!

— ... след пет часа ще убия онези, които се подиграха със заръките на Яхве, които се омърсиха, като живяха сред тъмните раси и се предадоха на омразните евреи, чийто план е да унищожат Белия Израел. Инструментът, който ми даде Единият истински Бог, е тактическо ядрено оръжие, взето от моите смели и лоялни последователи от безсилното и корумпирано правителство на така наречените Съединени щати. Не можете да избягате, не можете да спрете предсказаното от пророците. Бели мъже и жени, надигнете се! Надигнете се срещу мръсотията, която унищожават бъдещето ви! Унищожете това проклето гнездо на неверници, подгответе се за войната, която ще прочисти Америка! Няма да трябва да ни търсите! Ние ще ви намерим! И заедно ще постигнем крайната победа и ще създадем родината, която заслужаваме!

— Шибани откачалки — каза някой в далечния край на стаята.

На мястото на месианското лице на Бланчард се появи кокалестото лице на местна говорителка. Чух я да казва, че

видеозаписът, който току-що бяхме видели, е намерен във фоайето на местна телевизионна станция от неизвестен човек петнадесет минути преди излъчването. Е, ако казваше истината, имахме цели пет шибани часа да намерим бомбата. Не успеехме ли, трябваше да се целуна по задните бузи за сбогом, и Портланд също трябваше да целуне многообразния си в културно и социално отношение задник за сбогом. Сега телевизорите показваха картина на живо от хеликоптер, който прелиташе над Портланд. Около района на първата бомба вилнееха крадци и имаше сведения, че все по-големи банди обикалят из града и околностите му и обират и пребиват всеки по пътя си. Докладваха и за откъслечни престрелки из целия град, тъй като полицията беше заповядала на снайперисти да трепят членове на банди и крадци. Всички аварийни служби се намираха в състояние на „временно задържане до определяне на нови приоритети за ответни действия“, а Националната гвардия се изтегляше от града, за да бъде „прегруппирана там, където ще е най-полезна“. Мислех си, че това ще е поне на сто километра оттук, за да може поне някой жив да отцепи кратера, който Портланд предстоеше да стане, ако аз не успея да открия нещо съвсем скоро, мамицата му!

— По дяволите, Дик, какво беше това бе!

Дани си пробви път през тълпата военни и цивилни и се втурна към мен. Виждах съм Дани ядосан, дори гневен, но никога побеснял докрай. Друсаше огромния си като джолан юмрук пред лицето ми и не се съмнявах, че в този момент би строшил черепа на Бланчард като диня.

— Дани — отвърнах. — Тоя гад обяви отброяването на секундите до края. Според мен имаме само три шибани часа да намерим бомбата и „Отмъщение“. След това ще трябва или да търсим бомбата, или да гоним Бланчард, защото той и „Отмъщение“ ще са по маршрута си за евакуация. Загубим ли бомбата, губим града. Загубим ли Бланчард, пак губим града и чакаме преиграване на срещата, когато той реши. Стиснал ни е за малките космати топки и го знае. Е, какво измъкна от проклетия компютър?

Барет веднага се успокои. Прокара ръка през косата си и поклати глава. Знаем, че беше разочарован. Аз изпитвах същото. Но нямахме време и трябваше да се концентрираме и да се движим. Животът на стотици хиляди хора зависеше от способността ни да не се отклоним

от курса и да преодолеем истински шибаната липса на предимство. Всички извън Центъра откачаха. Ние не можехме да откачим. Трябваше да отидем в града, докато всички опитваха да се измъкнат от него. И трябваше да намерим един-единствен лъскав куфар и ненормалните, които вероятно в момента го поставяха там, където да причини най-сериозни поражения. Как и къде ли щеше да го постави шибаният Бланчард? Изглежда, по лицето ми си личеше какво мисля, защото Дани ме удари силно по рамото.

— Добре, космат минетчия такъв! Но гледай да стигнеш до полковника преди мен. Ако не успееш, ще ти оставя достатъчно, да се наквасиш, но само толкова. Компютърджията намери частично изтрит файл, дето останал заради пукнатина в операционната система. Можеш да питаш Бил Гейтс какво означава това. Аз само предавам каквото ми казаха. С една дума, информацията, дето я възстанови, трябвало да е изтрита от Ласитър, но някак си останала и той я намери. Информацията е парче от съобщение по електронната поща от Бланчард до Ласитър вероятно за разполагането на бомбата. Не се чете, но думите „Вятърна буря“ се срещат три пъти в него. Няма друго. Само „Вятърна буря“. Видяхме го само защото се среща много пъти. Какво мислиш?

Посочих вратата с глава и излязохме тромаво в тъмната нощ.

— Мисля, че трябва да се видя с Ласитър и да му кажа за това. Той е в ръцете на ФБР и аз обещах на Карен да го оставя цял независимо от цената. Но пък има много начини да одереш един терорист. Намери Пол и си вземи оръжието. Двамата с Трейс ще сте на хеликоптерите за охрана. Взводът трябва вече да пристигне и да е готов за действие. Обади се на шибания Клей и му кажи какво става. Кажи му да разпорежи всички цивилни самолети около Портланд да се приземят. Въздушните сили на Националната гвардия трябва да имат позволение да свалят всеки, който лети, освен нас до ново разпореждане, включително и новинарските хеликоптери. Аз ще си поговоря с оня задник и ще го питам за „Вятърна буря“.

Барет кимна. Стиснахме си бързо ръцете и той изчезна. Останах на място за момент и се огледах. Виждах светлините на международното летище Портланд от другата страна на лабиринта от магистрала. От терминала и паркинга на летището към шосе 205 се

проточваше плътна линия от неподвижни автомобили. Тези копелета не можеха да мръднат оттам освен с личен ковчег.

Шибаният Бланчард се оказа много умен.

Сега целият свят ни гледаше. Гладните за новини майкотаковачи по целия свят можеха да наблюдават как Портланд изчезва от картата, а после как избухват коментари, обещания за мъст и заповеди от Белия дом за обявяване на военно положение в цялата страна. Известните или подозираните политически и религиозни екстремисти ще бъдат намерени и арестувани от стотици дула, докато търсят Бланчард и оставащите „свещеници“. Всеки идиот със силен глас щеше да излезе на улицата да крещи за правосъдие и да обявява Америка за най-жестоката расистка страна на земята. Най-силно ме тревожеше обещанието на Бланчард, че ще намери онези, на които разчиташе. Полковникът беше специалист и опитен практик в тероризма и партизанската война. Дали пък по цялата страна нямаше оперативни групи, въоръжени, готови и чакащи сигнал? Дали пък „Отмъщение“ и подземната армия на полковника не бяха определили и подготвили за разрушение и други цели, след като изпекат Портланд като наденичка.

Изведнъж разбрах защо имахме на разположение тези странни пет часа време! В края на краищата на Бланчард му стигаха и пет минути да сложи и активира бомбата. Но му трябваша поне два часа да се махне оттук, което означаваше, че иска да е най-малко на сто и двадесет километра от епицентъра и да е скрит по време на взрива. Но това можеше да означава също, че дава заповед и на далеч по-голяма армия от религиозни фанатици. Пригответе се, времето настъпи, действайте както сме планирали, готвили и репетирали отдавна. След като полковникът и „Отмъщение“ се махнеха от района на взрива, щяха да се свържат с много по-голяма армия — армия, за която никой не знаеше нищо.

Отворих клетъчния си телефон и набрах номера на Карен. Когато тя отговори, ѝ обясних идеите си, за да може да обясни на Клей и на президента. След това се отправих към килията на Ласитър — моята единствена връзка с Бланчард и „Вятърна буря“. Не знаех къде трябваше да идем оттук, но определено смятах да разбера. Обаче трябваше да го давам спокойно. Много професионално. Не можех да позволя на свирепата си личност да надвие. Трябваше да галя Ласитър

като бебе. Можех го. Да, новият и подобрен модел на Свирепия воин може и това.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине? — запита агентът на ФБР, който стоеше пред стаята с Ласитър.

Отвърнах му с най-приятелската си усмивка, а после го праснах като с чук от ада. Юмрукът ми влезе в контакт със ставата на челюстта му и той падна като торба обезкостено месо. Отворих вратата към пилотската стая и видях рус мъж в далечния край на стаята, сложил ръце в скута си. Среден на ръст, той съвсем не изглеждаше зле. Вдигна поглед към мен, усмихна се и стана.

— Ричард Марчинко, предполагам? Полковникът очакваше да изпратят именно вас.

Преодолях разстоянието между нас с две огромни крачки. Хванах Ласитър за ризата с двете си ръце и го вдигнах от пода, след което го праснах с глава в носа. Почувствах как меките хрущяли се трошат, след което кръвта му плисна по лицето ми. Завъртях тялото му рязко наляво. Когато то застана хоризонтално във въздуха, го пуснах. Той отлетя през стаята, размахал диво ръце, и отскочи като топка за тенис от стената. Гледах как опитва да се изправи с двете си ръце, докато кръвта течеше от строшения му нос. Виждах, че от моята игра на „хвърли лошия в стената“ му се вие свят и сигурно едно-две ребра са счупени. Но не бях свършил.

Разкрячих се над него, след което го стиснах с две ръце за косата, а после бавно задърпах нагоре и назад. От прекаления натиск прешлените на врата му изпукаха. От гърлото му излезе тих вой. Прекъснах го с рязък удар на бойната си обувка между широко разкрачените му крака право в торбичката за орехи. Държах го така, че не можеше да направи нищо, освен да поеме пълната болка от опита да му откъсна главата, докато топките му експлодират като новогодишна заря.

Когато усетих, че се отпуска, го захвърлих на пода. Главата му изтрака с мокър звук. Претърколих го и установих, че е почти в безсъзнание. Сигурно вече можехме да си говорим. Отстъпих до масата, която ФБР бяха използвали по-рано по време на непродуктивния си опит за въпроси и отговори. На нея стоеше кана с леденостудена вода и три празни чаши. Взех каната, обърнах я и

изсипах съдържанието ѝ — заедно с леда — върху окървавеното и подуто лице на Ласитър.

Леле, как се събуди само!

Започна да плюе и ругае и се изправи с усилие, след което се метна към мен, като ръмжеше като псе. Когато стигна до мен, аз го ритнах в темето. Отново се стовари на пода, сякаш ударен от паднал стълб. Вдигнах дясната си обувка над лявата му длан и го фраснах с всичката си сила. Пукането на костите на пет строшени пръста бързо бе заглушено от острия му писък. Наблюдавах как тялото му се сви като ластик и как счупената и безполезна ръка се скри между също така смазаните и безполезна топки.

— Не мърдай! ФБР!

Мамка му! Пак ли тоя тъпанар?

Когато сериозно ядосаният федерален агент влезе тромаво в стаята, насочил с двете си ръце своя „Глок“ право в черното ми сърце, се подхлъзна в локвата вода и лед. Той опита да запази равновесие, при което пистолетът изгърмя, но в този момент аз пристъпих напред и наляво, като скъсих разстоянието между нас. Хванах пистолета с две ръце и ловко го извих навън и срещу пръста и китката на агента. Той изскочи от ръцете му по най-баламския начин. Видях как очите му се отвориха широко, като разбра какво става. Изгледах го с поглед, в който се надявах да се чете молба за прошка, и го праснах с плоската страна на неговия пистолет по черепа, а после захвърлих оръжието в другия край на стаята. Бедното копеле отстъпи две крачки назад, а после падна настрани върху мокрия под.

Е, не мога да кажа, че не направи опит. Като излезе от болницата, може да му дадат медал. Мамка му, дори аз бих го препоръчал за медал.

Насочих вниманието си отново към Ласитър. Посегнах надолу и рязко го изправих на крака. Метнах го на един стол... и за свой срам, не уцелих. Много се засрамах. Ласитър падна на страната си, след като отскочи от стола, и протегна счупената си ръка, за да омекоти удара.

Е, това трябва да боли адски!

— Оооооооох!

Ласитър започна да стене и диша като разгонена ученичка, докато напразно опитваше да се ориентира. До този момент не бях казал и дума. Той определено смяташе, че съм дошъл, за да го убия от

бой. И имаше право. Затова дойдох. Освен, разбира се, ако той не реши да спре глупостите и да си поговори с мен за Бланчард, ядрената бомба и „Вятърна буря“.

— Спри! Моля те! Спри! Стига... стига! Спри, дявол да те вземе!

Ах, сладки думи на разкаяние! Сега вече имахме някакъв напредък. Ласитър, свит на топка в ъгъла, най-далеч от мене, гледаше изпадналия в несвяст агент на ФБР. Когато вдигна очи към мен, видях, че е убеден сто и десет процента, че съм напълно ненормален. Щом съм пребил агент на ФБР, за да стигна до него...

— Ти си ненормален, Марчинко! Луд! Остави ме на мира, мамицата ти!

Отидох при него и го сграбчих за десния глезен. Изтеглих го от ъгъла, след което протегнах ръка и го стиснах за колана. С мощен тласък го вдигнах от пода и го треснах в един от все още изправените столове. Хванах лицето му с ръка и го стиснах, докато очите му се наляха със сълзи. Приблжих лицето си на сантиметър до неговото и изревах с пълна сила. След това пуснах вече напълно изплашения оператор от „Отмъщение“, направих две крачки назад и изчаках.

— Какво... искаш... от... мен? — задави се той.

— „Вятърна буря“.

Имах чувството, че го удари ток.

— Как...? Мамицата му, Бланчард ще ме убие.

— Тъпо копеле! — изревах. — Аз ще те убия, ако не ми кажеш каквото искам точно сега и тука, мамицата ти! Коя от думите не ти е ясна? „Вятърна буря“, шибаняк. Какво е това? Къде е? Колко време имам, мамицата ти? Говори, минетчия такъв. Говори, или ще ти изтръгна шибаното сърце и ще го изям пред лъжливите ти очи, докато умираш!

Помниш ли какво ти казах преди за маниерите си? Много са лоши. Но дават резултати.

Първата реакция на Ласитър беше да се напикае. Сигурен знак, че напредваме. След това взе да подсмърча и да хлипа. А, това не ми хареса. Мразя ревльовците. Хлипането премина в говорене. Е, така стана по-добре, много по-добре. Изправих един стол от пода и седнах до него. През следващите пет минути Ласитър бръщолеви за мръсните раси, за финейските свещеници, за ролята на Бланчард като човека, дал началото на втората американска революция, и най-важното, какво

беше и къде се намираше „Вятърна буря“. Битият, охлузен и прекършен мъж тъкмо свършваше, когато дочух звуци от много тичащи насам крака в коридора. Изправих се и посрещнах тълпа агенти на ФБР и полицията на ВВС. Бяха извадили pistolетите си и опитваха да се набутат в понастоящем съсипаната стая.

— Пленникът опита да избяга! — извиках над тълпата офицери, агенти и задници. — Слава богу, че се оказах тук навреме! За малко не уби вашия агент. Ако не го бях спрял...

Тълпата свирепо се нахвърли върху бедния стар Ласитър като акули на месо. аз се изхлузих от стаята, в която къртяха шамари, и се отправих по коридора навън.

— Кофти е да си на твоето място — промърморих тихо на себе си, като дочух писъците и рева на Ласитър. Маmicата му. Измъкнах, каквото ми трябва, и сега беше време да тръгна на лов за атомни бомби.

Забелязах един току-що пристигнал транспортен хеликоптер на пистата — взводът от „Шестицата“ бе тук. Преди да кацнат, се разпоредих за един хангар за тях и веднага се втурнах натам. Нямах търпение да стигна при взвода печени тюлени-убийци, който чакаше своето куче-водач. Когато наближих хангара, забелязах Трейс. Носеше зелен летателен костюм от материал „Номекс“ и автомат „Д4А1“. Тя махна с ръка и посочи към хангара. Вдигнах ръка в отговор и продължих да тичам. Барет стоеше пред хангара и разговаряше с капитана на хеликоптера. Той и неговият екипаж щяха да бъдат кавалерията, която да откара бомбата, след като я заловим, или която щеше да измъкне задниците ни от огъня, ако не стигнем там навреме. Щом влетях в ярко осветения хангар, видях момчетата си. Пол стоеше сред тях и ентусиазирано вдигна палец към мен.

Стоях пред най-красивата група смъртоносни копелета, каквито съм виждал.

И щях да ги поведем към града за най-страшното пътуване.

Рязко спрях и кимнах. Те виждаха в очите ми и от стойката ми като на шибан Бог на войната, какъвто винаги съм бил, че съм готов да ги поведем в най-важната мисия (ако е рекъл Бог) в живота им. Като един се развикаха и размахаха оръжията високо над главите си. Тюленският боен вик проехтя в хангара.

Настръгнах от върха на дебелия си славянски череп до пръстите на краката си.

— По конете, майкотаковачи! — изревах. — Отиваме в града!

ГЛАВА 17

Това беше първият ни шанс да се докажем. Ако не успеехме, друг може би нямаше да имаме.

Дани О'Колсън,
„Без герои — Тайните
антитерористични сили на ФБР
отвътре“

Проверих един по един пълнителите си с по тридесет патрона. Всеки от тях съдържаше по двадесет и седем патрона черепотрошачи със зелени върхове и калибър 5,56 мм, любезно предоставени от Чичо Сам. Първите два патрона бяха с червени връхчета, за да мога визуално да определя кога е време да сменям пълнителя. А последният патрон освен всичко беше трасиращ. Той ми трябваше, за да си отбележа посоката, в която да стрелям отново и да пръсна тиквата на всеки оттам, който се опитва да улучи мен. Никога не оставям на друг да проверява оръжието ми вместо мен, независимо дали сме на стрелбището, на учение или пък в истински бой като сега. Доверявам се на *тои* и насърчавам и другите да вършат същото. Един лошо зареден пълнител в неподходящ момент може да доведе до твоята смърт или тази на човека до теб. Виждал съм патроните на един човек да изпадат от дъното на пълнителя във възможно най-неподходящия момент, защото не си беше проверил шибаната дънна плочка преди мисията. Човек се научава от грешките на другите, ако е умен. От собствените си се учи, ако е късметлия. Взех четиринадесет пълнителя само за автомата си. Във Виетнам научих колко е важно да носиш възможно най-много муниции със себе си. Като тюлен, изправен срещу виетконгците и Северновиетнамската армия, носех куршуми, гранати, комуникационно оборудване и вода. Точно тези неща ми позволяваха да оцелея. В най-лошия случай изхвърлях малко храна от раницата си.

Храната за мен не представляваше приоритет в джунглата. Ами там бързо от разни неща за ядене, стига да си гладен.

След като внимателно прегледах всеки пълнител от горе до долу, го напъхвах в джобче на свирепия си черен, специално скроен тактически елек. Моите тюлени бяха взели огромни количества от тях от наша, американска фирма в Такома, Вашингтон. Направо обрала склада по време на едно учение със 75-ти рейнджърски батальон по превземане на летището във Форт Люис, преди да ги извикам тук, в Портланд. Елекът се носеше високо горе, позволяваше напълно свободни движения и не пречеше в самолет или хеликоптер. Онези стрелци, които носеха бронирани жилетки, можеха лесно да нагласят елека върху тях. Закрепих две големи торби като джобове за четиридесетмилиметровите си патрони, за още тридесет пълнителя и още няколко смъртоносни неща, без които просто не мога да живея. В предните джобове на жилетката си затъкнах пълнители за автомата. Още два допълнителни джоба ми позволяваха да нося аварийно радио с диапазон от пет мили и аптечка за закърпване на задника ми, ако той се озовеше на пътя на някое летящо към мен парче хевиметал.

Както казах, в моя занаят дойде ли време за ритане на задници и теглене на уши, ти трябва само патрони, бомби и комуникационно оборудване.

Закрепих новия си пистолет „Глок 17“ с нощен прицел и тактическо фенерче в специалния модул кобур в стил SAS на дясното си бедро. Към неговия пълнител със 17+1 патрона прибавих още шест заредени пълнителя, до един закрепени приятно на лявото ми бедро в торбичка, която допълва кобура на пистолета. На лявото ми бедро имаше и торбичка с радиоапарат „Сейбър“ за комуникация с хеликоптерите, джоб за тактическия ми сгъваем нож „Уор тек“, малък джоб за специални клещи „Суичплайър“ и джоб със стробоскоп за насочване на спасителните ми екипи. Тръгнем ли за бомбата, щяхме да действаме отблизо и на лична основа.

Най-добрият близък бой е този, който почива на принципа на Целувката. Целта е Лекотата, Умнико Важен. Разхождах се сред стрелците от „Шестицата“, които си приказваха и проверяваха всичко по себе си, още един път и с удоволствие забелязах, че до един спазват формулата на Свирепия воин за близкия бой. Не носеха нищо, което не е гадно и здраво закрепено. Командирът на взвода беше едно младо

кутре с много кураж и сини очи, които бляскаха като стомана. Гледах хората му, които приготвиха оръжието и оборудването си, и изпитах гордост. Изглеждаха във форма, уверени и целеустремени. Независимо от опитите на ВМС да „почистят“ екипа, командирите след мен не бяха успели да отслабят решимостта на всяко следващо поколение стрелци.

Бях разработил „Шестицата“ така, че да може да се придвижва от точка А до точка Б само с една раница, оръжие и възможно най-малкото количество оборудване, необходимо за изпълнение на мисията. Днес благодарение на документите и подписите, необходими дори да се изсере човек във ВМС, обикновено между повика за влизане в бой и момента, в който хората всъщност тръгват, изминава смешно много време. Но забелязвах също, че операторите, стрелците, единствените хора от значение, когато се стигне до бой, завидно добре импровизират, адаптират и преодоляват административните пречки по пътя си. Същото важеше и за тази група. Аз поддържах редовни контакти със стрелците от „Шестицата“ след „пенсионирането“ ми, независимо че ВМС не ме допускаха до поделението. Кръвта вода не става, а „Шестицата“ беше създадена с кръв.

Ако им бях дал зелена светлина, моите стрелци щяха да ме измъкнат от затвора, когато си поискат. Толкова предани сме един към друг дори и сега. Нямахме човек, способен да застане на пътя им. Можех да ида някъде по света и да си намеря нов дом. Но никога не съм бягал от нищо в живота си. И никога не съм карал хората си да извършат този жест на братска обич. Големите шефове имаха късмета, че се намирах тук за този малък цирк. Иначе трябваше да ми изпратят резултатите по шибаната поща!

Със сигурност знаех, че точно в този момент нямаше друго място на света, където ми се иска да се намирам. Пък и носех необходимия тоалет, оборудване, оръжия. За това се учих цял живот. На това учех и моите мъже и подчинените ми офицери. Древната воинска етика се събуди в мен през изминалата година и аз отново водех бойци, истински бойци, в боя.

Разбери, добри читателю, че ВМС така и не разбраха защо хората ми можеха и вършеха нещата, които изисквах от тях. Онова, което Чарли Бекуит постигна със стрелците си от „Делта“, аз постигнах с моите. Нарочно вгълпявах в самите им души духовна посветеност и вяра в себе си и мисията. Те представляваха моите

воини от нашето време и използваха оръжие и оборудване от нашето време, за да изпълняват извечната задача: да намират онези, посветили се на терора и хаоса.

Успях да накарам „Шестицата“ да разбере, че ние сме най-новата брънка в дългата верига на воини отпреди хиляди години. И че те дължат собственото си съществуване на тези храбри и честни воини, живели преди тях и жертвали се за достойни каузи. Моите стрелци знаеха, че не са просто сума от отделните си усилия. Те бяха живата следа на безчет смели мъже преди тях. Духовно, умствено, чувствено и физически свързана с такъв благороден идеал, „Тюлен — група 6“ се превърна в нещо, което не можеш да спреш. Най-ефективната контратерористична група, съществувала някога. Такъв беше тюленът от двадесет и първи век, който подготвих за боя с Бланчард и духовно мутиралата негова група „Отмъщение“.

Със себе си щяхме да вземем четири средно големи картечници „М240В“, три за щурмоваците и една за спасителния екип. Тази картечница е с газов възвратен механизъм и въздушно охлаждане, като патроните се подават от лента. Тя дойде като заместник на проверената и доказана „М60“. Новата картечница изстрелваше куршуми 7,62 мм и максималният ѝ ефективен диапазон достигаше 1100 метра. Харесвах новата пластмасова дръжка и подобреният мерник „М145“. За тази мисия магнахме сгъващите се двукраки опори и всеки от картечарите носеше през рамо ремък „Сафариленд“ за максимална опора и гъвкавост от всяка стрелкова позиция. Изисквах по 1000 патрона за всяка картечница, като допълнителните ленти картечарите носеха в раниците си. Исках максимална огнева сила срещу „Отмъщение“, а с тези оръжия смятах, че стрелбата ще е адски сериозна, но с предимство на наша страна.

Аз бях проверил автомата и пистолета си в закритото стрелбище на базата заедно с останалите от взвода. Трейс и Дани бяха подготвили своето оборудване по-рано. И сега помагаша на командира на хеликоптера да монтира двете електронни миниоръдия, каквито обикновено носят големите черни хеликоптери „Чинук“ от 160-ти авиационен полк за специални операции. Нашият хеликоптер щеше да ни служи за стрелкова платформа, както и за издирване и спасяване, когато слезем долу. Миниоръдията можеха да покриват определена територия с порой от стоманени патрони 7,62 мм с изключителна

точност. Трейс щеше да придружава помощния екип на хеликоптера, а Дани — да контролира всичко от хеликоптер „Пейв хоук“ №2. Аз тях да закарам първия „Пейв“ право в мелето с първата група стрелци, а вторият с другата група щеше да ни следва по петите. Трябваше да ударим целта си здраво, бързо и перфектно от първия път. Планът ми беше дързък, адски рискован и много, много извън рамката, дори като за специални операции.

— Дик?

Вдигнах поглед и видях до себе си лейтенант Флечър, командирът на взвода тюлени. Лейтенантът беше випускник от академията. След срещата с него останах впечатлен от приятните му маниери и отсъствието на лайнарщини, когато ми отстъпи хората си. Старшината на взвода ми каза насаме, когато подготвихме оръжието си, че Флечър доказал себе си като способен и гъвкав водач. Взводът имаше няколко секретни далечни мисии и младият лейтенант убил първия си човек на една от тях. Той беше хладнокръвен, спокоен и умен. Харесвах това в младите офицери.

— Какво има, Фил?

— Взводът е готов за последни инструкции. Къде искаш да се съберем?

Флечър носеше почти същите неща като мен, само дето автоматът му висеше на гърдите като някаква електрическа китара от ада. Имаше черен парцал на главата, вързан плътно около черепа, и чифт очила високо на челото си. На ръцете си носеше плътно прилягащи ръкавици от „Номекс“ с отрязани до средата показалци, за да усеща максимално спусъка. Щурмовите му обувки „Найки“ бяха като онези, дето поръчах от Германия при създаването на „Шестицата“ преди толкова много години. „Найки“ правеха тези обувки леки, добре ушити, а уникалната им подметка позволяваше надеждно движение по мокри или хлъзгави повърхности. Отбелязах си, че лейтенантът предпочита пистолет „SIG 226“ от неръждаема стомана, калибър 9 мм. Добър избор.

— Кажим им да си домъкнат задниците тук и да седнат където намерят. Далгрен и Барет си получиха заповедите. Ще се съберем с тях на птиците. Ти готов ли си, лейтенант?

— Да, сър. Всички сме готови. Няма да те подведем, полковник. Моите момчета са най-добрите в екипа. Само ни закарай до целта, ние

можем да свършим останалото. Разчитай на това.

— Абсолютно яко — отвърнах. — Действай.

Пет минути по-късно около мен седяха най-добрите хора, които Специалните сили на ВМС можеха да ми предложат. Чаках, докато се настанят удобно на студения циментов под на хангара. Накрая почувствах, че ще мога да се справя с религиозните психоубийци на Бланчард. Имах шестнадесет готови за война копелета в пълен боен екип, които напъваха да тръгват. Времето течеше, но поне в моя тефтер шансовете ни сега бяха най-малкото равни. Знаех къде се намира Бланчард, какво прави и къде е тръгнал. Знаех какво е „Вятърна буря“ и знаех, че мога да я нападам с всичко, което успяхме да измъкнем, изпросим, заемем и откраднем през последните двадесет и четири часа. Знаех също, че от мен зависеше дали ще можем да отнемем бомбата от Бланчард, а после да я махнем оттам, ако изобщо това е възможно. Имах план, но за момента не го знаеше никой.

— Слушайте! — изляях. — Ще кажа това само веднъж. Ако имате въпроси, питайте. Имаме само една възможност да свършим работата както трябва. Една! Осерем ли се, сума ти невинни копелета ще се опържат, преди слънцето да изгрее утре сутринта. Знаем какво можете, шибаняци, и всички вие ме познавате. Отиваме заедно и ще се върнем заедно.

Отговорът им последва мигновено и оглушително. С мрачна усмивка кимнах доволно, когато всеки от тях прие предизвикателството. На това пътуване отивахме с еднопосочни билети. Литнехме ли и стигнехме ли над целта, нямаше връщане назад или отказване. Всеки от хората пред мен знаеше за „Отмъщение“. Да, те бяха изменници. Но също така бяха и първокласни оператори, които познаваха нашата тактика и методи толкова добре, колкото и ние техните. Никога американски контратерористи не бяха воювали срещу собствените си хора на своя земя. Наградата ни не се ограничаваше само с възврънатата тактическа ядрена бомба, а и е безопасност и сигурност за нацията.

Мамицата му, помислих си. Ето за това съм се учил цял живот. Време е да видим дали Дики наистина става за нещо, или всичките тези години просто се е барал по пишката.

— Целта ни е „Вятърна буря“, седемдесет и шест метра дълга мореходна яхта. Миналата година е била наета от полковник Макс

Бланчард под фалшиво име за пътуване от пристанището ѝ в Сиатъл по крайбрежието на щат Вашингтон и нагоре по река Колумбия до Портланд. В този момент плава нагоре по реката. Бомбата е на нея и под прякото командване на полковника. Според моята информация полковник Бланчард е разделил „Отмъщение“, след като са му доставили бомбата. Шибаняците, с които се занимавахме досега, са отишли в Портланд по-рано и са заели позиции, откъдето да насочват и следят подготовката за избухването на бомбата. Това означава, че Екипът за спасяване на заложници и моят екип — преди вие да пристигнете — проливаха кръв срещу една част от хората на Бланчард. Останалите от „Отмъщение“ чакат в готовност да отплават към Портланд от пристанището в Астория.

Замълчах, огледах напрегнатите лица на мъжете пред себе си и продължих:

— „Вятърна буря“ е яхтата, която ще докара бомбата до Портланд. Бланчард планира да отиде до мястото, където река Уиламет разделя града на две, да закотви яхтата, след това да включи часовника и да се чупи с две лодки „Зодиак“. Нужни са му само шестдесет мили разстояние от бомбата, за да е на чисто. „Отмъщение“ е тренирала в тази отсечка няколко пъти през изминалата година под прикритието на учение в подкрепа на Бреговата охрана.

— Как ще го ударим, скипере?

Ръката на Косенс падна, след като той зададе въпроса, който със сигурност се въртеше в мислите на всички останали.

— Като шибан товарен влак — отговорих. — Щурмовата група се разделя на два елемента. Аз съм на първата птица; лейтенантът тук — на втората. Шестима стрелци заминават с Далгрин на нейния хеликоптер. Те ще ни прикриват задниците, докато действаме. Задачата им е да нападнат „Отмъщение“, когато опитат да се чупят с лодките, след като „Вятърна буря“ попадне под обстрел. Ние се спускаме по въже на предната палуба. Това е шибана луксозна яхта, така че точката на кацане ще е доста малка! Аз ще ритна първото въже и ще осигуря палубата с моята група. Хеликоптер номер две ще лети след задниците ни и лейтенант Флечър ще трябва да свали хората си на палубата много бързо, за да я изчистим от танга. От този момент ще бъдем само ние и те. Според сведенията на борда няма цивилни, така че за случайни жертви не може да се говори. Каквото видиш, го стреляш. А

и за яхтата не ми пука. Ще трябва да движим бързо, а това означава да чупим всичко по пътя си. Целта е да вземем бомбата. Знаете как изглежда тя. Направете всичко необходимо, за да я завладеете. След като някой от нас я вземе, да не е посмял да я връща! Въпроси?

Един по-възрастен тюлен от задните редици се обади:

— Ами ако оня шибаняк е задействал часовника, Дик? Какъв е планът ни тогава?

— Добър въпрос, моряко — отвърнах. — Няма да си губим времето за проверки на шибания куфар. След като го завземем, хеликоптерът „Чинук“ ще дойде и ще се изравни с палубата. Аз ще взема куфара и ще го прехвърля в него. Вие, копелетата на екипа за издирване и спасяване, оставате на палубата и ще действате като охрана, в случай че нещо стане с хеликоптера, и паднем някъде между яхтата и устието на река Колумбия. На хеликоптера има надуваема лодка. Птицата ще ни закара поне на двадесет и пет мили в океана и там ще ме спусне заедно с лодката. Двадесет и четири часа по-късно, ако бомбата не е гръмнала и не е заличила шибания ми задник от лицето на планетата, Бреговата охрана ще чуе сигнала от моя „Сейбър“ и всички ние ще изживеем щастлив и шибан хепиенд.

— Кой ще е с тебе в лодката, скипере? — запита Флечър.

— Аз, заедно с мен и себе си, сър. За ядрена бомба, задействана или не, е достатъчна една бавачка. Ако гръмне, ще гръмне силно, но пък ще загинат минимален брой хора. Ясно?

— Ясно, полковник — отвърна Флечър. — Но ако искаш компания...

— Няма нужда да говориш, млади човече. Разбрах. Сега да тръгваме, а?

Някой отвори масивните врати на хангара и като един моите шестнадесет ловци на глави и аз се отправихме към хеликоптерите, чиито перки се въртяха в нощта, а турбинните им двигатели ни обливаха с топъл вятър. Приведох се и затичах към водещата птица. Зад мен петима тюлени сториха същото. Докато моят екип бързо товареше нашия хеликоптер, наблюдавах как хората на Флечър скачат във втория. Спасителният екип от шестима зави надясно зад моя хеликоптер. Изтичаха по спуснатата му рампа един по един, като оръжието и екипировката им затрудняваше краткото изкачване. Дани ми махна от мястото си до пилота във втория хеликоптер. Аз махнах в

отговор и вдигнах палец нагоре. След това видях стройната фигура на Трейс. Дори в летателния костюм, допълнен от автомата, се различаваше от останалите. Наблюдавах как тя коленичи до хеликоптера и вдигна ръце към небето в древна молитва към своите богове. Когато свали ръце и понечи да се качи в машината, усетих странна сила в себе си. В един миг тя се изгуби в тялото на двумоторния щурмови хеликоптер и задната му рампа се вдигна и заключи грациозно.

Мамка му, тя вдъхваше страх!

Двама от стрелците ми изтичаха край мен, докато се качвах в основния отсек на моя „Пейв“. Взех слушалката, която командирът на екипа ми подаде, и я сложих на главата си.

— Готово ли е, господин Марчинко? — запита пилотът.

— Да — отвърнах. — Да тръгваме!

— Кула, водачът на „Червен полет“ иска разрешение за излитане.

Когато тръгнахме бавно напред, намърдах задника си върху алуминиевия под. Пилотът издигна птицата право нагоре и аз почувствах силен прилив на адреналин. Облегнах се и затворих очи за момент, за да поема цялата ситуация. Вече не можехме да се върнем, да отстъпим или да се предадем.

— Сър? Установихме местоположението на целта. В момента ги следят от километър и двеста метра надморска височина. „Вятърна буря“ се намира на десет морски мили от града. Ще се спуснем над палубата. Дръжте се. Оттук нататък ездата ще е груба.

ГЛАВА 18

*... да отнемеш командването на побеждаващ генерал
посред вражеско обкръжение... означава да объркаш
дисциплината, да застрашиш безопасността на армията и
честта на страната, както и да нарушиш
справедливостта.*

Ал Калтман, „Геният на Робърт
Е. Лий^[1] —

Уроци по водачество за онези,
които са по-малко на брой,
с по-малко пушки и с по-малко
финанси“

— Клей? Марчинко наистина ли ще се справи?

Зад бюрото си в Овалния кабинет президентът на Съединените щати се завъртя в удобния кожен стол, за да погледне двамата съветници, които седяха срещу него. Известният кабинет бе дискретно осветен и тази среща призори се криеше от любопитните очи на журналистите от пресата във Вашингтон с дръпнати завеси. Ранното пристигане на Карен Феърфийлд и Клей Мълкахи в Белия дом преди петнадесет минути беше съпроводено от лек дъжд. По искане на президента те отидоха направо в неговия кабинет.

Клей Мълкахи внимателно претегли отговора си. Работил беше осемнадесет часа без прекъсване и темпото започваше да се отразява на ветерана по управление на кризисни ситуации.

— В момента летят, господин президент. Изпратихме хеликоптер „АС-130“^[2] от военновъздушната база Травис в Калифорния. В момента той е над целта и насочва щурмовата група. Ще пусне инфрачервена светлина към яхтата, за да води хеликоптерите за окончателен заход с възможно най-добра видимост. Марчинко има шестнадесет оператори от „Тюлен — група 6“ и своя екип, както и

напълно въоръжен „Чинук 47“ от 160-ти авиационен полк за специални операции. Определено има каквото му трябва, плюс кураж.

Като бивш пилот от ВВС президентът познаваше много добре възможностите на хеликоптерите „АС-130“. Двете оръдия „Гатлинг“, монтирани от лявата страна на хеликоптера, можеха да изсипят снаряди в конус, така че да унищожат цяло футболно игрище за по-малко от три секунди. Оръдието, което изстрелваше снаряди 105 мм, имаше достатъчна точност, за да поразява отделни вражески коли и бункери от два километра разстояние денем и нощем, в добро или лошо време благодарение на сложните си компютърни системи за прицелване и стрелба. Малко неща оставаха незасегнати след въздушна атака от такъв хеликоптер. Той представляваше най-доброто, когато искаш да превърнеш нещо или някой на земята на каша.

— Благодаря, Клей. Приемам отговора ти за твърдо може би. Карен, ти какво смяташ?

Карен Феърфийлд се помести леко, за да опита да определи по-добре настроението на президента в слабо осветения кабинет. Откакто видеозаписът с изявлението на Бланчард излезе в ефира, се налагаше тя да отбива нападки от други агенции относно способностите на СВС да се справи със ситуацията. Поредицата престрелки на обществени места, за които отговаряше нейният екип в Портланд, също не ѝ помагаше в политически смисъл. Висшето ръководство на армията оказваше силен натиск над президента да позволи „Делта“ да поеме операцията, а командването на ВМС крещеше, че иска да си вземе най-елитния взвод от Дик Марчинко „Разрушителя“ и да го върне на упълномощения му командир. Дори ЦРУ искаше да се намеси, независимо че силите и опитът им подхождаха повече за разпалване на етнически войни, а не за спирането им.

Саркастичният отговор на внимателно подбраните думи на Клей накара Карен да говори направо и да каже каквото мисли.

— Дик ще се справи. Бланчард е на десет мили разстояние от Портланд — започна тя. — Дори и да взриви бомбата там, където се намира в момента, резултатите ще са катастрофални. Но ние нямаме сведения, че той знае за въздушното нападение от страна на Дик. Сигурността ни на място в Портланд и във Вашингтон поне този път е на ниво. Според мен има големи шансове той и силите му да изпълнят мисията — ако не се намесваме ненужно.

— Добри шансове, а? Предполагам, гледала си новините. Портланд е лудница. Буквално стотици хиляди американци опитват да се махнат оттам. Кметът е мъртъв и аварийните служби са безполезни. Федералната агенция за овладяване на критични ситуации е напълно осрана, ако простиш израза. Те не могат да се заемат с проблема. Още по-лошото е, че по цялото северозападно крайбрежие царува паника. От Сиатъл чуваме, че имат проблеми с реда, а Сан Франциско е поткачен от обикновеното. Въпросът ми е, какъв е резервният ни план, ако Марчинко се провали? Как ще спрем Бланчард да не взриви проклетата бомба, ако успее да се измъкне от Марчинко и неговия екип?

Клей изпревари отговора на Карен:

— Ние в СВС наблюдаваме нападението. При неуспех хеликоптерът ще има заповед да потопи яхтата. Ще я потопим и ще изпратим Бреговата охрана да отцепи района. Осигурил съм екип водолази във Военноморската база в Бремертън, които са в готовност да отидат и да извадят бомбата от дъното на реката, ако се наложи да се използва този вариант.

Карен се обърна към Клей, но той продължи да гледа право в очите на президента и избягваше погледа ѝ.

— И кой ще даде тази заповед? — настоя Карен, без да може да сдържи изненадата и яростта в гласа си. — И защо не знам за това, Клей?

— Аз също работя за президента, Карен. Знаеш това. Има някои неща, които не мога да споделям с теб, и този аспект на операцията е сред тях. Ако трябва заповед, ще я издаде президентът или ще упълномощи мен. Ти не трябва да участваш в това.

— По дяволите, Клей! Дик знае ли, че му готвиш подобен номер?

— Овладейте се, госпожо Феърфийлд! — нареди президентът. — Господин Марчинко знае каквото му е необходимо и толкова. Благодарение на теб той получи много добра компенсация, а дори и президентска амнистия за престъпленията си преди и сегашните си изпълнения. Разказаха ми за бедния човечец, който той и онази жена са изкормили само на няколко преки оттук. Знам също, че е пребил беззащитен пленник, както и агента от ФБР, който трябвало да го пази! Трудно ми е да реша кой заслужава да застане първи пред военен съд — Бланчард или Дик Марчинко! Освен това смятам, че със своите

тридесет години в занаята Марчинко разбира добре своята позиция, както и нашата. Ако се окаже, че нападението не върши работа, ще я свършим по нашия начин. Точка. На определено ниво Дик и хората му знаят и очакват това. Аз мога да осигуря нови тюлени. Не мога да осигуря нов Портланд или да предотвратя гражданска война. Разбери следното, Карен, като президент, аз няма да допусна един вманиачен расист да използва ядрено оръжие срещу собствената си страна. Според ФБР и неговите източници на информация патриотичните и военизирани нелегални общности из страната вече започват доста страшни неща. Радикални групи от другата страна на оградата също се въоръжават и казват на хората си да се готвят за улична война с белия потисник, който и да е той. И ако си забравила, целият този вътрешен хаос, който ни отнема вниманието, позволява на някоя чужда страна да ни нападне. Дик или ще удържи пълна победа, или лично аз ще заповядам пълно почистване на района с всичко и всеки на борда на оня хеликоптер. Не ми харесва и не ми се иска да го направя, но ще го направя. Ясно ли се изразих?

Карен кимна.

— Да, господин президент.

Той отново насочи вниманието си към Клей.

— Накарай ФБР незабавно да започне арести на всички, които са определени като екстремистки водачи, независимо от расата, цвета и вярата. Ще трябва да действаме бързо, за да се възползваме от ситуацията, независимо как ще се развият нещата в Орегон. През следващите двадесет и четири часа ще обявя военно положение само ако стане абсолютно необходимо. Съмнявам се, че полковник Бланчард ще сметне това за нечестна игра, защото ще изчистим страната от нежеланите ѝ елементи, нали? Той ни даде идеалната възможност да атакуваме радикалните групи, без да питаме съда за разрешение.

Клей Мълкахи се усмихна.

— Не, сър. Убеден съм, че не е мислил за това. От доста време имахме потребност да се захванем с вътрешните си проблемни деца и изключително подходящата поява на полковника ни позволи това. Можем да започнем изпращане на задържаните в Гуантанамо до дванадесет часа от арестуването им. Съгласно заповедта Морската пехота е разширила значително лагера си, за да приеме очакваното допълнително население. Ще поставим базата извън досега на пресата

през следващите двадесет и четири часа. Съображения за националната сигурност и прочие.

Без да се сдържа повече, Карен изпрати на президента най-чаровната си усмивка и понечи да стане.

— Господин президент, трябва да се върна в СВС. Имам да контролирам операция. Ще позволите ли?

— Разбира се, Карен. Радвам се, че всички отново четем една и съща страница. Вярвай ми, Дик Марчинко ще има всички възможности да свърши работата си. Но е благоразумно да имаме и план „Б“, в случай че не успее.

С небрежно ръкомахане той я освободи.

След като Карен излезе от стаята, Клей запитва:

— А Марчинко? Искам да кажа, ако успее?

Президентът сви рамене, като запали една пура от елегантната дървена кутия на бюрото си.

— Ще го поканя в Кемп Дейвид за седмица. Нищо не може да накара един човек да се чувства ценен така, както барбекю и разходка в гората с президента на Съединените щати. След това той се връща във витрината, където трябва да стоят всички добри воители като него, докато не потрябват. Убеден съм, че не е нужно да ти го казвам, но наглеждай Карен. Не искам лошите навици на Марчинко да се отразят на нашето добро момиче.

---

[1] Робърт Едуард Лий (1807–1870). Американски генерал и военен теоретик. — Б.пр. ↑

[2] АС-130 е самолет, турбовитлов, но самолет, а не хеликоптер. — Бел. Dave ↑

ГЛАВА 19

Идвам, така че започвай купона!

Пинк, „Започвай купона“

Когато хеликоптерът се спусна рязко надолу като прострелян гълъб към тъмната река Колумбия, стомахът ми се качи в гърлото. Пилотът изправи машината рязко и я изравни на не повече от десет метра над водата. Носът ѝ се наведе леко и усетих как набираме скорост. Сега сериозно се носехме към „Вятърна буря“, която според информацията плаваше срещу течението към нас. Знаех, че лейтенант Флечър и неговите пирати следваха задника ни във втория хеликоптер. Дани щеше да координира нападението ни и да позиционира хеликоптера с Трейс на 150 метра над нас и над целта. Барет също държеше връзка с хеликоптера „АС-130“, на който дадохме кодово наименование „Тежък танцър“. Като се има предвид, че шибаната „Вятърна буря“ струва около безброй милиони долари (за да бъде точен) и през цялата година обикаляше на околосветски пътешествия, реших, че фирмата, която я дава под наем, може би е монтирала в нея тайно устройство за следене по целия свят. Подобна лъжица мед представляваше първостепенна мишена за пиратите по морето и за превозвачите на наркотици, които търсят скъпа яхта, за да си свършат работа, а после да я потопят. Всеки застраховател би желал да спаси или възстанови шибаната яхта, ако изобщо това е възможно в такива обстоятелства. При сегашните спътникови системи за следене и определяне на географските координати аз със сигурност бих монтирал нещо такова. По дяволите, слагаха подобни устройства дори на коли под наем, дето не струваха и колкото лайно.

Предположението на Дики се оказа вярно. Преди да тръгнем от базата, собствениците на яхтата потвърдиха, че всъщност на борда има две такива устройства. Първото беше стандартен модел и много лесно за намиране, ако човек го търси. Очевидно някой беше го потърсил,

защото то не работеше. Но второто устройство представляваше пасивен маяк и бе вградено в самия корпус. Само собственикът и агентът, който даваше „Вятърна буря“ под наем, знаеха за съществуването му. Това устройство, второто, все още функционираше идеално. Споделих тази информация с Дани, който я предаде на хеликоптера „Тежък танцър“, който пък от своя страна се настрои на радиочестотата на това устройство. По този начин можеха да ни водят бързо и с цепеца косъма надве прецизност към целта. Мърфи в момента таковаше Бланчард и аз няхах никакви оплаквания. Отбележи си! В Книгата на истината на Свирепия воин всичко се връща. Свирепа карма, така да се каже.

— Виждам я от дясната ни страна! Една минута!

Свалих слушалките от главата си и ги подадох на командира на екипажа. Извих врат и забелязах „Вятърна буря“, която се приближаваше бързо. Изравнявахме се с носа ѝ за окончателния заход. Яхтата светеше като коледна елха. И защо не? Когато командвах „Червената клетка“ и прониквах в уж сериозно охранявани военни бази, научих, че често пъти е по-ефективно да проникваш смело и дръзко, отколкото да се промъкваш. Повечето хора смятат, че всяко нещо, което се върши посред бял ден, по дефиниция не е подозрително. Кой щеше да заподозре, че ярко осветената и безумно скъпа яхта пренася открадната ядрена бомба? Във филмите това правят винаги мъже в черно на гумена лодка в безлунна нощ. Освен това вече знаех, че Бланчард има вкус към по-фините неща, а „Вятърна буря“ си беше красавица.

В непосредствена близост имаше още няколко яхти и те до една се отдалечаваха от Портланд с различна скорост и мореходни умения. Надявах се, че нито един от тези бягащи моряци няма да се навре пред малката ни група. Нямах да има време да спрем и да обясним на чичкото с ококорените очи защо в момента върху тях се сипе повече огън, отколкото в Персийската война. Фактът, че яхта като „Вятърна буря“ отива към град, който предстои да се изпържи и да стане на черно стъкло, може и да беше предизвикал известно учудване, но всички знаем, че богатите шибаняци са ненормални и се развличат по странни начини. Повечето задници се интересуваха да спасяват собствената си кожа, отколкото да мислят за някаква си яхта, която плава към Града на розите, за да разглежда забележителностите.

— Тридесет секунди!

В момента се носехме до повърхността на водата с висока скорост. Десният ми крак, наврял дълбоко в дебелия черно навит въже на пода на хеликоптера, чакаше момента, когато щеше да застане над палубата, за да го ритне навън и да скачаме. Бях наредил на пилота да спре на пет метра над „Вятърна буря“, за да може спускането по въжето да премине максимално бързо. „Отмъщение“ би трябвало вече да знае, че идваме, и несъмнено ни организираха прием. Бланчард щеше да опита да очисти задниците ни, преди още да сме стигнали палубата, затова, ако искахме да оцелеем след първия контакт, трябваше да се спуснем по въжето като изнасилени маймуни. Положителната страна е, че е трудно да улучиш неясна черна фигура, която се спуска от нощното небе. Или поне на това разчитах.

Мамка му! Внезапно хеликоптерът се издигна и спря рязко над яхтата. От тази рязка промяна направо ми причерня, но успях да се справя с натиска на кръвното си налягане, което караше мозъкът ми да бумти, а после хеликоптерът спря и взе да се друсва така, че костите ме заболяха. С гърлен рев ритнах въжето навън и веднага го сграбчих, въпреки че направо си падах свободно към ръчно изработената палуба под себе си. Хвърлих се навън и с леко усукване, както са ме учили, се спуснах надолу в спирала, като стисках дебелия оплетен въже леко между свирепоразмерните си лапи. Носех щурмови ръкавици „Хач“ с подплата на дланите от кевлар, за да не си изгоря ръцете от триенето с въжето, но спускането ми беше толкова бързо и почти безконтролно, че усетих как ръкавиците се нагорещяват силно. Обувките си държах далеч от въжето, тъй като няхах никакво намерение да убивам скоростта. С крака, разкрячени на нивото на раменете, се фраснах почти в центъра на скъпарската малка хеликоптерна площадка на палубата на „Вятърна буря“, предназначена за търсачите на удоволствия и купони.

Мамка му, много съм добър!

Самодоволното ми настроение изхвърча от един ритник, който ми нанесе тюленът над мен по раменете. Полетях напред и навън от повдигнатата палуба в мига, в който поток червени трасиращи куршуми се понесе към хеликоптера.

— Давай! Давай! Давай! — изкрещях към своите оператори, които един след друг скачаха по въжето. Паднах здраво на пода, като се

ударих по лицето, ръцете, гърдите и коленете. Мамка му! Претърколих се на колене и насочих цевта на своя автомат към фигурата на палубата над мен. Фраснах предпазителя на положение за автоматична стрелба и натиснах спусъка, за да изпразня първия си тридесетпатронен пълнител в копелето, което опитваше да стреля по моя екип.

Минетчия!

Фигурата изчезна и не разбрах дали съм го улучил или не. Но поне стрелбата спря и видях как водещата птица се хлъзна наляво, за да може вторият хеликоптер да застане на позиция и да пусне товара си оператори върху яхтата. В далечината чувах тупането на роторите на хеликоптера „Чинук“, който кръжеше над нас. Имаха задачата да осветяват яхтата с инфрачервена светлина, за да насочват хеликоптерите, особено „Танцъора“, високо горе и да следят развитието на нещата на палубата и в околните води. Спуснахме се на яхтата с включени очила за нощно виждане, но знаех, че и „Отмъщение“ ще има същата екипировка. И те като нас щяха да се възползват от инфрачервената светлина, с която в момента Трейс обливаше яхтата. И наистина някой вътре угаси електрическото осветление и яхтата притъмня от носа до кърмата. Слагай очилата! Сега се биехме в странния зелено-черен сумрак на очилата за нощно виждане, а това, скъпи читателю, е доста откачена и направо космическа работа.

— Тръгвайте напред и стреляйте по горната палуба, по дяволите!

Още докато давах тази заповед, трите автомата зад и до мен загърмяха с ослепителни отблясъци от цевите, а куршумите заразкъсваха луксозната яхта. Шумът беше оглушителен и благодарих на боговете на войната, които ни наблюдаваха, че всички използвахме най-превъзходните тактически шлемове на „Ню ийгъл интернешънъл“. Чувах хората си независимо от напрегнатата стрелба и можех да разговарям с тях и с хеликоптерите само като сменям честотите с един прекъсвач на апарата „Сейбър“. Отбележи си, мамка му! Комуникациите в боя са най-важното. Те позволяват на екипа да стреля, да се движи и да мисли като екип. В моята работа екипите оцеляват, индивидите загиват. Аз мисля, че смъртта трябва да е запазена за другия.

— Дик! Движение от левия ти фланг! На главната палуба! Много е бърз!

Натиснах ключа на апарата.

— Благодаря, Дани! Трейс, пусни малко стрелба около това корито. Направи кръг и сгъсти стрелбата. Искам кучия син да знае, че няма да го пуснем. Аз също ще ги карам да стоят с наведени глави. Действай!

Високо над себе си и вдясно чух режещия шум на миниоръдието. Небето се освети от плътния огън, когато хеликоптерът „Чинук“ се наведе рязко надясно и изсипа куршумите си в реката. През очилата за нощно виждане забелязах впечатляващо високите гейзери вода от стотиците куршуми със скорост стотици метри в секунда. Куршумите идваха с такава скорост и от такава височина, че сякаш удряха бетон от ръка разстояние. Чувах как над нас отскачаха и свистяха рикошетите, като много от тях се забиваха в корпуса на яхтата. Изведнъж стрелбата прекъсна и настана моментна и адски странна тишина.

Прекратих този малък антракт, като се насочих към мъжа, за който Дани ме предупреди.

Претърколих се няколко пъти, докато успях да надзърна надолу към пътеката вляво от мен. Видях го. Той беше легнал по корем, когато миниоръдието изригна, и сега тъкмо се изправяше на крака, когато аз го заковах с два куршума в гърдите. Да ме чукат до сълзи, ако той не отстъпи назад под двата удара като от чук, след което пушна дълга серия куршуми 5,56 мм от своя автомат срещу моя задник! Чух охкане в слушалката си и разбрах, че някой зад мен е улучен. Мамка му! Операторът от „Отмъщение“ трябва да носеше защитни плочи в меката си бронезилетка, иначе двата ми куршума щяха да преминат през него като лайно през гъска. Отново шибаният Мърфи! Господи, как го мразя това ингилизко копеле! Прииска ми се да се слея с палубата, когато втори залп от автомата долу мина с рев над гърба ми. Почувствах как гневните малки стоманени оси разкъсват раницата ми, а после я отметнаха назад. Внезапно между стрелеца и мястото, където аз лежах проснат като курва след едночасово групово чукане, гръмна зашеметяваща бомба. Имах чувството, че ме подхвърли нагоре. Автоматът спря да трака и аз поех инициативата и изстрелях една граната от автомата си към последното известно място на тангото. Когато малкото шибано топче гръмна, чух остър писък, последван от охкане и рязко поемане на дъх. Знаех, че добре съм праснал копелето, и в миг скочих и се спуснах към него.

— Давай! Давай! Давай! — извиках в микрофона с гласово задействане.

Забелязах поваления мъж в мига, когато щях да се спъна в разкъсаното му тяло. Бомбата беше му откъснала единия крак под коляното и вкарала в задника му до кръста парченца остра стоманена тел. Главата му, скрита в черна шапка, се клатеше натам-насам, докато той продължаваше да стене и да поема дъх с усилие. Прескочих го, стъпих в локва кръв, подхлъзнах се, паднах на колене и изпусвах като проклет моряк, какъвто съм, а после опрях цевта на автомата си в челото на терориста, когато то се наведе към мен, и натиснах шибания спусък на пълна автоматична стрелба.

Адиос, копеле. По-добре ти, отколкото аз.

Двама тюлени се стрелнаха край мен. Чух стрелба от далечния край на шибаната яхта, след което Трейс изпрати втори залп куршуми във водата. Този път стреляше толкова близо, от по-малко от сто метра, че усетих пръските вода от кипящата повърхност. Помислих си, че „Делта“ добре са я обучили, кучката с кучка. Флечър се появи до мен.

— Скипере! Добре ли си? — запита.

— Много, лейтенант! Имаме ли ударени?

Младият офицер-тюлен кимна бързо.

— Един мъртъв. Симпсън. Почти разкъсан надве. Имам друг със счупен крак. При спускането. В съзнание е и ни прикрива доста добре. Всички други са наред освен Банер. Нашият хеликоптер мръдна настрани, вместо да спусне право надолу, и той падна във водата. Срязва раницата си, за да се освободи, и го изтеглихме с въжето от хеликоптера. И той се бие. Дадох му моя автомат за играчка.

Кимнах. Работа в екип. Така пристигнахме тук и оцелявахме до момента. Добре се чувствах отново с моите тюлени.

— Хайде да изкарваме ония гадове. Аз ще накарам Трейс да обстреля яхтата от носа до кърмата. След това ще слезем под палубата и ще проверим всяка гънка и пукнатина за бомбата. Имаме достатъчно зашеметяващи гранати, така че кажи на хората си да не ги пестят. Бомбата е приоритет. Майната му на Бланчард! С него ще се оправяме само ако се появи на радара. Ясно?

— Ясно!

Флечър включи своя микрофон и предаде заповедта ми дословно. Чух големия „Чинук“, който завиваше над водата и се

подготвяше да стреля по незащитената част на „Вятърна буря“ с миниоръдието. Интересите ни не изискваха да се бием с шибаняците лице в лице. Твърде равносилни бяхме на всички нива, а времето не стоеше на моя страна заради бомбата. Яхтата все още се движеше нагоре по реката, и то с добра скорост. Това значеше, че все още някой я управлява и че разстоянието между епицентъра и бомбата намаляваше.

Лошо.

Аз убивам лошите неща.

Такъв съм по природа.

— Всички залягайте, ще обстрелваме кърмата на яхтата от въздуха — спокойно заповяда Флечър. След това се пъкна под основната преграда на главната палуба и опря своята бойна пушка на коленете си. Със своите четиридесет метра ефективен обхват и седемте си патрона с дебели куршуми „Магнум“ тя представляваше кофти хардуер, откъдето и да я гледаш. — Ще започнат всеки момент.

Без майтап, мамицата му! Инстинктивно опрях брада в гърдите си, защото миниоръдието откри огън на тридесет метра от лявата страна на яхтата. Гигантски парчета, дребни трески от палубата, украси и всичко друго, което куршумите улучваха, полетя в реката като тексаска градушка. Трейс първо удари рубката в опит да спре яхтата. Човекът в нея не можеше да е оцелял от шибаните дълги и точни адски залпове. Чух хеликоптера да се придвижва напред и през очилата за нощно виждане забелязах своята пантера, наведена през борда до оръдието. Шибаното оръдие отново загърмя и този път тя пореше през задницата на яхтата с дълги, бавни движения. Знаех, че тя ще завие около кърмата на вече сериозно осрания дворец на удоволствията и ще съсипе руля и всичко отзад. По този начин яхтата щеше да остане обездвижена и да гарантира, че *тоi* и моите зли песове от „Шестицата“ ще уредят въпроса тук и сега. И наистина усетих вибрациите от ударите по руля и винтовете, които Далгрен откъсна от кърмата. След това хеликоптерът се премести отново и Трейс повтори стрелбата по палубата, но този път от другата страна.

— Чисто е, скипере! Аз свърших патроните, така че ти поемай! — обяви тя в слушалката. Хеликоптерът се издигна и изчезна в тъмнината. Всеки, който е оцелял от чистката на Трейс, трябва да е

скрит долу, под палубата. Време беше аз и момчетата да тръгваме на лов за плъхове.

— Лейтенант, размърдай ги!

В този момент звънна шибаният ми клетъчен телефон. Не можех да устоя — извадих го от джоба си и натиснах бутона. Помниш ли какво ти казвах за комуникациите?

— Марчинко. Казвай.

— Дик, Карен се обажда. Можеш ли да говориш?

Този абсурден въпрос ми дойде като удар от Майк Тайсън.

— Да — отвърнах в мига, когато Флечър гръмна по някого, когото не виждах. — Тъкмо си почивам, мамицата му. Какво има?

Опасявах се, че опитът ми за шега не се хареса, защото Карен отвърна гневно:

— Майната ти! Слушай! Току-що излязох от кабинета на президента. Бяхме със задника Мълкахи. Аз съм в един шибан бар в Александрия, в женската тоалетна. Мисля, че Клей е отвън и ме следи!

Твърдите косми в ушите ми настръхнаха, когато долових отровата в гласа ѝ. В черепа ми звъняха тревожни камбани въпреки куршумите, които летяха над и около мен, и гърмежите от зашеметяващите бомби под палубата.

— Казвай! Тука е напечено и в момента съм изостанал от всички.

— Дик, пази се! Клей планира да заповяда на „Танцъора“ да потопи яхтата, ако реши, че губиш контрол над обстановката. Президентът те смята за излишен багаж и политическо бремене, ако всичко дотук се разчуче. Амнистията ти не означава нищо, освен ако не си покриеш задника някак си!

Хмммм. Бандитите от правителството нанасят пореден удар.

— Майната му — изляях в телефона. — Друго?

— Да. Смятат да заобиколят конституцията, като се оправдаят с Бланчард, независимо дали ще го очистиш или не. Това, че говоря с теб, сигурно ще ми струва кариерата, но...

— Аз ще оправя нещата — прекъснах я със съвсем сериозно намерение да го сторя. — Дръж се мило с Клей. Аз ще се оправя с него, като се върна. Трябва да тръгвам, защото картата ми свършва.

Изключих телефона и го напъхах в джоба си. Да ме чукаат до сълзи! Прецакване, прецакване и пак прецакване. Можех да се справя с президента, защото бях спазил указанията му дословно. Той каза с

всички и всякакви средства по време на малкия ни разговор в СВС. Обичам микрокасетофончето си и тези дни го използвам непрекъснато. Знам ли кога някой ще каже нещо, дете бих се радвал истински да притежавам по-късно. Тайничко записах всичко и направих половин дузина копия, които изпратих до верни приятели — включително до първия си редактор, който в момента работи за телевизионната мрежа „ФОКС“, и до моя гаден като доберман адвокат. Ако президентът иска да се чука с Дик, то Дик ще се чука с него — но публично. Не съм събарял администрация, но винаги съм го искал, просто за да мога да се хваля, че съм го правил. Не е лошо като за начало на свалка в някой бар. А с Мълкахи щях да се оправя по моя си начин и в удобно за мене време. Плъхове има навсякъде. Карен се излагаше на голям личен и професионален риск заради мен. Нямаше да го забравя. Лоялността за мен е нумеро уно. Тя определено си спечели моята лоялност.

— Дик! Трябва ни помощ тук!

Е, време за работа.

— Какво е положението, моряко? — изляях в микрофона.

Бях изстрелял половината от пълнителите си, проверявах екипировката си, докато се придвижвах към мястото на действие. Препънах се от някакво тяло, или останки от тяло, върху задната палуба. Миниоръдието беше превърнало палубата на трески. От наклона на яхтата съдех, че потъваме. Вероятно стрелбата на Трейс е пробила трюма при последното минаване над кърмата. Чичо Сам можеше да заплати тази повреда — направо ще е на далавера в сравнение с разходите да възстанови Портланд. Заех позиция и огледах палубата и рубката над себе си. Яхтата димеше от стотици малки пожари благодарение на обилно използваните трасиращи куршуми и на изобилието от зашеметяващи бомби, с които моите тюлени прогонваха плъховете от „Отмъщение“ от каютите под палубата.

— Докладвай ситуацията! — викнах в микрофона.

Гласът на Флечър прозвуча в слушалката.

— Имаме още двама убити. Двама сериозно ранени и спешно ми трябва медицински екип за евакуация. Един е леко наранен от стъкла, но действа. Трима здрави, включително и аз. Ти как си, скипере?

Мамка му! Отрядът ми от десет души намаля до само четири копелета с пълен комплект уши, очи и пръсти.

— А „Отмъщение“? — запитах.

— Мисля, че очистихме всички освен полковника... и бомбата. Не го виждам тук, нито бомбата, но това не значи, че не се е свил под някоя койка с любимата си играчка.

Поклатих глава като разгневен лъв. Дяволите да го вземат този Бланчард! Къде ли е, мамицата му? Къде ли бих се крил аз на негово място? Щях да нося шибаната бомба със себе си, това е ясно. Не ни съобщиха нещо или някой да напуска яхтата и с всичките си очила и устройства за нощно виждане не вярвах Бланчард да е успял да се измъкне, без да го забележим, освен ако не използва водолазен екип. Но пък не би имал достатъчно време за такова нещо.

— Трейс?

— Далгрен слуша. Какво искаш, шефе?

— Свали шибания хеликоптер на палубата и разтовари охранителния екип. Флечър иска стрелци, за да осигури това лайно, което благодарение на фините ти стрелкови умения потъва под краката ми.

— Идвам, скипере... и благодаря. Целта ми е да ти доставям удоволствие!

Господи, имах чувството, че в екипа ми участва шибаният Джери Сейнфелд^[1], само че много по-приятен на вид.

— Дани! Докарай хеликоптерите тук. Нека един да кръжи над предната палуба, за да натоварим ранените и да ги закара. Извести базата да приемат ранените. След това се махай отгук и се обади на Карен по сигурния телефон, онзи, дето аз ѝ го дадох. Тя има нещо, което е добре да чуеш.

От далечината чух двата хеликоптера „Пейв“, който приближаваха по заповед на Барет с шумно тупане на лопатите си във въздуха. Исках да махна ранените и окончателно повредените си тюлени от „Вятърна буря“, преди тя да обърне корем нагоре. Виждах съм кораби да потъват и знаех, че това става бързо. Без предупреждение.

Време беше да намеря бомбата и може би да се представя на полковник Макс Бланчард. Проверих автомата си и замених полупразния пълнител с пълен. С удар го вкарах в гнездото, рязко дръпнах затвора и изхвърлих от цевта един годеен патрон, на мястото на който дойде нов от пълнителя. Пуснах затвора и за всеки случай дори го засилих напред. Малкият автомат отново беше зареден.

Окей. Къде бих скрил бомбата? Къде бих отишъл, ако командвам тая лайнена яхта.

За да победиш терориста, трябва да разсъждаваш като терорист.

Огледах разтрошената горна палуба, като спрях поглед на силно повредената рубка. Кой ли я управляваше, когато ние скочихме в нея? Кой ли я водеше напред по време на първоначалния щурм и престрелка? Кой ли я беше взел под наем, а?

Тръгнах към нея през малки купчинки горящи отломки. През съсипаните й прозорци забелязах пламъци. Някой е бил тук и си е вършил работата и се заклевам, че това е самият отсъстващ в момента полковник. Намеря ли полковника, ще намеря и бомбата. Логично. Зад себе си чувах как големият „Чинук“ се нагласява на позиция, за да спусне подкреплението от шестима тюлени. Те щяха да подсилят разредената група на Флечър и да помогнат при товаренето на ранените и загиналите.

Не можех да чакам кавалерията. Промъкнах се край разни парчетии от нещо подобно на човешко тяло и изтичах до откъснатата врата към някога луксозната командна рубка. Напомни ми да не наемам Трейс за вътрешен декоратор, освен ако не искам всичко да е посипано със стърготини. Извадих последната си зашеметяваща граната от жилетката и тихо предупредих всички, които слушаха по радиото, че възнамерявам да вдигна неприятен шум тук, горе. Извадих внимателно обезопасителния щифт, пуснах го на разтрошения под и хвърлих гранатата в изтърбушената рубка. Не пречи човек да е сигурен.

В мига, когато чух трясъка на малката бомба и видях яркия блясък на светлината при взрива, свалих очилата и ги пуснах на гърдите си. Вместо да влятя с обичайния си свиреп маниер, аз се пъгнах тихо в рубката и описах дъга с цевта на автомата от ляво на дясно с показалец на гладкия стоманен спусък, готов да окажа незабавен натиск. Близко до центъра на рубката нещо се запали и изпука, като освети вътрешността със светлина сякаш от ада. Огън и жупел — налице. Но дали Бланчард е тук? Много добре бях постъпил да си трая, защото чух гръм на пистолет от дясната си страна, който стигна за част от секундата до ухото ми, след като куршумът откъсна долната му половина! Паднах на коляно и пуснах откос по посока на мястото, откъдето ми се стори, че дойде куршумът.

Спрях стрелбата и изчаках, без да дишам, като опитвах да доловя всяко движение или шум. Отвън на палубата големият „Чинук“ се махна и неговият рев се замени с този на хеликоптерите „Пейв“, които трябваше да закарат ранените в безопасност. С внезапен тласък яхтата се наклони надясно. Нямахме време. Трябваше да претърся рубката и да се надявам, че съм убил онзи, дето стреля по мен. Ако бях ударил джакпота, това щеше да е Бланчард. Ако имах късмет и ако бях истински благословен, ако Мърфи бе забравил за стария си приятел Дик Разрушителя, щях да си прибера бомбата и да се махам от това шибано корито, преди то да иде на дъното на реката!

Клекнал до вратата и с максимално напрегнати сетива, опитах да доловя движение или звук в рубката, от които да разбера къде се крие опонентът ми. Не трябваше да се напъвам толкова, защото един глас изведнъж ме повика по име:

— Марчинко! Предположих, че ти ще дойдеш.

От задавания от дим дрезгав глас на Бланчард ме побиха тръпки. Имах чувството, че говори мъртвец. Празни надежди...

— Къде е бомбата, полковник? Нямаме време за приказки.

— О, стига. Имаме достатъчно време. А и толкова ми е приятно да се запозная отново с малкия ти еврейски приятел. Твоята грозна стрелба по мен за малко не ме лиши от компанията му. О, колко щеше да ме натъжи това.

Там, в ъгъла, различих две фигури. Едната трябва да беше тази на Бланчард, защитена зад преобърнатата масивна месингова маса. Металният плот, нагънат от десетки куршуми, трябва да е действал като защитна стена и го е опазил от стрелбата. Но някъде по пътя трябва да беше пострадал. Униформата му изглеждаше силно обгоряла и ми се струваше, че дори виждам парчета кожа да висят от тялото. Добре. Заслужаваше да изгори. Но ме интересуваше човекът на колене до него, с превръзка на устата и на очите и напълно открит. Бланчард държеше пистолета си право над красивата руса глава. Пол Косенс.

Мамка му, мамка му, мамка му!

— Бланчард, пусни го да си върви и се разправяй с мен като мъж. Аз съм този, когото търсиш.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Дик, но хич не ми пука за теб. Ако щеш вярвай, но това е много по-голямо от теб или от

мен. И ще получа възнаграждение на оня свят за всичко, което съм свършил на този.

— Новините са, че ти се провали, заднико. Напълно и изцяло. И никъде не те чака възнаграждение. Ще идеш право в ада.

— В този случай очаквам да се срещнем там. В края на краищата ние си приличаме много, Дик. Аз се уморих да получавам заповеди от мъже, които не можех да уважавам. Ти пък си прекалено объркан от цялата машина, за да разбереш.

— Може и да си приличаме, но с една голяма разлика. Аз утре ще съм жив, а ти — не.

Нов внезапен тласък. Усетих как яхтата се накланя още на дясната си страна. Виждах челюстта на Пол, който дъвчеше бясно превръзката си. Ако Бланчард се разсее за момент и махне пистолета от главата му, аз съм сигурно можех да пратя един-два куршума, без да подписвам смъртната присъда на Пол. Време беше да прибягна до известния си свиреп чар.

— Бланчард, има нещо, което винаги съм искал да ти кажа. Но трябва да съм сигурен, че ще оцениш факта, че ти и жалката ти група госпожици паднахте от тълпа истински, пълни мелези. Един евреин, негър и апах и аз те наритахме по нежния бял гъз. О, споменах ли, че апахът е момиче? Мисля, че твоята теория за размиването на расите нещо куца.

Усетих презрението му, докато говорех, и бях сигурен, че ще насочи пистолета си към мен, което щеше да ми даде възможност да го гръмна. Но вместо това той само пое дъх дълбоко и отговори с голямо съжаление в гласа си:

— Марчинко, не те виня за стореното. Разбирам, че ти си просто слуга на сатанинското правителство, което те е наело. Мозъкът ти не е достатъчно голям, за да проумее напълно значението на онова, което правя. Аз съм истински воин, който се бие за единственото нещо от значение — кръвта, родината, съдбата.

— Стига глупости, Бланчард. Твоята съдба е да бъдеш най-красивата курва в затворнически двор. Много ще ти е готино.

— Дик, искам да ти помогна. Искам да се моля за твоята душа и да видя дали и двамата не можем да намерим мир. Ела тук, позволи да сложа ръцете си върху теб само за момент и да кажа молитва за ранената ни нация. Не ми отказвай това, което толкова лесно можеш да

дадеш. След това ще пусна приятеля ти да си иде и заедно ще решим какво да правим с бомбата.

Преди да отговоря, от гърлото на Пол изригна страшен и първобитен рев, който изплаши и мен, и Бланчард. Все още с превръзка на очите, той скочи с всичката сила в краката си и успя да се метне на главата на Бланчард. Пистолетът на полковника изгърмя. Чух гласа си да крещи, когато тилът на Пол избухна в пръски кръв и кости. Собственият ми автомат затрака и изпрати изпепеляващ град от куршуми към скривалището на Бланчард. Той се беше скрил напълно зад голямата стена от метал и не знаех дали съм го улучил или не.

Тъмночервената кръв на Пол, която течеше по пода от разбития му череп, ме изпълни с чист и парещ гняв и жажда за мъст, каквато съм изпитвал само няколко пъти в живота си. В този момент се превърнах в машина с една-единствена и всепоглъщаща мисъл — Макс Бланчард е мъртвец. Вече не ми пукаше изобщо за Портланд, за ядрената бомба, за Карен и за нищо друго, освен това да намеря и унищожа мъжа, който току-що беше убил човек от екипа ми пред собствените ми очи. Тази последна проява на героизъм от страна на Пол нямаше да отиде напразно. Бланчард ми принадлежеше.

Майната ѝ на предпазливостта. Без да спирам и сериозно да се замислям за действията си, изтичах право към преобърнатата маса. Блъснах я с всички сили с рамо, за да затисна човека зад нея до стената. Масата се хлъзна към половин метър, преди да се удари с трясък в стената. От този трясък разбрах, че зад нея няма нищо.

Какво става, мамицата му?

Грабнах масата и я отхвърлих настрана. И там, зад нея, имаше правилно изрязан отвор в пода, от който можеше да се избяга на долната палуба. Разбира се, Бланчард не би допуснал да го хванат като плъх в ъгъла. Винаги щеше да има план за бягство.

Предвид състоянието му, той трябва да имаше големи трудности с бомбата, но се съмнявах, че би я изоставил. Тя представляваше последният и най-силен коз в ръцете му. Определено ще е бавен, вероятно ще опита да стигне до някое място на яхтата, където да я включи. Може и да не се намираше посред града, но със сигурност знаеше, че да я взриви тук е по-добре, отколкото да не я използва изобщо. Тъй като пътят му за бягство го водеше надолу, където

навлизаше все повече вода, не му оставаха много възможности за избор.

Без да зная какво ме чака, се спуснах през дупката в пода. Тук все още светеше аварийното осветление и се озовах в единия край на сравнително дълъг коридор с няколко врати от двете страни. Тук, близо до трюма, се чуваха непогрешимите стонове и пукания на потъващата яхта. Сигурно оставаха само няколко минути, преди тя да потъне. Красивите дървени врати в коридора се отвориха и затвориха с трясък, когато яхтата подскочи в агония. Всички освен последната отляво, която остана подозрително затворена. Бланчард.

Спуснах се по коридора и бързо пръснах дръжката и резето. Влетях в стаята и видях Бланчард наведен над едно много добре познато куфарче от титан. Той се бореше с ключалката и разсеяно си мърмореше нещо. Не знаех дали се моли, или ругае. Пръстът ми с любов погали спусъка на пистолета, когато той се обърна към мен и за миг ме зашемети с грозното си лице. Или онова, което някога беше лице. По цялото му чело и скалп висяха ленти кожа и плът. Той изглеждаше объркан, сякаш несигурен дали в стаята с него има човек. Тогава разбрах — беше ослепял. Раните по лицето му бяха изпуснали толкова много тъканна течност и кръв, че очите му се бяха превърнали в безполезни торбички с течност. Отчаяното нападение на Пол вероятно бе свършило останалото. Мамка му. Слепец опитва да детонира атомна бомба.

— Е, ще се видим в ада, Макс — изръмжах и изпратих всичките си куршуми в него. На всеки от тях се четеше името на Пол.

Отидох при тялото му и заврях обвитата си в ръкавица ръка в купчината кръв и плът, която представляваше трупът му. Нямаше глава, което не позволяваше човек да направи идентификация, но се обзалагах, че по силата на навика носи металната плочка с името си. Напипах стоманената верижка с двата овални стоманени диска, които се намираха точно където предполагах. С рязко дърпане свалих верижката, което е лесно, ако няма глава. Почистих късчетата кост и кръв от щампования метал и прочетох „Максуел Стронгман, полк.“. С въздишка я пуснах в джоба на гърдите си. След това извадих ножа от джоба на лявото си бедро. С рязко движение отрязвах показалеца и палеца от дясната му ръка. Увих ги в парцала, който носех на гърлото си, и ги пуснах в левия джоб на жилетката си. Нищо не доказва кой си

по-добре от отпечатъците, а аз исках да съм напълно сигурен, че съм убил Бланчард, преди реката да нахлуе и да отнесе останките му в океана.

Усетих нов тласък и яхтата започна да се хлъзга към дълбините на реката. Времето вече не се намираше на страната на Дики. До няколко секунди трябваше да съм се махнал оттук или да рискувам да потъна при дяволите заедно със злия труп на Макс. Не така разбирам щастливия край на доста хубав купон. Освен това във Вашингтон ме чакаше един президент и една адски красива жена — и възнамерявах да чукам и двамата, но по различен начин.

Зад трупа на Бланчард се виждаше доста очуканият куфар от титан с ядрената бомба. Ела при тате, миличко!

Сложих пистолета в кобура си, грабнах куфара и изтичах от каютата в мига, в който яхтата изпусна един последен вик на агония и пое по последния си курс. В слушалките си чувах предупрежденията на своите хора да се махам. Без майтап, искаше ми се да се махна, но се препънах и се ударих, след което паднах в коридора, след което се изкачих в рубката, облекчен, че вече не съм в онзи капан отдолу. Чувах рева на хеликоптерите над мен и реших, че все някой ще ме види предвид инфрачервената светлина, която използвахме така щедро. Само трябваше да не губя хладнокръвие и да не изпускам куфарчето. Аз съм шибан тюлен и водата е естественото ми местообитание. Само трябваше да измъкна задника си от водовъртежа, който яхтата щеше да предизвика, като потъне. Останалото щеше да е детска играчка.

Освен, разбира се, ако бомбата не избухне.

А случеше ли се това, хич нищо нямаше да ми е през онази работа. Поне щеше да е бързо и аз щях да съм изпълнил мисията си. Е, донякъде.

Юрнах се и отскочих колкото можех по-далеч от обречения съд. Когато ударих повърхността на водата и потънах, със свободната си ръка откачих автомата, който потъна веднага. Куфарчето ми тежеше, но без автомат можех да го мъкна след себе си, докато с другата ръка гребя. Тюлените се обучават да плуват във всякакви обстоятелства, а аз бях започнал кариерата си като водолаз. Старите навици умират трудно, а старите свирепи воители — още по-трудно. Нямаше да загубя нито куфарчето, нито живота си. Не сега. Не след като толкова добри мъже бяха загинали, за да стигна до целта си. Моят пластичен хирург

Марк Жуковски лесно щеше да ми оправи ухото. Той в момента има частна практика в Чикаго. Аз го държа наблизно, а той познава добре „Вила Свирепия“ и всичките ѝ грехове.

Рошавата ми, кървяща и едноуха глава се показва на повърхността и поех колкото можех кислород. Протегнах ръка надолу и измъкнах аварийната си стробоскопна лампа, след което я включих. Вдигнах я високо и с ритници колкото ми стигаха силите, се задържах над водата. Чух воя на приближаващия „Чинук“ и скоро красивите, много красивите удари на въздуха от перките му ме обляха с вода. Видях как задната рампа се спуска и командирът на екипажа и Трейс, завързани за машината с дълги въжета, изтичаха до края ѝ, на сантиметри над водата. Продължих да ритам с остатъците от силите си и усетих как силни ръце ме хващат за униформата, а после изтеглят уморения ми задник нагоре и в машината. Продължих да стискам куфарчето като мъртвец и кимнах на Трейс, че съм добре. Когато хеликоптерът се издигна, аз се завлякох по-навътре и паднах върху надутата лодка, която бях заповядал да ме чака тук.

Справих се.

— Закарай ме поне двадесет и пет мили в морето — изграках, без да се обръщам конкретно към някого. — Ще ме пуснете заедно с куфара и лодката и ще чакате точно двадесет и четири часа, преди да ме вземете. Не знам дали не е включена, мамицата ѝ.

При тези думи легнах по гръб в лодката и сложих бомбата до себе си на твърдия оребрен под.

Мамка му, много съм добър.

---

[1] Американски комик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Аз съм гневният Бог на войната и бойните действия и винаги ще те вода отпред, а не откъм тила.

Полковник Ричард Марчинко (о.
з.),
„Истинският екип“

Не можех, не се нуждаех и не исках да правя нищо, освен да лежа в шибаната лодка и да си поема дъх. Ами бомбата, ще запиташ? Тя още не беше гръмнала, мамицата й, така че животът продължаваше да е сладък. От друга страна, усещах всяка шибана цицина, мазол, ожулване, охлузване и порязване по свирепото си тяло от последните два дни. Два шибани дни? Само толкова? Когато всичко това свърши, цели няколко седмици ще си правя гаргара със страшно финия джин „Сапфир“ на доктор Бомбай и ще лапам осемстотинмилиграмови хапченца „Мотрин“^[1] (известно сред екипите като „бонбон за тюлени“). Имах чувството, че съм прекарал часове в най-голямата машина за трошене на камъни на света. Не бях щастлив, че Бланчард откъсна от шибания ми череп по-голямата част на едното от единствените ми две шибани уши, с които се бях пръкнал на този свят. Но това мизерно копеле заслужаваше похвала. Държа се достатъчно дълго време, за да стреля. Проблемът беше там, че пропусна, а аз — не. Той ми откъсна ухото, но пък аз му откъснах минетчийската глава — а глави за минети предпочитам всеки ден от шибаната седмица!

Изправих се и стиснах шибаното куфарче, заради което загинаха толкова много хора. Познавах тези адски устройства като грубата си длан. Ядрени кошмари в удобен пътнически куфар — това са те. Проклетите руснаци направиха незнаен брой, след което взеха, че загубиха, забравиха и продадоха лайнарски много от тях, когато тяхната Империя на злото се срива сама. Ние много по-добре следяхме своите собствени бомби, както бях доказал в „Червената клетка“. По

дяволите, като гледах очукания петнадесеткилограмов светоубиец си спомних как се сдобих с подобно устройство, като просто отвлякох един старши офицер от ВМС, който имаше достъп до подобни неща, и го заплаших, че ще го чукам в малкото стегнато дупенце с един банан! Интересно е как патриотизмът, лоялността и кодът на честта от академията изхвърчат през прозореца, когато някой, когото не познаваш, започне да ти навира нещо дълго и твърдо в лайноотходника, а ти си с вързани очи и си наведен върху хубава и мека мебел. Не успя да поеме и пет сантиметра от жълтия плод и няколко ярки описания на любовта, която предстоеше, и предаде необходимия код за достъп до склада, в който се намираха бомбите. И се чудя после защо някои от големците във ВМС не ме обичат като син.

Спи спокойно, Америка. Твоите пазители са по-заинтересовани от светостта на собствените си розови и стегнати задни дупки, отколкото вашите дупета, взети заедно, когато стане дума за сигурността на най-унищожителните оръжия на лицето на планетата.

Трейс клекна пред мен. Свалила беше автомата и тежката бронезилетка, след като измъкна бития ми до посиране труп от реката. Трябваше да се наведе близо, за да я чуя в шумотевицата на хеликоптера, който ни возеше към Тихия океан. Ароматът ѝ изпълни ноздрите ми и прогони острия и хапещ мирис на кордит, изгоряла човешка плът и собствената ми свирепа воня. Ах, жени. Не можем с тях, но не можем и без тях. Това може да сте го чували и преди, което не значи, че не е вярно.

— Не трябва ли да отворим куфара и да проверим дали не го е активирал? — запита тя.

Поклатих подгизналата си и болна глава.

— Помниш ли какво стана с Джордж Мур? Трябва да приемем, че тези копелета са сложили такива неща на всичко, особено на шибаната бомба! Ако не е счупено, не го поправяй. Стига пилотът да ме закара в морето за двадесет и четири часово соло плаване без бум-бум, ще сме окей.

Далгрен кимна, макар да виждах, че не е съгласна. Тя беше свършила адски добра работа за нас тази вечер. Без да мисля, протегнах ръка и я помилвах по лицето. За момент тя затвори очи и се

притисна към лапата ми, след това се отдръпна. Погледите ни се срещнаха и в очите ѝ видях разбиране и уважение.

— Ти май наистина обичаш да съм около теб, а, Дик?

Кимнах в сумрака на проклетия и шумен хеликоптер.

— Да, Трейс, защото като за момиче си окей.

И двамата се ухилихме и тя съвсем професионално ми показа среден пръст.

— Къде е онзи задник, Косенс? — надвика тя воя на турбинните двигатели. — И той нарича доста задници тази вечер!

Мамка му, не ми беше приятно да ѝ кажа, но не можех и да го скрия.

— Бланчард го докопа. Пол се държа смело до края. Падна като воин.

Веселостта в лицето на Трейс се промени в безизразната маска, която съм виждал толкова пъти в кариерата си. ПО ДЯВОЛИТЕ! Едва си наложих да остана на мястото си в лодката.

— За последно го видях, когато отиде да види как си и точно преди да стрелям по яхтата за първи път — каза тя.

Хлапакът е идвал да види как съм, когато Бланчард го е спипал! Внезапно се почувствах много стар и изхабен. Не само бях загубил тюлен в боя, но и едно от хлапетата си, един от членовете на новия си екип.

— Истински съжалявам, Дик. Пол беше най-добрият и знаеш ли, и аз го обичах. Той искаше да е там, посред боя като всички нас.

Трейс сложи ръка на рамото ми и го стисна. След това се изправи и отиде напред, за да говори с командира на екипажа. Аз останах сам. Сам и гневен. Сам с една шибана и може би активирана бомба. Сам с пресни хем добри, хем лоши и болезнени спомени за един готов да иде в ада тюлен, изправял се пред опасностите рамо до рамо с мен. Разтърсих глава като бик, промушен посред арената. Може би ще тъжа после, но в този момент чувствах ярост. Преди всичко това да приключи, ще се постарая правителството да се погрижи за паметта и семейството на Пол. Той беше спасил живота на стотици хиляди души с цената на своя живот. Не го забравях и нямаше да го забравят и онези, които го изпратиха на смърт.

Гласът на командира на екипажа прекъсна мислите ми:

— Намираме се на десетина минути път от мястото, където можем да ви спуснем, полковник. Сигурен ли сте, че искате това? Ако бомбата още не е гръмнала...

Изгледах го в очите и кимнах.

— Може още да не е дошло времето. Няма как да го разберем, освен да чакаме. По дяволите, аз съм стар моряк, от старата школа. Малко време в океана няма да ми навреди. Само, преди да си тръгнете, ми хвърли ми малко храна и вода. И може би нов радиотелефон.

Авиаторът от Специалните сили кимна веднъж и вдигна палец. Двадесет и пет мили навътре в открития океан е доста далече за всеки, решил да плава сам като коркова тапа двадесет и четири часа. Особено в гумена лодка с размерите на микробус „Фолксваген“ от шестдесетте години. Не исках да излагам на риск екипажа на хеликоптера повече от необходимото. Знаех, че и без това бяха изгорили лайнарски много гориво и че нямаха на борда си резервно, така че не можехме да летим по-навътре. Знаех също, че на устието на река Колумбия има база на Бреговата охрана, които можеха да отделят поне един катер да дойде за мен след задължителния двадесет и четири часов период на чакане. Тия шибаняци имаха и хеликоптери за издирване и спасяване в океана. Стига Макс да не беше заредил бомбата, когато започнахме атаката, можех да се притеснявам само за това, че трябва да прекарам една нощ в открито море. За един тюлен, особено *тоі*, една нощ не е нищо сериозно.

Усетих как хеликоптерът започна да губи височина. Погледнах към командира и го видях да казва нещо на Трейс, която кимна и изчезна напред към кабината на пилотите, които караха тази шибана трошачка на яйца като моите. Хванах дръжката на куфара и се качих в лодката. Бързо и прецизно завързах бомбата за лодката с парашутното въже, което си носех специално за тази цел. След като проверих по няколко пъти възлите, останах доволен, че шибаната лодка може да се обръща колкото си иска, но бомбата щеше да остане в нея. След това измъкнах маяк, който бях изпросил от един от медиците, преди да тръгнем от базата, и го залепих здраво за очуканото куфарче с много дълга изолационна лента. Ти да не ме мислиш за идиот бе? Ако шибаният Моби Дик ме глътне, преди Бреговата охрана да ме намери, поне щяха да проследят и извадят бомбата... разбира се, ако не е гръмнала между сега и тогава.

Останах доволен от ръкоделието си и отидох до илюминатора в лявата част на хеликоптера, за да погледна ширналия се океан. Господи, как обичам морето! От години не бях плавал на кораб. За момент си спомних последния път, когато плавах в подобни води. Тогава удавих двама шибани терористи. Сега се намирах пак там, където започнаха проблемите ми преди година. Шибана ирония, а?

Преди да започна да се правя на главния герой в „Старецът и морето“, трябваше да се обадя по телефона до няколко места.

Бръкнах в джоба на жилетката си и намерих телефона. С тиха молитва натиснах бутона за включване и апаратът ме възнагради със зелена сигнална светлина! Някой трябва да го е купил от най-скъпата фирма, като се има предвид колко бой отнесе тази вечер. Първо избрах телефона на Дани. Той отговори на втория път и въпреки че трябваше да крещя, за да ме чуе, той разбра инструкциите ми и затвори. После се обадох на Карен. Разговорът ни отне общо шестдесет секунди. Казах ѝ да се пази топла за мене и че ще я видя скоро. После дойде време да се обадя на президента на Съединените щати.

Клей отговори на телефона в Овалния кабинет. Ухилих се, когато разпознах гласа му.

— Марчинко, как се сдобих с този номер, мамицата ти? И къде си? Едва те чувам!

— Дай ми големия мъж, нещастен лизач на пишки. Предател такъв. С теб ще се разправам лично, когато се върна във Вашингтон. И долу ръцете от Карен. Ако разбере, че си опитвал да ѝ въртиш номера, ще усетиш моите двадесет и пет сантиметра отзад чак до дръжката. Сега ми дай президента, задник такъв!

Спомни си, добри читателю, какво ти казах за маниерите си. Наистина не струват, а?

— Дик, една минута до спускането! Бързо! Нямаме гориво!

Махнах с ръка на командира на екипажа, след което извадих херметичния миникасетелефон от десния джоб на гърдите си. Увил го бях в херметична найлонова торбичка преди мисията. В него имаше една касета, адски готина.

— Дик? Говори президентът. Честит успех. Разбирам, че си взел нашето устройство, така ли е?

Оголих зъби като болен от бяс вълк с навирена пишка, който не намира къде да я завре.

— Да, господин президент, шибаната бомба е в мен. Сега слушайте. Пол Косенс, един от моите тюлени, загина, докато ми помагаше да върна скъпоценната ви бомба. Един мъж на име Дани Барет ще се отбие до кабинета ви след няколко дни, за да приеме сребърната звезда на Пол. Вие ще се постараете да осигурите всички документи и аз лично ще ги дам на близките му, когато го погребат в Арлингтън. Разбрахте ли ме, господин Президент?

Настъпи кратка тишина, преди президентът да отговори или, бих казал, да опита да отговори.

— По дяволите, Марчинко! Аз съм шибаният президент на Съединените щати! Твоят главнокомандващ! Не мога да повярвам, че ми държиш такъв тон!

— Повярвай. — Замълчах секунда за ефект. — И не съм свършил. Карен Феърфийлд е забранена територия. Тя си свърши работата, което не мога да кажа за останалите гъзолизачи при теб. Искам главен сержант Трейс Далгрен да бъде повишена възможно най-бързо в звание старшина. Накарай някой тъп полковник в щаба на армията да се заеме, преди да кацна в „Дълес“. Сега трябва да тръгвам и да се правя на бавачка на една ядрена бомба, но преди това искам да чуеш нещо. Приеми, че има много копия. Приеми, че каквото и да стане с мен, някой ще ги предостави на пресата, освен ако не получа каквото искам. И когато го искам. Приятен ден, сър!

Поставих касетофона до телефона и натиснах бутона за възпроизвеждане. Наблюдавах как броячът се върти и спрях касетата, когато президентът чу каквото исках да чуе — своите абсолютно ясни и изрични заповеди по телефона в СВС. Както казах по-горе, добри и верни читателю, научих се да играя твърдо доста отдавна. Единствените правила, по които го правя днес, са моите собствени и играя адски твърдо и само за победа!

Рампата започна да се спуска и меката светлина на утрото, отразена от океана, нахлу в мрачния трюм на хеликоптера. Трейс, командирът на екипажа и аз хванахме твърдите гумени дръжки на лодката и я повлякохме към рампата. Метнах в нея едно весло, както и аптечката, която той ми беше приготвил. Кимнах в знак на благодарност, когато той ми подаде якето си от „Номекс“. Щях да оценя топлинните му качества, докато чаках да се появи Бреговата охрана.

— Ще спрем на три метра над водата, после ще вирнем носа нагоре. Едно добро тласкане и ще се изтърколиш от рампата и ще цопнеш без проблеми. Късмет, полковник. До скоро!

Командирът на екипажа изтича навътре и направи знак на Трейс. Аз се метнах в „Зодиака“ и се приготвих за късия скок до повърхността на океана. Някой ме дръпна по рошавата опашка и когато се обърнах, видях Далгрен.

— Сигурен ли си, че не ти трябва компания, скипере? Аз съм на разположение.

— Ти остани в птицата — извиках над засилващия се рев на двигателите. — Вече загубих един от екипа, не искам да загубя и друг. Разбираш ли ме, старшина?

Очите ѝ се разшириха за миг. След това изскочи от лодката и застана до командира, с когото заедно щяха да избутат едрия ми задник навън. Обърнах се, за да погледна навън. Пред себе си виждах само спокойния океан. Мамка му, какво пък, добре ще е да остана малко сам. Самотата изгражда характера, а аз съм сам, откакто се помня. Освен това трябваше да си почина. Не помнех кога бях спал за последно. Голям океан, малка лодка, топло слънце, нежни вълни, тактическо ядрено оръжие, което може и да гръмне всеки момент... какво повече може да иска един обикновен човек като мен?

— Давай! Давай! Давай!

Усетих как лодката тръгна, когато хеликоптерът наведе задник към сега разпенената вода отдолу. Хванах се здраво за лодката и се усилих да държа очите си отворени. Съвсем по план гумената лодка падна и плесна като палачинка с носа напред в океана. Започнах да се люлея и подскачам като шибана тапа. Когато хеликоптерът се издигна с рев и се отдалечи, малката лодка се успокои и в миг светът стана тих и спокоен. Махнах с ръка към хеликоптера, който набираше височина, и ми се стори, че някой ми маха в отговор. След малко щях да проверя дали радиотелефонът работи... или може би по-късно. Мамка му, не бързах да говоря с никого. Шумът от хеликоптера се загуби в далечината и аз бързо проверих оборудването си. Бомбата си беше жива и здрава и щастливо вързана в лодката, където трябваше да остане до края на упражнението. Маякът, който бях включил, бляскаше силно и знаех, че сигналът ми отива при онези, които го следяха от базата. Протегнах уморения си стар труп и свалих щурмовата жилетка.

Проверих джоба ѝ и с удоволствие установих, че все още притежавам малките пишкодържатели на полковника, с които лабораторията на ФБР щеше да си играе, след като се върна на сушата.

Утринният въздух беше хладен и затова свалих подгизналата си униформена риза и я проснах на борда да съхне, след което се свих в непромокаемото яке на командира на хеликоптера. След това отпих дълго хладна прясна вода от единия от трите двулитрови мехури в лодката. Огледах се и се насладих на неподправената красота около себе си. Преди всичко аз съм мъж от ВМС, а мъжете от ВМС отиват в морето. Останах доволен от положението, в което се намирах, и затворих уморените си очи.

Изтощен, изпаднах почти веднага в онова особено състояние на полусъзнание, което не е точно сън, но не е и като да си буден. Поклащането на лодката, както и звуците и мирисът на океана ми създаваха странно усещане за отнесеност и имах силното чувство, че изминалата година от живота ми е просто дълъг сън. Кълна се, че за момент ми се стори, че съм в друг „Зодиак“ след друга мисия, някъде между Португалия и ада, след като тъкмо бях издал на братята Кели присъда да останат на дъното на океана до края на краткия си живот. Да, със сигурност, като отворя очи, ще видя нощното небе и съзвездията, които показват на мен и печените ми воини пътя за дома. Всеки миг ще чуя как Мик Оуен казва с характерния си уелски акцент нещо като: „Събуди се, Дик! Едно осиране ми стига за днес.“

Отворих очи.

Нямаше звезди. Само утринно слънце. Нямаше екип тюлени — само аз. Нямаше братя Кели — само куфар, който можеше за миг да изпепели цял град. Май не сънувах.

Мислите за Кели изчезнаха и се зачудих на Бланчард. Как може човек като него да се отклони толкова много? В известен смисъл обучението и миналото ни не се различаваха много. По дяволите, хората по принцип са откачени — отдавна се бях примирил с този прост житейски факт. По-важният въпрос е как е успял да създаде психарската си група, без никой да заподозре нещо? От Пол знаех, че Бланчард от години е търсил хора за своята банда болни шибаняци — тези неща не бяха дошли в главата му ей така, след малко повече чашки на купона за пенсионирането му преди няколко месеца. И от мен се искаше да вярвам, че в цялата военна организация на

Съединените щати абсолютно никой няма никаква представа, че този човек е сериозно откачен.

Какво ми беше казал самият Бланчард на яхтата? Май че това е по-голямо от него и мен. Може би тогава не схванах пълния смисъл на думите му...

Не исках да правя прибързани изводи, но беше ясно като лъскавия куфар до мен, че някой някъде му помагаше. Да, може би Бланчард е очаровал хората си като водач. Може би е имал хипнотично въздействие върху последователите си или ги е накарал да правят каквото иска с вълшебно заклинание или с прах от пръчицата на някоя фея. Но от доста време го познавах, за да знам, че нямаше нито въображението, нито куража, а да не говорим за търпение да планира и изпълни сам цялата тази мисия.

Имах чувството, че някой ме ритна в стомаха, когато осъзнах простата истина — **ТОВА ОЩЕ НЕ Е КРАЯТ!** Не знаех дали не му помагат хора от правителството или пък дали не е агент на външна група. От доста време имаше данни, че банди като Хамас, Хизбула и Ал Кайда тихомълком търсят стратегически сили, базирани в Щатите, които да могат да използват за собствените си цели. Има някои непроверени, но реалистични сведения, според които Тим Маквей е получавал съдействие от чужбина, когато взриви сградата в Оклахома сити. Но това е като ухапване от комар в сравнение с болката, която Бланчард желаше да причини.

Опитах да забавя темпото на мислите си. Ако продължавах така, щях да прекарам адски дълги двадесет и четири часа в тази лодка. Защо, мамицата му, не си взех тесте карти, бутилка „Бомбай“ и кофа с лед?

— Хей, моряко! Искаш ли да си прекараш добре?

Какво беше това, мамицата му?

Един парашутист, увиснал грациозно на въжетата, прелетя на тридесетина метра над главата ми. Трейс Далгрен в ролята на Жената-чудо. Наблюдавах как зави красиво срещу вятъра и цопна във водата близо до лодката. Освободи се от парашута в мига, когато докосна водата, и изплува настрани от ремъците, за да не се оплете в тях. Когато отново се показа на повърхността, парашутът се загуби под вълните от тежестта на въжетата си.

— Какво правиш тук, по дяволите? — изляях, когато тя се насочи към мен. — Не ти ли заповядах да си на друго място?

Подадох ѝ веслото, когато тя дойде достатъчно близо, за да го хване, и я изтеглих в лодката с рязко дърпане. Излегнах се и се постарях да я изгледам с най-добрата си бойна гримаса. Трейс не ми обърна внимание, а разтърси хубавата си глава напред-назад, след което махна шнолата и отпусна косата си. Изправи се, разкопча костюма си от номекс и го смъкна с едно движение. Под него носеше черен спортен сутиен и черна прашка. Виждам я бях съблечена и преди във „Вилата“ след тренировките заедно с Пол, когато се потяхме до оглупяване в сауната, пиехме бира и се надлъгвахме. Но сега някак си изглеждаше по-различна, мамицата му.

Моят надежден двадесет и пет сантиметров компаньон взе да шава между косматите ми бедра, сякаш и той иска да види какво толкова става тук.

— Тук съм, защото така искам, а и командирът на екипажа имаше един парашут, който напираше да скача — отвърна Трейс, когато седна срещу мен. — Да, ти ми заповяда да съм другаде и аз не се подчиних на заповедта. Е, след като си признах, имаш избор. Ще си губим ли времето с приказки, или ще се чукаме?

— Ще се чукаме — отвърнах, като се приближих до нея. — До ново нареждане.

Никой не може да каже, че Свирепия воин се колебае, когато е време за истински важни решения.

---

[1] Силно болкоуспокояващо лекарство. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Ричард Марчинко

Заглавие: Свирепия 13

Преводач: Венцислав Градинаров

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: Атика

Художник: Атика

ISBN: 954-729-163-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3410>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.